

Fremsat den 16. december 2009 af justitsministeren (Brian Mikkelsen)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om kreditaftaler og lov om markedsføring¹⁾

(Ændringer som følge af forbrugerkreditdirektivet)

§ 1

I lov om kreditaftaler, jf. lovbekendtgørelse nr. 157 af 25. februar 2009, foretages følgende ændringer:

1. Som *fodnote* til lovens titel indsættes:

»1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF, EU-Tidende 2008 nr. L 133, side 66.«

2. § 1, stk. 1, affattes således:

»Loven finder anvendelse på kreditaftaler, hvor en kreditgiver yder eller giver tilsagn om at yde kredit til en forbruger.«

3. §§ 3 og 4 affattes således:

»§ 3. Loven finder ikke anvendelse på:

- 1) Kreditaftaler, hvor kreditten ydes rentefrit og uden andre omkostninger.
- 2) Kreditaftaler, ifølge hvilken kreditten skal betales tilbage inden tre måneder, og som kun er forbundet med ubetydelige omkostninger.
- 3) Kreditaftaler, som vedrører henstand uden omkostninger med betalingen af en eksisterende gæld.
- 4) Kreditaftaler, som er resultatet af et forlig indgået for retten.
- 5) Leje- eller leasingaftaler, hvor der ikke er fastsat nogen pligt til at købe aftalegenstanden, hverken i selve aftalen eller i en separat aftale.
- 6) Kreditaftaler i form af overtræk. Kapitel 1, § 8 b og kapitel 13 finder dog anvendelse på kreditaftaler efter 1. pkt.
- 7) Kreditaftaler, ifølge hvilke kreditgiveren og forbrugeren aftaler henstand med betalingen eller aftaler, hvorledes

kreditten tilbagebetales. Dette gælder dog kun, hvis forbrugeren allerede har misligholdt den oprindelige kreditaftale, og hvor sådanne ordninger kan forventes at afværge en retssag om den pågældende misligholdelse, og forbrugeren ikke dermed stilles ringere end som fastsat i den oprindelige kreditaftale. Kapitel 1, § 7 b, § 7 c, stk. 3, § 8, stk. 1, § 8, stk. 2, nr. 1-9, 12 og 18, § 8, stk. 4, § 8 b, § 9, § 16, § 17, § 26, § 27 og kapitel 13 finder dog anvendelse.

Stk. 2. § 7 a, § 8, stk. 2, 3, 6 og 7, § 8 b, § 9, § 19, § 26 og § 27 finder ikke anvendelse på kreditaftaler i form af kassekredit, hvor kreditten skal betales tilbage på anfordring eller inden tre måneder.

Stk. 3. Hvis en kreditaftale er omfattet af både stk. 1, nr. 7, og stk. 2, finder stk. 1, nr. 7, ikke anvendelse.

§ 4. I denne lov forstås ved:

- 1) Forbruger: En person, der i forbindelse med transaktioner, der er omfattet af denne lov, hovedsagelig handler uden for sit erhverv.
- 2) Kreditgiver: En fysisk eller juridisk person, der yder eller giver tilsagn om at yde kredit som led i udøvelsen af sin erhvervsmæssige virksomhed.
- 3) Kreditaftale: En aftale, hvorved en kreditgiver yder eller giver tilsagn om at yde en forbruger kredit i form af henstand med betalingen, lån eller anden tilsvarende form for finansiel ordning, undtagen aftaler om løbende levering af tjenesteydelser eller varer af samme art, hvor forbrugeren betaler for ydelserne eller varerne i rater, så længe de leveres.
- 4) Kassekredit: En udtrykkelig kreditaftale, hvorved en kreditgiver stiller midler til rådighed for en forbruger, som overstiger den løbende saldo på forbrugers løbende konto.

¹⁾ Lovforslaget indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF, (EU-Tidende 2008 nr. L 133, side 66).

- 5) Overtræk: Et stiltiende accepteret overtræk, hvorved en kreditgiver tillader, at en forbruger disponerer over midler, som overstiger den løbende saldo på forbrugers løbende konto eller den aftalte kassekredit.
- 6) Kreditformidler: En fysisk eller juridisk person, der ikke optræder som kreditgiver, og som mod betaling af et honorar, der kan antage form af penge eller en anden aftalt form for finansiel modydelse, som led i udøvelsen af sin erhvervsmæssige virksomhed
- præsenterer kreditaftaler for forbrugere eller tilbyder kreditaftaler til forbrugere,
 - bistår forbrugere ved at udføre andet forberedende arbejde med henblik på kreditaftaler end det, der er omhandlet i litra a, eller
 - indgår kreditaftaler med forbrugere på kreditgivers vegne.
- 7) Samlede omkostninger i forbindelse med kreditaftalen: Alle omkostninger, herunder renter, provision, afgifter og enhver anden form for honorar, som forbrugeren skal betale i forbindelse med kreditaftalen, og som kreditgiveren har kendskab til, bortset fra notarialgebyrer. Omkostninger ved accessoriske tjenesteydelser i forbindelse med kreditaftalen, navnlig forsikringspræmier, medregnes også, såfremt indgåelsen af aftalen om tjenesteydelser desuden er obligatorisk for at opnå kreditten eller for at opnå kreditten på de annoncerede vilkår og betingelser.
- 8) Samlet beløb, der skal betales af forbrugeren: Summen af det samlede kreditbeløb og de samlede omkostninger i forbindelse med kreditaftalen.
- 9) Årlige omkostninger i procent: De samlede omkostninger i forbindelse med kreditaftalen udtrykt i procent pr. år af det samlede kreditbeløb, eventuelt omfattende de omkostninger, der er nævnt i § 16, stk. 3 og 4.
- 10) Debitorrente: Den rentesats udtrykt i en fast eller variabel procentsats, der anvendes på årsbasis på de udnyttede kreditmuligheder.
- 11) Fast debitorrente: At kreditgiveren og forbrugeren i kreditaftalen aftaler én debitorrente for hele kreditaftalens løbetid eller flere debitorrenter for delperioder, hvor der udelukkende anvendes en fast, specifik procentsats. Hvis aftalen ikke angiver alle debitorrenterne, anses debitorrenten kun som fastsat for de delperioder, for hvilke de udelukkende er fastsat ved en fast, specifik procentsats, der er aftalt ved indgåelsen af kreditaftalen.
- 12) Samlet kreditbeløb: Loftet for eller summen af alle beløb, der stilles til disposition i henhold til en kreditaftale.
- 13) Varigt medium: En indretning, som sætter forbrugeren i stand til at lagre oplysninger, rettet til forbrugeren personligt, på en måde, der muliggør senere søgning i et tidsrum, som er afpasset efter oplysningernes formål, og som giver mulighed for uændret gengivelse af de lagrede oplysninger.
- 14) Tilknyttet kreditaftale: En kreditaftale, ifølge hvilken
- den pågældende kredit udelukkende tjener til at finansiere en aftale om levering af specifikke varer eller specifikke tjenesteydelser og
 - kreditaftalen og aftalen om levering udgør en kommerciel helhed, idet der anses at foreligge en kommerciel helhed, når leverandøren selv finansierer forbrugers kredit, eller, såfremt finansieringen sker gennem tredjemand, når kreditgiveren i forbindelse med indgåelsen eller forberedelsen af kreditaftalen gør brug af leverandørens tjenester, eller når den specifikke vare eller ydelsen af en specifik tjenesteydelse udtrykkeligt er angivet i kreditaftalen.
- 15) Kreditkøb: En kreditaftale med henblik på køb af løsøre, hvorefter
- køberen efter aftale med sælgeren har fået henstand med betaling af købesummen eller en del af denne, eller
 - købesummen helt eller delvis dækkes ved lån indrømmet køberen af en tredjemand på grundlag af en aftale herom mellem denne og sælgeren.
- 16) Køb med ejendomsforbehold: Et kreditkøb, hvor det er aftalt, at sælgeren kan tage det solgte tilbage, hvis køberen ikke opfylder sine forpligtelser. Som køb med ejendomsforbehold anses også en aftale, der er betegnet som lejekontrakt, eller hvorefter betalingen i øvrigt fremtræder som vederlag for brug af tingen, såfremt det må antages at have været meningen, at modtageren af tingen skal blive ejer af den.«
4. §§ 5 og 6 ophæves
5. I § 7, stk. 1, udgår »forudgående«.
6. Overskriften til *kapitel 2* affattes således:
- »Kreditgiverens oplysningspligt mv.«
7. Efter § 7 indsættes i *kapitel 2*:
- »Oplysningspligt forud for aftaleindgåelsen
- § 7 a. Før en forbruger bindes af en kreditaftale eller et kredittilbud, giver kreditgiveren og i givet fald kreditformidleren på grundlag af de kreditvilkår og -betingelser, som kreditgiveren tilbyder, og i givet fald forbrugers præferencer og oplysninger, forbrugeren de oplysninger, der er nødvendige for at sammenligne forskellige tilbud, så der kan træffes en informeret beslutning om indgåelsen af en kreditaftale. Oplysningerne gives på papir eller på et andet varigt medium ved hjælp af formularen i lovens bilag 2.
- Stk. 2. Oplysningerne i henhold til stk. 1 skal omfatte:
- Kredittypen.
 - Navn og fysisk adresse på kreditgiveren samt i givet fald navn og fysisk adresse på den involverede kreditformidler.
 - Det samlede kreditbeløb og betingelserne for at udnytte kreditmuligheden.
 - Kreditaftalens løbetid.
 - Ved kredit i form af henstand med betalingen for en specifik vare eller tjenesteydelse og tilknyttede kredit-

- aftaler, varen eller tjenesteydelsen og kontantprisen herfor.
- 6) Debitorrenten, betingelserne for anvendelsen af debitorrenten og et eventuelt indeks eller en eventuel referencesats, der skal anvendes på den oprindelige debitorrente, samt tidspunkter, betingelser og procedurer for ændring af debitorrenten. Hvis der anvendes forskellige debitorrenter under forskellige omstændigheder, angives de nævnte oplysninger for alle de relevante debitorrenter.
 - 7) De årlige omkostninger i procent og det samlede beløb, som skal betales af forbrugeren, illustreret ved et repræsentativt eksempel, som angiver alle de antagelser, der er lagt til grund for at beregne procentsatsen. Hvis forbrugeren har informeret kreditgiveren om et eller flere elementer i den kredit, vedkommende foretrækker, som f.eks. kreditaftalens løbetid og det samlede kreditbeløb, skal kreditgiveren tage hensyn til disse elementer. Hvis en kreditaftale giver forskellige muligheder for at udnytte kreditmuligheden med forskellige omkostninger eller debitorrenter, og kreditgiveren derfor anvender det loft for kreditten, som fremgår af antagelsen i lovens bilag 1, skal kreditgiveren angive, at andre muligheder for at udnytte kreditmuligheden for denne type kreditaftale kan medføre højere årlige omkostninger i procent.
 - 8) Størrelse, antal og hyppighed af de betalinger, der skal foretages af forbrugeren, og i givet fald den rækkefølge, hvori betalingerne henføres til forskellige udestående saldi til forskellige debitorrenter med henblik på tilbagebetaling.
 - 9) Hvor det er relevant, omkostningerne i forbindelse med forvaltning af en eller flere konti til registrering af både betalingstransaktioner og udnyttelser af kreditmuligheden, medmindre det ikke er obligatorisk at åbne en konto, tillige med omkostningerne ved anvendelse af et betalingsmiddel i forbindelse med både betalingstransaktioner og udnyttelser af kreditmuligheden, andre omkostninger i forbindelse med kreditaftalen og betingelserne for en eventuel ændring af disse omkostninger.
 - 10) Hvor det er relevant, om der er omkostninger, som forbrugeren skal betale til en notar ved indgåelsen af kreditaftalen.
 - 11) Den eventuelle forpligtelse til at indgå en aftale om en accessorisk tjenesteydelse i forbindelse med kreditaftalen, navnlig en forsikringspolice, såfremt indgåelsen af en aftale om en sådan accessorisk tjenesteydelse er obligatorisk for at opnå kreditten eller for at opnå kreditten på de annoncerede vilkår og betingelser.
 - 12) Den gældende sats for morarenter og måden, denne sats tilpasses på, og, hvor det er relevant, eventuelle omkostninger i forbindelse med misligholdelse.
 - 13) Oplysning om følgerne af manglende betalinger.
 - 14) Hvor det er relevant, den sikkerhedsstillelse, som kræves.
 - 15) Hvorvidt en fortrydelsesret finder anvendelse eller ej.
 - 16) Retten til førtidig tilbagebetaling og, hvor det er relevant, oplysninger om kreditgiverens ret til kompensation og om, hvordan denne kompensation fastsættes i overensstemmelse med § 26.
 - 17) Forbrugers ret til omgående underretning uden omkostninger i henhold til § 7 c, stk. 3, om resultatet af databasesøgninger, der er foretaget med henblik på vurdering af den pågældendes kreditværdighed.
 - 18) Forbrugers ret til efter anmodning og uden omkostninger at få udleveret en kopi af udkastet til kreditaftale. 1. pkt. finder ikke anvendelse, hvis kreditgiveren på tidspunktet for anmodningen ikke er villig til at indgå kreditaftalen med forbrugeren.
 - 19) Hvis det er relevant, hvor længe oplysningerne, der er afgivet forud for aftaleindgåelsen, er bindende for kreditgiveren.

Stk. 3. Eventuelle supplerende oplysninger fra kreditgiveren til forbrugeren gives i et særskilt dokument, der som bilag kan tilknyttes formularen i lovens bilag 2.

Stk. 4. Ved anvendelse af taletelefoni skal beskrivelsen af den finansielle tjenesteydelse med forbrugers samtykke alene omfatte tjenesteydelsens karakter og væsentligste egenskaber, dog mindst de oplysninger, der fremgår af stk. 2, nr. 3-6 og 8, samt de årlige omkostninger i procent illustreret ved et repræsentativt eksempel og det samlede beløb, som skal betales af forbrugeren.

Stk. 5. Hvis aftalen på forbrugers anmodning er indgået ved anvendelse af en fjernkommunikationsteknik, som ikke gør det muligt at give oplysningerne i overensstemmelse med stk. 1 og 2, navnlig i det tilfælde, der er omhandlet i stk. 4, skal kreditgiveren give forbrugeren de pågældende oplysninger i komplet form ved brug af formularen i lovens bilag 2 umiddelbart efter kreditaftalens indgåelse.

Stk. 6. Ud over formularen i lovens bilag 2 skal forbrugeren efter anmodning og uden omkostninger modtage en kopi af udkastet til kreditaftale. 1. pkt. finder ikke anvendelse, hvis kreditgiveren på tidspunktet for anmodningen ikke er villig til at indgå kreditaftalen med forbrugeren.

Stk. 7. Hvis der er tale om en kreditaftale, ifølge hvilken de betalinger, forbrugeren foretager, ikke umiddelbart fører til en tilsvarende amortisation af det samlede kreditbeløb, men tjener til at opbygge kapital på de tidspunkter og betingelser, der er fastsat i kreditaftalen eller en accessorisk aftale, omfatter de oplysninger forud for aftaleindgåelsen, der kræves i henhold til stk. 1 og 2, en klar og tydelig angivelse af, at en sådan kreditaftale ikke garanterer tilbagebetaling af det samlede udnyttede kreditbeløb i henhold til kreditaftalen, medmindre der er givet en sådan garanti.

Stk. 8. Kreditgiveren og i givet fald kreditformidleren skal give forbrugeren fyldestgørende forklaringer, således at forbrugeren er i stand til at vurdere, om den foreslåede kreditaftale passer til vedkommendes behov og finansielle situation, hvor det er relevant, ved at forklare de oplysninger forud for aftaleindgåelsen, der skal gives i henhold til stk. 1 og 2, de foreslåede produkters vigtigste karakteristika og de specifikke konsekvenser, disse produkter kan få for forbrugeren, herunder konsekvenserne af forbrugers betalingsmisligholdelse.

Stk. 9. Stk. 1-8 finder ikke anvendelse på leverandører af varer eller tjenesteydelser, der accessorisk optræder som kreditformidlere. I disse tilfælde skal kreditgiveren sikre, at for-

brugeren forud for aftaleindgåelsen modtager oplysningerne efter stk. 1-8.

Oplysningspligt forud for aftaleindgåelsen i forbindelse med visse særlige former for kreditaftaler

§ 7 b. Før forbrugeren bliver bundet af en kreditaftale eller et kredittilbud efter § 3, stk. 1, nr. 7, eller § 3, stk. 2, giver kreditgiveren og i givet fald kreditformidleren på grundlag af de kreditvilkår og -betingelser, som kreditgiveren tilbyder, og i givet fald forbrugeren præferencer og oplysninger, forbrugeren de oplysninger, der er nødvendige for at sammenligne forskellige tilbud, så der kan træffes en informeret beslutning om indgåelsen af en kreditaftale.

Stk. 2. Oplysningerne i henhold til stk. 1 skal omfatte:

- 1) Kredittypen.
- 2) Navn og fysisk adresse på kreditgiveren samt i givet fald navn og fysisk adresse på den involverede kreditformidler.
- 3) Det samlede kreditbeløb.
- 4) Kreditaftalens løbetid.
- 5) Debitorrenten, betingelserne for anvendelsen af debitorrenten og et eventuelt indeks eller en eventuel referencesats, der skal anvendes på den oprindelige debitorrente, de omkostninger, der anvendes fra det tidspunkt, hvor kreditaftalen indgås, og i givet fald betingelserne for ændring af disse omkostninger.
- 6) De årlige omkostninger i procent illustreret ved hjælp af repræsentative eksempler, som angiver alle de antagelser, der er lagt til grund for at beregne denne procentsats.
- 7) Betingelserne og proceduren for opsigelse af kreditaftalen.
- 8) Hvor det er relevant, en angivelse af, at forbrugeren til enhver tid kan blive anmodet om at betale hele kreditbeløbet tilbage.
- 9) Den gældende sats for morarenter og måden, denne sats tilpasses på, og, hvor det er relevant, andre omkostninger i forbindelse med misligholdelse.
- 10) Forbrugeren ret til omgående underretning uden omkostninger i henhold til § 7 c, stk. 3, om resultatet af databasesøgninger, der er foretaget med henblik på vurdering af forbrugeren kreditværdighed.
- 11) Ved kreditaftaler, der er omfattet af § 3, stk. 2, oplysninger om de omkostninger, der påløber fra kreditaftalens indgåelse, og, hvor det er relevant, om betingelserne for ændring af de pågældende omkostninger.
- 12) Hvor det er relevant, hvor længe de oplysninger, der er afgivet forud for aftaleindgåelsen, er bindende for kreditgiveren.

Stk. 3. Oplysningerne efter stk. 1 og 2 gives på papir eller på et andet varigt medium, og alle oplysningerne skal være lige fremtrædende. Oplysningerne kan gives ved hjælp af formularen i lovens bilag 3.

Stk. 4. I forbindelse med kreditaftaler, som er omfattet af § 3, stk. 1, nr. 7, omfatter de oplysninger, der gives forbrugeren i henhold til stk. 1 og 2, også størrelse, antal og hyppighed af de betalinger, der skal foretages af forbrugeren, og i givet fald den rækkefølge, hvori betalingerne henføres til forskellige

udestående saldi til forskellige debitorrenter med henblik på tilbagebetaling, samt oplysning om retten til førtidig tilbagebetaling og, hvor det er relevant, oplysninger om kreditgiverens ret til kompensation og om, hvordan denne kompensation fastsættes. 1. pkt. finder dog ikke anvendelse, hvis kreditaftalen tillige er omfattet af § 3, stk. 2.

Stk. 5. Hvis der anvendes taletelefoni og forbrugeren anmoder om en kassekredit med øjeblikkelig virkning, omfatter den finansielle tjenesteydelses vigtigste karakteristika dog mindst de oplysninger, som er nævnt i stk. 2, nr. 3, 5, 6 og 8. Hvis kreditaftalen er omfattet af § 3, stk. 1, nr. 7, skal kreditaftalens løbetid endvidere angives.

Stk. 6. Ud over de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1-5, skal forbrugeren efter anmodning uden omkostninger modtage en kopi af udkastet til kreditaftale med de oplysninger, som kræves efter § 8, hvis denne bestemmelse finder anvendelse. 1. pkt. finder ikke anvendelse, hvis kreditgiveren på tidspunktet for anmodningen ikke vil indgå kreditaftalen med forbrugeren.

Stk. 7. Hvis aftalen på forbrugeren anmodning er indgået ved anvendelse af en fjernkommunikationsteknik, som ikke gør det muligt at give oplysningerne i overensstemmelse med stk. 1 og 2, herunder i de tilfælde, der er omhandlet i stk. 5, skal kreditgiveren umiddelbart efter kreditaftalens indgåelse opfylde sine forpligtelser i henhold til stk. 1 og 2 ved at give de oplysninger, som kræves i henhold til § 8, hvis denne bestemmelse finder anvendelse.

Stk. 8. Stk. 1-7 finder ikke anvendelse på leverandører af varer eller tjenesteydelser, der accessorisk optræder som kreditformidlere. I disse tilfælde skal kreditgiveren sikre, at forbrugeren forud for aftaleindgåelsen modtager oplysningerne efter stk. 1-7.

Vurdering af forbrugeren kreditværdighed

§ 7 c. Kreditgiveren skal inden kreditaftalens indgåelse vurdere forbrugeren kreditværdighed på grundlag af fyldestgørende oplysninger, der, hvor det er relevant, indhentes hos forbrugeren og, hvor det er nødvendigt, ved søgning i relevante databaser.

Stk. 2. Hvis kreditgiveren og forbrugeren efter kreditaftalens indgåelse bliver enige om at ændre det samlede kreditbeløb, skal kreditgiveren ajourføre de finansielle oplysninger, som kreditgiveren har om forbrugeren. Før enhver væsentlig forhøjelse af det samlede kreditbeløb skal kreditgiveren atter vurdere forbrugeren kreditværdighed.

Stk. 3. Hvis en anmodning om kredit afslås på grundlag af søgning i en database, underretter kreditgiveren omgående forbrugeren om resultatet af en sådan søgning og giver forbrugeren nærmere oplysninger om den pågældende database. Denne underretning skal ske uden omkostninger for forbrugeren.«

8. §§ 8-10 affattes således:

»Krav til kreditaftalen

§ 8. En kreditaftale skal udfærdiges på papir eller på et andet varigt medium. Alle aftaleparter skal have et eksemplar af kreditaftalen.

Stk. 2. Kreditaftalen skal klart og tydeligt angive:

- 1) Kredittypen.
- 2) Navn og fysisk adresse på aftaleparterne og i givet fald på den involverede kreditformidler.
- 3) Kreditaftalens løbetid.
- 4) Det samlede kreditbeløb og betingelserne for at udnytte kreditmuligheden.
- 5) Såfremt der er tale om en kredit i form af henstand med betalingen for en specifik vare eller tjenesteydelse eller om tilknyttede kreditaftaler, varen eller tjenesteydelsen og kontantprisen herfor.
- 6) Debitorrenten, betingelserne for anvendelsen af debitorrenten og et eventuelt indeks eller en eventuel referencesats, der skal anvendes på den oprindelige debitorrente, samt tidspunkter, betingelser og procedurer for ændring af debitorrenten. Hvis der anvendes forskellige debitorrenter under forskellige omstændigheder, angives de nævnte oplysninger med hensyn til alle de relevante debitorrenter.
- 7) De årlige omkostninger i procent og det samlede beløb, som skal betales af forbrugeren, beregnet på tidspunktet for indgåelse af kreditaftalen. Alle de antagelser, der er lagt til grund ved beregningen af denne procentsats, angives.
- 8) Størrelse, antal og hyppighed af de betalinger, der skal foretages af forbrugeren, og i givet fald den rækkefølge, hvori betalingerne henføres til forskellige udestående saldi til forskellige debitorrenter med henblik på tilbagebetaling.
- 9) Såfremt der er tale om amortisation af kapitalen i forbindelse med en kreditaftale med fast løbetid, forbrugers ret til på anmodning til enhver tid i løbet af kreditaftalens varighed uden omkostninger at modtage en opgørelse i form af en amortiseringsplan. Amortiseringsplanen skal angive skyldige betalinger og tidspunkter og betingelser for betaling af sådanne beløb og den skal indeholde en specificering af den enkelte tilbagebetaling, som viser amortiseringen af kapitalen, renterne beregnet på grundlag af debitorrenten og, hvor det er relevant, eventuelle yderligere omkostninger. Hvis rentesatsen ikke er fast, eller de yderligere omkostninger kan ændres i kreditaftalens løbetid, skal amortiseringsplanen klart og tydeligt angive, at oplysningerne i planen kun er gyldige indtil næste ændring af debitorrenten eller af de yderligere omkostninger i henhold til kreditaftalen.
- 10) Såfremt der skal betales omkostninger og renter uden amortisation af hovedstolen, en opgørelse over tidspunkter og betingelser for betaling af renter og eventuelle dermed forbundne faste omkostninger og engangsomkostninger.
- 11) Hvor det er relevant, omkostningerne i forbindelse med forvaltning af en eller flere konti til registrering af både betalingstransaktioner og udnyttelser af kreditmuligheden, medmindre det ikke er obligatorisk at åbne en konto, tillige med omkostningerne ved anvendelse af et betalingsmiddel i forbindelse med både betalingstransaktioner og udnyttelser af kreditmuligheden, andre om-

kostninger i forbindelse med kreditaftalen og betingelserne for en eventuel ændring af disse omkostninger.

- 12) Den gældende sats for morarenter som fastsat på tidspunktet for indgåelse af aftalen og måden, denne sats tilpasses på, og, hvor det er relevant, andre omkostninger i forbindelse med misligholdelse.
- 13) Oplysning om følgerne af manglende betalinger.
- 14) Hvor det er relevant, at der skal betales notarialgebyrer.
- 15) Den sikkerhedsstillelse og de forsikringer, som eventuelt kræves.
- 16) En eventuel fortrydelsesret og fristen for udøvelse af en sådan fortrydelsesret samt andre betingelser for udøvelsen, herunder oplysninger om forbrugers forpligtelse til at tilbagebetale den udnyttede kapital med renter i overensstemmelse med § 19, stk. 4, og det rentebeløb, der påløber pr. dag.
- 17) Oplysninger om forbrugers rettigheder i medfør af § 20 samt betingelserne for udøvelse af disse.
- 18) Retten til førtidig tilbagebetaling, proceduren for førtidig tilbagebetaling og, hvor det er relevant, oplysninger om kreditgiverens ret til kompensation og den måde, hvorpå denne kompensation fastsættes.
- 19) Proceduren for udøvelse af retten til at opsige kreditaftalen.
- 20) Hvorvidt der er klageadgang og adgang til udenretslig bilæggelse af tvister for forbrugeren, og, hvis dette er tilfældet, hvorledes forbrugeren kan gøre brug deraf.
- 21) Hvor det er relevant, andre aftalevilkår og -betingelser.
- 22) Navn og adresse på den kompetente tilsynsmyndighed.

Stk. 3. Hvis stk. 2, nr. 9, finder anvendelse, skal kreditgiveren til enhver tid i løbet af kreditaftalens varighed uden omkostninger stille en opgørelse i form af en amortiseringsplan til rådighed for forbrugeren.

Stk. 4. Hvis der er tale om en kreditaftale, ifølge hvilken de betalinger, forbrugeren foretager, ikke umiddelbart fører til en tilsvarende amortisation af det samlede kreditbeløb, men tjener til at opbygge kapital på de tidspunkter og betingelser, der er fastsat i kreditaftalen eller en accessorisk aftale, omfatter de oplysninger, der kræves i henhold til stk. 2, en klar og tydelig angivelse af, at en sådan kreditaftale ikke garanterer tilbagebetaling af det samlede udnyttede kreditbeløb i henhold til kreditaftalen, medmindre der er givet en sådan garanti.

Stk. 5. I forbindelse med kreditaftaler i form af kassekredit i henhold til § 3, stk. 2, skal følgende angives klart og tydeligt:

- 1) Kredittypen.
- 2) Navn og fysisk adresse på aftaleparterne og i givet fald på den involverede kreditformidler.
- 3) Kreditaftalens løbetid.
- 4) Det samlede kreditbeløb og betingelserne for at udnytte kreditmuligheden.
- 5) Debitorrenten, betingelserne for anvendelsen af debitorrenten og et eventuelt indeks eller en eventuel referencesats, der skal anvendes på den oprindelige debitorrente, samt tidspunkter, betingelser og procedurer for ændring af debitorrenten. Hvis der anvendes forskellige debitorrenter under forskellige omstændigheder, angives de nævnte oplysninger med hensyn til alle de relevante debitorrenter.

- 6) De årlige omkostninger i procent og de samlede omkostninger, som skal betales af forbrugeren, beregnet på tidspunktet for indgåelse af kreditaftalen. Alle de antagelser, der er lagt til grund ved beregningen af denne procentsats, jf. § 16, stk. 3 og 4, og § 4, nr. 7 og 9, angives.
- 7) En angivelse af, at forbrugeren til enhver tid kan blive anmodet om at betale hele kreditbeløbet tilbage.
- 8) Oplysninger om de omkostninger, der påløber fra sådanne kreditaftalers indgåelse, og, når det er relevant, om betingelserne for ændring af de pågældende omkostninger.

Stk. 6. Medmindre kreditgiveren er et godkendt pengeinstitut, realkreditinstitut eller kreditinstitut, kan det i kreditaftalen alene aftales, at renten helt eller delvis skal variere med størrelsen af Nationalbankens diskonto eller lignende forhold, som kreditgiveren er uden indflydelse på.

Stk. 7. Stk. 6 finder tilsvarende anvendelse med hensyn til andre kreditomkostninger end renten.

Pantsikrede lån i fast ejendom

§ 8 a. Ved kreditaftaler, der sikres ved pant i fast ejendom, skal de oplysninger, der er nævnt i § 8, samt aftalens øvrige væsentlige vilkår gives forud for kreditaftalens indgåelse, jf. § 7 a.

Stk. 2. Yder en sælger af en fast ejendom kredit mod udstedelse af pantebrev i den faste ejendom, skal de oplysninger, der er nævnt i stk. 1, gives i aftalen om ejendommens overdragelse. Heri skal kreditgiveren endvidere oplyse forbrugeren om, hvilket beløb der skal betales, hvis forbrugeren kan betale kontant hos kreditgiveren i stedet for at udstede pantebrev.

Stk. 3. Hvis de oplysninger, der er givet efter stk. 1 eller 2, er af foreløbig karakter, skal kreditgiveren snarest muligt sende meddelelse om de endelige kreditoplysninger til forbrugeren.

Stk. 4. I øvrigt finder § 8 tilsvarende anvendelse på kreditaftaler efter stk. 1 og 2.

Overtræk

§ 8 b. Ved indgåelse af en aftale om oprettelse af en løbende konto, hvor det eventuelt vil kunne tillades forbrugeren at overtrække kontoen, skal aftalen indeholde de oplysninger, der er omhandlet i § 7 b, stk. 2, nr. 5. Disse oplysninger skal gives regelmæssigt på papir eller på et andet varigt medium.

Stk. 2. I tilfælde af et væsentligt overtræk i en periode på over en måned skal kreditgiveren straks på papir eller på et andet varigt medium underrette forbrugeren om følgende:

- 1) Overtrækket.
- 2) Det involverede beløb.
- 3) Debitorrenten.
- 4) En eventuel bod og eventuelle omkostninger eller morarenter.

Underretning om ændringer i debitorrenten

§ 9. Kreditgiveren skal underrette forbrugeren om enhver ændring i debitorrenten. Underretningen skal ske på papir eller på et andet varigt medium og skal ske inden ændringen træder i kraft, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 2. Underretningen efter stk. 1 skal indeholde oplysning om betalingernes størrelse, efter at den nye debitorrente er trådt i kraft, og, såfremt betalingernes antal eller hyppighed ændres, oplysninger herom.

Stk. 3. Kreditgiveren og forbrugeren kan i kreditaftalen fastsætte, at oplysninger efter stk. 1 og 2 gives til forbrugeren med jævne mellemrum i de tilfælde, hvor

- 1) ændringen i debitorrenten skyldes en ændring i en referencesats,
- 2) den nye referencesats er gjort tilgængelig for offentligheden på passende vis og
- 3) oplysninger om den nye referencesats også er tilgængelige hos kreditgiveren.

Stk. 4. Ved refinansiering af variabelt forrentede lån med pant i fast ejendom, der ydes på baggrund af obligationsudstedelse, kan underretning om en ændring i debitorrenten efter stk. 1 og 2 ske efter, at ændringen er trådt i kraft.

Kontoudtog og underretning om ændringer i debitorrenten ved kassekreditter

§ 10. Når en kreditaftale vedrører en kredit i form af en kassekredit, skal kreditgiveren jævnlige orientere forbrugeren via et kontoudtog på papir eller på et andet varigt medium.

Stk. 2. Kontoudtog efter stk. 1 skal indeholde oplysninger om:

- 1) Den nøjagtige periode, som kontoudtoget dækker.
- 2) Størrelsen på de udnyttede kreditmuligheder og datoerne for udnyttelserne.
- 3) Saldoen på det foregående kontoudtog og dettes dato.
- 4) Den nye saldo.
- 5) Datoerne for betalinger og betalingernes størrelse.
- 6) Den anvendte debitorrente.
- 7) Eventuelle omkostninger, der er pålagt.
- 8) Det eventuelle minimumsbeløb, der skal betales.

Stk. 3. Kreditgiveren skal endvidere på papir eller på et andet varigt medium underrette forbrugeren om enhver stigning i debitorrenten eller andre omkostninger, inden den pågældende ændring træder i kraft, jf. dog stk. 4.

Stk. 4. Kreditgiveren og forbrugeren kan i kreditaftalen fastsætte, at oplysningerne om ændringerne i debitorrenten gives på kontoudtog efter stk. 1 i de tilfælde, hvor

- 1) ændringen i debitorrenten skyldes en ændring i en referencesats,
- 2) den nye referencesats er gjort tilgængelig for offentligheden på passende vis og
- 3) oplysninger om den nye referencesats også er tilgængelige hos kreditgiveren.«

9. §§ 11-15 ophæves.

10. §§ 16 og 17 affattes således:

»Beregning af de årlige omkostninger i procent

§ 16. De årlige omkostninger i procent svarer på årsbasis til nutidsværdien af alle fremtidige eller eksisterende forpligtelser i form af udnyttede kreditmuligheder, tilbagebetalinger og omkostninger, der er aftalt mellem kreditgiveren og forbrugeren.

Stk. 2. De årlige omkostninger i procent beregnes ud fra den matematiske formel i lovens bilag 1.

Stk. 3. Ved beregningen af de årlige omkostninger i procent bestemmes de samlede omkostninger i forbindelse med forbrugerkreditten, bortset fra

- 1) andre omkostninger, som forbrugeren skal betale i forbindelse med misligholdelse af en af de forpligtelser, der er fastsat i kreditaftalen, og
- 2) de omkostninger ud over købsprisen, som forbrugeren skal betale i forbindelse med køb af varer eller tjenesteydelser, uanset om transaktionen foretages kontant eller på kredit.

Stk. 4. Omkostningerne ved forvaltningen af en konto til registrering af både betalingstransaktioner og udnyttelse af kreditmuligheden, omkostningerne ved anvendelse af et betalingsmiddel i forbindelse med både betalingstransaktioner og udnyttelser af kreditmuligheden og andre omkostninger i forbindelse med betalingstransaktioner skal indgå i de samlede omkostninger i forbindelse med forbrugerkreditten, medmindre det ikke er obligatorisk at åbne kontoen, og omkostningerne i forbindelse med kontoen klart er angivet separat i kreditaftalen eller i en eventuel anden aftale, der er indgået med forbrugeren.

Stk. 5. Beregningen af de årlige omkostninger i procent baseres på den antagelse, at kreditaftalen forbliver gyldig i det aftalte tidsrum, og at kreditgiveren og forbrugeren opfylder deres forpligtelser på de vilkår og datoer, der er angivet i kreditaftalen.

Stk. 6. I forbindelse med kreditaftaler, der indeholder vilkår, som tillader variationer i debitorrenten, og, hvor det er relevant, de omkostninger, der indgår i de årlige omkostninger i procent, men som ikke kan opgøres på beregningstidspunktet, beregnes de årlige omkostninger i procent ud fra den antagelse, at debitorrenten og andre omkostninger er konstante i forhold til udgangspunktet og finder anvendelse, indtil kreditaftalen udløber.

Stk. 7. Om nødvendigt kan de supplerende antagelser i lovens bilag 1 anvendes til beregningen af de årlige omkostninger i procent.

Kreditformidlere

§ 17. Det eventuelle gebyr, som forbrugeren skal betale til en kreditformidler for kreditformidlerens ydelse, skal oplyses for forbrugeren og aftales skriftligt mellem forbrugeren og kreditformidleren på papir eller på et andet varigt medium inden indgåelsen af kreditaftalen

Stk. 2. Det eventuelle gebyr, som forbrugeren skal betale til kreditformidleren for kreditformidlerens ydelse, skal endvidere af kreditformidleren oplyses til kreditgiveren med henblik på beregning af de årlige omkostninger i procent.«

11. § 18 ophæves.

12. Kapitel 3 affattes således:

»Kapitel 3

Fortrydelsesret

§ 19. Forbrugeren kan inden for en frist på 14 kalenderdage fortryde en kreditaftale.

Stk. 2. Den periode, hvori fortrydelsesretten efter stk. 1 kan udøves, løber fra

- 1) den dag, hvor kreditaftalen er indgået, eller
- 2) den dag, hvor forbrugeren modtager aftalevilkårene og -betingelserne samt oplysningerne i henhold til § 8, hvis dette tidspunkt er senere end tidspunktet efter nr. 1.

Stk. 3. Vil forbrugeren udøve sin fortrydelsesret, skal forbrugeren meddele kreditgiveren dette inden udløbet af fristen efter stk. 1 efter de anvisninger, som forbrugeren har modtaget fra kreditgiveren i henhold til § 8, stk. 2, nr. 16. Fristen betragtes som overholdt, hvis meddelelsen, såfremt den er udfærdiget på papir eller på et andet varigt medium, som kreditgiveren råder over og har adgang til, er blevet afsendt inden fristens udløb.

Stk. 4. Hvis forbrugeren udøver sin fortrydelsesret, skal forbrugeren til kreditgiveren betale kapitalen og de renter, der er påløbet fra den dato, hvor kreditmuligheden blev udnyttet, til den dato, hvor kapitalen betales tilbage, uden unødigt forsinkelse og senest 30 kalenderdage efter at have sendt kreditgiveren meddelelsen om udøvelsen af fortrydelsesretten. Renterne beregnes på grundlag af den aftalte debitorrente. Kreditgiveren har ikke ret til nogen anden kompensation fra forbrugeren i tilfælde af udøvelse af fortrydelsesretten, bortset fra kompensation for eventuelle omkostninger, som kreditgiveren har betalt til offentlige myndigheder, og som ikke kan refunderes.

Stk. 5. Hvis en accessorisk tjenesteydelse i forbindelse med kreditaftalen ydes af kreditgiveren eller af tredjemand på grundlag af en overenskomst mellem tredjemanden og kreditgiveren, ophører forbrugeren med at være bundet af aftalen om den accessoriske tjenesteydelse, såfremt forbrugeren udøver sin fortrydelsesret med hensyn til kreditaftalen i medfør af denne lov.

Stk. 6. Hvis forbrugeren har fortrydelsesret i henhold til stk. 1-5, finder kapitel 4 i lov om visse forbrugeraftaler ikke anvendelse.

Stk. 7. Stk. 1-6 finder ikke anvendelse på lån med pant i fast ejendom, der ydes på baggrund af obligationsudstedelse.

Tilknyttede kreditaftaler

§ 20. Hvis varer eller tjenesteydelser, der er omfattet af en tilknyttet kreditaftale, ikke leveres eller kun leveres delvis eller ikke er i overensstemmelse med aftalen om levering deraf, har forbrugeren ret til at tage retsmidler i anvendelse mod kreditgiveren, såfremt forbrugeren ikke fra leverandøren har opnået den fyldestgørelse, som vedkommende har krav på ifølge lovgivningen eller aftalen om levering af varer eller tjenesteydelser.

Stk. 2. Forbrugeren mulighed for fyldestgørelse hos kreditgiveren efter stk. 1 er begrænset til størrelsen af kreditten på det tidspunkt, hvor kravet fremsættes.«

13. I § 21 indsættes som stk. 3:

»*Stk. 3.* Stk. 1 finder ikke anvendelse på kreditkøb af aktier, andre former for obligationer end præmieobligationer, sparekassers garantbeviser, beviser for ansvarlig indskudskapital i

pengeinstitutter, beviser udstedt af investeringsforeninger under tilsyn og lignende værdipapirer.«

14. I § 23, stk. 1 og 2, ændres »§ 9, stk. 1, nr. 3« til: »§ 8, stk. 2, nr. 7, eller stk. 5, nr. 6«.

15. I § 23, stk. 2, udgår »som nævnt i § 9, stk. 1, nr. 4,«.

16. I § 24 ændres »§§ 9-10, jf. § 8« til: »§ 8«.

17. §§ 26-28 affattes således:

»Førtidig tilbagebetaling

§ 26. Forbrugeren har til enhver tid ret til helt eller delvis at indfri sine forpligtelser i henhold til en kreditaftale. Forbrugeren har herefter ret til en reduktion af de samlede kreditomkostninger, der består af renter og omkostninger i den resterende del af aftalens løbetid.

Stk. 2. I tilfælde af førtidig tilbagebetaling af en kredit har kreditgiveren ret til kompensation for eventuelle omkostninger, der er direkte forbundet med den førtidige tilbagebetaling af kreditten, hvis den førtidige tilbagebetaling falder i en periode, for hvilken der er aftalt en fast debitorrente. Kompensationen skal være rimelig og fastsættes ud fra objektive kriterier, jf. stk. 3, jf. dog stk. 4-6. Stk. 3. Kompensationen efter stk. 2 kan ikke overstige 1 pct. af det kreditbeløb, der tilbagebetales før tiden, hvis der er mere end et år mellem den førtidige betaling og kreditaftalens aftalte ophørstidspunkt. Hvis perioden ikke overstiger et år, kan kompensationen ikke overstige 0,5 pct. af det kreditbeløb, der tilbagebetales før tiden.

Stk. 4. Hvis kreditgiveren kan dokumentere, at de tab, som kreditgiveren har lidt som følge af den førtidige tilbagebetaling, overstiger de grænser, der er fastsat i stk. 3, kan kreditgiveren undtagelsesvis kræve en højere kompensation. Hvis den kompensation, som kreditgiveren kræver, overstiger kreditgiverens faktiske tab, kan forbrugeren kræve en tilsvarende nedsættelse.

Stk. 5. Ingen kompensation for førtidig tilbagebetaling kan overstige det rentebeløb, som forbrugeren skulle have betalt i perioden mellem den førtidige betaling og kreditaftalens aftalte ophørstidspunkt.

Stk. 6. Kompensation for førtidig tilbagebetaling kan ikke kræves,

- 1) hvis tilbagebetalingen har fundet sted i henhold til en forsikringsaftale, der har til formål at garantere tilbagebetalingen af kreditten, eller
- 2) i forbindelse med kassekreditter.

Stk. 7. Stk. 1-6 finder ikke anvendelse på pantebreve i fast ejendom.

Opsigelse af tidsubegrænsede kreditaftaler

§ 27. Forbrugeren kan på standardvilkår og uden omkostninger opsig en tidsubegrænset kreditaftale til enhver tid, medmindre parterne har aftalt en varselsperiode. En sådan periode må ikke overstige en måned.

Stk. 2. Hvis det er fastsat i kreditaftalen, kan kreditgiveren på standardvilkår opsig en tidsubegrænset kreditaftale ved at

give forbrugeren mindst to måneders varsel. Et sådant varsel skal være udfærdiget på papir eller på et andet varigt medium.

Stk. 3. Hvis det er fastsat i kreditaftalen, kan kreditgiveren ud fra objektivt begrundede hensyn bringe forbrugers ret til at udnytte en kreditmulighed i henhold til en tidsubegrænset kreditaftale til ophør. Kreditgiveren skal underrette forbrugeren om et sådant ophør og begrundelsen herfor på papir eller på et andet varigt medium, om muligt før ophøret og ellers senest umiddelbart herefter.

Indfrielse før forfaldstidspunktet

§ 28. Gør kreditgiveren krav på betaling af beløb, som ellers ikke ville være forfaldne, eller på tilbagetagelse af det solgte, skal kreditomkostningerne opgøres efter stk. 2-4.

Stk. 2. I det omfang kreditomkostningerne beregnes som en procentdel af den til enhver tid værende restgæld eller som et gebyr pr. ydelse, kan kreditgiveren ikke kræve kreditomkostninger for den ubenyttede del af kredittiden.

Stk. 3. I det omfang kreditomkostningerne beregnes på andet grundlag end nævnt i stk. 2, kan afdrag, for hvilke den betalingsstid, der er fastsat i aftalen, endnu ikke er kommet, alene kræves betalt med en så stor del, som lånebeløbet udgør af summen af samtlige afdrag.

Stk. 4. Hvis omkostningerne ved stiftelsen af kreditten er særskilt opgjort i aftalen og ikke er urimelige, kan kreditgiveren kræve disse omkostninger betalt uden afkorting. Omkostningerne fragår da i de afdrag, der skal afkortes efter stk. 3.

Stk. 5. Stk. 1-4 finder ikke anvendelse på pantebreve i fast ejendom.«

18. § 33, stk. 1, ophæves, og i stedet indsættes:

»Overdrages kreditgiverens rettigheder i henhold til en kreditaftale til tredjemand, har forbrugeren over for erhververen ret til at gøre enhver indsigelse gældende, som forbrugeren kunne gøre gældende over for den oprindelige kreditgiver.

Stk. 2. Forbrugeren skal underrettes om overdragelse efter stk. 1. Dette gælder dog ikke, hvis den oprindelige kreditgiver efter aftale med erhververen fortsat står for kreditten i forhold til forbrugeren.«

Stk. 2-4 bliver herefter stk. 3-5.

19. I § 33, stk. 2, der bliver stk. 3, ændres »§ 5, nr. 2« til: »§ 4, nr. 15, litra b«, i stk. 3, der bliver stk. 4, ændres »stk. 2« til: »stk. 3« og i stk. 4, der bliver stk. 5, ændres »stk. 1-3« til: »stk. 2-4«.

20. I § 34, stk. 1, nr. 2, ændres »§ 9, stk. 1, nr. 5« til: »§ 8, stk. 2, nr. 7«.

21. I § 38, nr. 1, ændres »§ 27, stk. 2-3« til: »§ 28, stk. 2-3«.

22. I § 45, stk. 1, ændres »§ 9, stk. 1« til: »§ 8, stk. 2«.

23. §§ 53 og 54 ophæves.

24. I § 55, stk. 1, udgår »§ 3, stk. 3, nr. 1, og«.

25. I § 56, stk. 2, ændres »§ 8 a, stk. 1-3, § 9, § 10, § 12 eller § 14« til: »§§ 7 a, 7 b, 8, 8 a, 8 b, 9, 10 eller 17«.

26. § 56, stk. 3, ophæves.

Stk. 4 bliver herefter stk. 3.

27. Lovens bilag 1 ophæves, og i stedet indsættes bilag 1-3, der affattes som bilag 1-3 til denne lov.

§ 2

I lov om nr. 1389 af 21. december 2005 om markedsføring, som ændret ved § 102 i lov nr. 538 af 8. juni 2006, lov nr. 1547 af 20. december 2006, § 4 i lov nr. 181 af 28. februar 2007 og § 7 i lov nr. 364 af 13. maj 2009, foretages følgende ændringer:

1. Som *fodnote* til lovens titel indsættes:

»1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomhedernes urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004, (direktivet om urimelig handelspraksis), EU-Tidende 2005 nr. L 149, side 22-39, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked (servicedirektivet), EU-Tidende 2006 nr. L 376, side 36 samt dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF, EU-tidende 2008 nr. L 133, side 66.«

2. I § 2, stk. 3, ændres »§§ 15 og 16« til: »§§ 14 a, 15 og 16«.

3. Efter § 14 indsættes:

»Kreditaftaler

§ 14 a. Enhver markedsføring af kreditaftaler, der angiver en rentesats eller talstørrelser vedrørende omkostningerne i forbindelse med forbrugercredit, skal indeholde de standardoplysninger, der følger af stk. 2.

Stk. 2. Standardoplysningerne i henhold til stk. 1 skal klart, tydeligt og på en fremtrædende måde ved hjælp af et repræsentativt eksempel angive:

1) Debitorrenten, fast eller variabel eller begge, tillige med oplysninger om omkostninger, der indgår i forbrugerens samlede omkostninger i forbindelse med kreditten.

2) Det samlede kreditbeløb.

3) De årlige omkostninger i procent, som beregnet efter lov om kreditaftaler.

4) Kreditaftalens løbetid.

5) Ved kredit i form af henstand med betalingen for en specifik vare eller tjenesteydelse, kontantprisen og størrelsen af en eventuel forudbetaling.

6) Det samlede beløb, som skal betales af forbrugeren, og raternes størrelse.

Stk. 3. Hvis indgåelsen af en aftale om en accessorisk tjenesteydelse i forbindelse med kreditaftalen, navnlig en forsikring, er obligatorisk for at opnå kreditten eller for at opnå kreditten på de annoncerede vilkår og betingelser, og en sådan aftales omkostninger ikke kan beregnes på forhånd, skal forpligtelsen til at indgå denne aftale også være angivet klart, tydeligt og på en fremtrædende måde sammen med de årlige omkostninger i procent.

Stk. 4. En kreditformidler skal i reklamer og i dokumentation henvendt til forbrugere gøre opmærksom på omfanget af sine beføjelser, navnlig om vedkommende udelukkende samarbejder med en eller flere kreditgivere eller optræder som selvstændig mægler.«

4. I § 30, stk. 3, indsættes efter »§ 14,«: »§ 14 a,«.

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 11. juni 2010.

Stk. 2. Loven har virkning for kreditaftaler, der indgås efter lovens ikrafttræden, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 3. § 8 b, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, §§ 9, 10, 27 og 33 i lov om kreditaftaler, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 9, 10, 17 og 18, har tillige virkning for tidsbegrænsede kreditaftaler, der er indgået forud for lovens ikrafttræden.

Stk. 4. Ved kreditaftaler, der er omfattet af § 8 a i lov om kreditaftaler, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 8, og hvor kreditgiveren er et realkreditinstitut, finder loven anvendelse på kreditaftaler, hvor kreditgiverens tilbud er fremsat efter lovens ikrafttræden.

§ 4

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Stk. 2. Lovens § 1 kan dog ved kongelig anordning sættes helt eller delvist i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Bilag 1

Grundligning, der angiver ækvivalensen mellem udnyttede kreditmuligheder på den ene side og tilbagebetalinger og omkostninger på den anden side

1. Grundligningen

Grundligningen, som bestemmer de årlige omkostninger i procent (ÅOP), sætter på årsbasis lighedstegn mellem den samlede nutidsværdi af udnyttede kreditmuligheder og den samlede nutidsværdi af tilbagebetalinger og betalinger af omkostninger:

$$\sum_{k=1}^m C_k (1 + X)^{-t_k} = \sum_{l=1}^{m'} D_l (1 + X)^{-s_l}$$

2. Betydning af bogstaver og symboler

- X er ÅOP.
- m er nummeret på sidste udnyttelse af kreditmuligheden.
- k er nummeret på en udnyttelse af kreditmuligheden, hvor $1 \leq k \leq m$.
- C_k er størrelsen af udnyttet kreditmulighed k.
- t_k er tidsintervallet, udtrykt i år eller brøkdele af et år, mellem tidspunktet for første udnyttelse af kreditmuligheden og tidspunkterne for hver efterfølgende udnyttelse af kreditmuligheden, hvor $t_1 = 0$.
- m' er nummeret på sidste tilbagebetaling eller betaling af omkostninger.
- l er nummeret på en tilbagebetaling eller betaling af omkostninger.
- D_l er størrelsen af en tilbagebetaling eller betaling af omkostninger.
- s_l er tidsintervallet, udtrykt i år eller brøkdele af et år, mellem tidspunktet for første udnyttelse af kreditmuligheden og tidspunkterne for hver tilbagebetaling eller betaling af omkostninger.

3. Bemærkninger

- 1) De beløb, der betales af parterne på forskellige tidspunkter, er ikke nødvendigvis lige store og betales ikke nødvendigvis med lige store tidsintervaller.
- 2) Begyndelsestidspunktet er tidspunktet for første udnyttelse af kreditmuligheden.
- 3) Tidsintervallet mellem de tidspunkter, der anvendes ved beregningen, udtrykkes i år eller brøkdele af et år. Et år antages at have 365 dage (skudår 366 dage), 52 uger eller 12 lige lange måneder. Hver måned antages at have 30,41666 dage (= 365/12), uanset om der er tale om et skudår.
- 4) Beregningernes resultat angives med mindst én decimal nøjagtighed. Hvis næste decimal er 5 eller derover, forhøjes den bestemmende decimal med én.
- 5) Ligningen kan skrives om, så der blot bruges en enkelt sum og begrebet bevægelser (A_k), som vil være positive eller negative, dvs. henholdsvis betalt eller modtaget i perioder 1 til k, udtrykt i år. Det vil sige:

$$S = \sum_{k=1}^n A_k (1 + X)^{-t_k}$$

hvor S er den aktuelle bevægelsessaldo. Hvis målet er at bibeholde ækvivalensen mellem bevægelserne, vil værdien være nul.

4. Supplerende antagelser til brug ved beregningen af de årlige omkostninger i procent

- 1) Hvis en kreditaftale stiller forbrugeren frit med hensyn til at udnytte kreditmuligheden, anses det samlede kreditbeløb for udnyttet i sin helhed med det samme.
- 2) Hvis en kreditaftale giver forskellige muligheder for at udnytte kreditmuligheden med forskellige omkostninger eller debitorrenter, anses det samlede kreditbeløb for udnyttet ved den højeste omkostning

og debitorrente anvendt på den mulighed for at udnytte kreditmuligheden, der oftest benyttes under den pågældende type kreditaftale.

- 3) Hvis en kreditaftale generelt stiller forbrugeren frit med hensyn til at udnytte kreditmuligheden, men også blandt de forskellige muligheder for udnyttelse af kreditmuligheden fastsætter en begrænsning med hensyn til beløb og tidsrum, anses kreditbeløbet for at være udnyttet på den tidligste af de datoer, der er fastsat i aftalen, og i overensstemmelse med disse begrænsninger for udnyttelse af kreditmuligheden.
- 4) Hvis der ikke er en fast tidsplan for tilbagebetalingen, antages det,
 - a) at kreditten er stillet til rådighed for en periode på et år og
 - b) at kreditten tilbagebetales i 12 lige store månedlige rater.
- 5) Hvis der er en fast tidsplan for tilbagebetaling, men størrelsen af tilbagebetalingen er fleksibel, skal størrelsen af hver tilbagebetaling anses for at være den laveste, som er fastsat i aftalen.
- 6) Når kreditaftalen indeholder mere end én tilbagebetalingsdato, anses kreditten for stillet til rådighed og tilbagebetalingerne for foretaget på den tidligste af de datoer, der er fastsat i aftalen, medmindre andet er angivet.
- 7) Er der endnu ikke aftalt et loft for kreditten, anses loftet for at være på 11.200 kr.
- 8) Hvis der er tale om en kassekredit, anses det samlede kreditbeløb for udnyttet i sin helhed og for kreditaftalens fulde løbetid. Hvis kreditaftalens løbetid ikke kendes, beregnes de årlige omkostninger i procent ud fra den antagelse, at kredittens løbetid er tre måneder.
- 9) Hvis der i en begrænset periode eller for et begrænset beløb tilbydes forskellige rentesatser og omkostninger, anses rentesatsen og omkostningerne for at være den højeste sats i hele kreditaftalens løbetid.
- 10) I forbindelse med kreditaftaler, for hvilke der er aftalt en fast debitorrente i den første periode, ved hvis udløb der fastsættes en ny debitorrente, som derefter med jævne mellemrum tilpasses i forhold til en aftalt indikator, beregnes de årlige omkostninger i procent ud fra den antagelse, at fra og med udløbet af perioden med den faste debitorrente er debitorrenten den samme som debitorrenten på tidspunktet for beregningen af de årlige omkostninger i procent baseret på værdien af den aftalte indikator på det pågældende tidspunkt.

Bilag 2

Standardiserede europæiske forbrugerkreditoplysninger

1. Navn og kontaktoplysninger for kreditgiver/kreditformidler

Kreditgiver Adresse Tlf.nr. (*) E-mail (*) Fax nr. (*) Websted (*)	[Navn] [Fysisk adresse, der skal anvendes af forbrugeren]
Hvis relevant Kreditformidler Adresse Tlf.nr. (*) E-mail (*) Fax nr. (*) Websted (*)	[Navn] [Fysisk adresse, der skal anvendes af forbrugeren]

(*) Disse oplysninger er valgfri for kreditgiver.

Når »hvis relevant« er angivet, skal kreditgiver udfylde rubrikken, hvis oplysningerne er relevante for kreditproduktet, eller slette de pågældende oplysninger eller hele rækken, hvis oplysningerne ikke er relevante for den kredittype, der overvejes.

Teksten i skarp parentes er en forklaring til kreditgiver og skal erstattes af de pågældende oplysninger.

2. Beskrivelse af de vigtigste karakteristika ved kreditproduktet

Kredittype	
Det samlede kreditbeløb <i>Der menes loftet for eller summen af alle beløb, der stilles til disposition i henhold til en kreditaftale.</i>	
Betingelserne for at udnytte kreditmuligheden <i>Der menes, hvordan og hvornår De vil få pengene.</i>	
Kreditaftalens løbetid	
Afdrag og, hvis det er relevant, i hvilken rækkefølge afdragene vil blive fordelt	De skal betale følgende: [Størrelse, antal og hyppighed af de betalinger, der skal foretages af forbrugeren] Renter og/eller omkostninger betales på følgende måde:
Det samlede beløb, De skal betale <i>Der menes den lånte kapital plus renter og eventuelle omkostninger i forbindelse med Deres kredit.</i>	[Sum af det samlede kreditbeløb og de samlede omkostninger i forbindelse med kreditten]
Hvis relevant Kreditten ydes i form af henstand med betalingen for varer eller tjenesteydelser eller er knyttet til levering af specifikke varer eller tjenesteydelser Navn på vare/tjenesteydelse Kontantpris	

Hvis relevant Den sikkerhedsstillelse, som kræves <i>Dette er en beskrivelse af den sikkerhed, De skal stille i forbindelse med kreditaftalen.</i>	[Type sikkerhedsstillelse]
Hvis relevant <i>Tilbagebetaling fører ikke til en omgående amortisation af kapitalen.</i>	

3. Kreditomkostninger

Debitorrenten eller, hvis det er relevant, de forskellige debitorrenter, der gælder for kreditaftalen	[% – fast, eller – variabel (med det indeks eller den referencesats, der skal anvendes på den oprindelige debitorrente) – perioder]
De årlige omkostninger i procent (ÅOP) <i>Dette er de samlede omkostninger udtrykt i procent pr. år af det samlede kreditbeløb. ÅOP anføres for at hjælpe Dem med at sammenligne forskellige tilbud.</i>	[% Her anføres et repræsentativt eksempel, som angiver alle de antagelser, der er lagt til grund ved beregningen af satsen]
Er man for at opnå kreditten eller for at opnå kreditten på de annoncerede vilkår og betingelser forpligtet til at – tegne en forsikring vedrørende kreditten, eller – indgå aftale om en anden accessorisk tjenesteydelse. <i>Hvis kreditgiver ikke kender omkostningerne i forbindelse med disse tjenesteydelser, indgår de ikke i ÅOP.</i>	Ja/nej [hvis ja, angiv hvilken forsikring] Ja/nej [hvis ja, angiv hvilken accessorisk tjenesteydelse]
Tilknyttede omkostninger	
Hvis relevant Forvaltning af en eller flere konti til registrering af både betalingstransaktioner og udnyttelser af kreditmuligheden er påkrævet	
Hvis relevant Omkostninger ved anvendelse af et specifikt betalingsmiddel (f.eks. et kreditkort)	
Hvis relevant Eventuelle andre omkostninger i forbindelse med kreditaftalen	
Hvis relevant Betingelserne for ændring af ovennævnte omkostninger i forbindelse med kreditaftalen	
Hvis relevant Betingelse om betaling af notarialgebyr	
Morarenter	De vil blive pålagt [...] (gældende rentesats og måden, denne sats tilpasses på, og, hvis relevant,

Manglende betalinger kan have alvorlige følger for Dem (f.eks. tvangsauktion) og gøre det vanskeliggere at opnå kredit.	misligholdelsesomkostninger)] for manglende betalinger
---	--

4. Andre vigtige retlige aspekter

<p>Fortrydelsesret <i>De har ret til at fortryde kreditaftalen inden for en periode på 14 kalenderdage.</i></p>	Ja/nej
<p>Førtidig tilbagebetaling <i>De har ret til helt eller delvis at tilbagebetale kreditbeløbet før tiden.</i></p>	[Fastsættelse af kompensation (beregningsmetode) i overensstemmelse med gennemførelsesbestemmelserne for artikel 16 i direktiv 2008/48/EF]
<p>Søgning i en database <i>Kreditgiver skal straks og gratis underrette Dem om resultatet af en søgning i en database, hvis en anmodning om kredit afslås på grundlag af en sådan søgning. Dette gælder ikke, hvis en sådan underretning er forbudt i henhold til fællesskabsretten eller strider mod den offentlige orden eller den offentlige sikkerhed.</i></p>	
<p>Ret til et udkast til kreditaftale <i>De har ret til efter anmodning gratis at modtage en kopi af udkastet til kreditaftale. Denne bestemmelse finder ikke anvendelse, hvis kreditgiveren på tidspunktet for anmodningen ikke er villig til at indgå kreditaftalen med Dem.</i></p>	
<p>Hvis relevant Hvor længe oplysningerne forud for aftaleindgåelsen er bindende for kreditgiveren</p>	Disse oplysninger er gyldige fra ... til ...

Hvis relevant

5. Supplerende oplysninger i tilfælde af fjernsalg af finansielle tjenesteydelser

a) om kreditgiver	
<p>Hvis relevant Kreditgivers repræsentant i den medlemsstat, hvor De bor Adresse Tlf. nr. (*) E-mail (*) Fax nr. (*) Websted (*)</p>	<p>[Navn] [Fysisk adresse, der skal anvendes af forbrugeren]</p>
<p>Hvis relevant Registrering</p>	[Det handelsregister, hvori kreditgiver er opført, og vedkommendes registreringsnummer eller tilsvarende identifikationssymbol i dette register]
<p>Hvis relevant Tilsynsmyndigheden</p>	
b) om kreditaftalen	

<p>Hvis relevant Udøvelse af fortrydelsesretten</p>	<p>[Praktiske anvisninger om udøvelse af fortrydelsesretten, bl.a. den periode, hvor denne ret kan udøves, til hvilken adresse en meddelelse vedrørende udøvelse af fortrydelsesretten skal sendes, og konsekvenserne af ikke at udøve denne ret]</p>
<p>Hvis relevant De retsregler, kreditgiver har valgt at lægge til grund for etableringen af forbindelserne med Dem forud for kreditaftalens indgåelse</p>	
<p>Hvis relevant Vilkår i aftalen om, hvilken lovgivning der skal anvendes på kreditaftalen og/eller om, hvilken domstol der er kompetent</p>	<p>[De relevante vilkår gengives her]</p>
<p>Hvis relevant Sprogordning</p>	<p>Oplysninger og aftalevilkår gives på [det specifikke sprog]. Hvis De er indforstået hermed, vil vi kommunikere på [det/de specifikke sprog] i kreditaftalens løbetid</p>
<p>c) om klageadgang</p>	
<p>Hvorvidt der findes, og hvordan man får klageadgang og adgang til udenretslig bilæggelse af tvister</p>	<p>[En eventuel klageadgang og adgang til udenretslig bilæggelse af tvister for den forbruger, der er part i fjernsalgskontrakten, og, hvis dette er tilfældet, hvorledes forbrugeren kan gøre brug heraf]</p>
<p>(*) Disse oplysninger er valgfri for kreditgiver.</p>	

Bilag 3

Europæiske forbrugerkreditoplysninger med henblik på kassekredit og gældsoplægning

1. Kreditgivers/kreditformidlers navn og kontaktoplysninger

Kreditgiver	[Navn]
Adresse	[Fysisk adresse, der skal anvendes af forbrugeren]
Tlf. nr. (*)	
E-mail (*)	
Fax nr. (*)	
Websted (*)	
Hvis relevant	[Navn]
Kreditformidler	[Fysisk adresse, der skal anvendes af forbrugeren]
Adresse	
Tlf. nr. (*)	
E-mail (*)	
Fax nr. (*)	
Websted (*)	

(*) Disse oplysninger er valgfri for kreditgiver.

Når »hvis relevant« er angivet, skal kreditgiver udfylde rubrikken, hvis oplysningerne er relevante for kreditproduktet, eller slette de pågældende oplysninger eller hele rækken, hvis oplysningerne ikke er relevante for den kredittype, der overvejes.

Teksten i skarp parentes er en forklaring til kreditgiver og skal erstattes af de pågældende oplysninger.

2. Beskrivelse af de vigtigste karakteristika ved kreditproduktet

Kredittypen	
Det samlede kreditbeløb	
<i>Der menes loftet for eller summen af alle beløb, der stilles til disposition i henhold til en kreditaftale.</i>	
Kreditaftalens løbetid	
Hvis relevant	
De kan til enhver tid blive anmodet om at betale hele kreditbeløbet tilbage på anfordring	

3. Kreditomkostninger

Debitorrenten eller, hvis det er relevant, de forskellige debitorrenter, der gælder for kreditaftalen	[% – fast, eller – variabel (med det indeks eller den referencesats, der skal anvendes på den oprindelige debitorrente)]
Hvis relevant	[% Her anføres et repræsentativt eksempel, som angiver alle de antagelser, der er lagt til grund ved beregningen af satsen]
De årlige omkostninger i procent (ÅOP) (*)	
<i>Dette er de samlede omkostninger i forbindelse med kreditten udtrykt i procent pr. år af det samlede kreditbeløb. ÅOP anføres for at hjælpe Dem med at sammenligne forskellige tilbud.</i>	

Hvis relevant Omkostninger Hvis relevant Betingelserne for ændring af disse omkostninger	[Omkostninger, der påløber fra kreditaftalens indgåelse]
Morarenter	De vil blive pålagt [..... (gældende rentesats og måden, denne sats tilpasses på, og, hvis det er relevant, misligholdelsesomkostninger)] for manglende betalinger

(*) Finder ikke anvendelse for Europæiske forbruger kreditorplysninger med henblik på kassekredit i de medlemsstater, der i henhold til artikel 6, stk. 2, i direktiv 2008/48/EF beslutter, at ÅOP ikke skal oplyses for kassekredit.

4. Andre vigtige retlige aspekter

Opsigelse af kreditaftalen	[Betingelserne og proceduren for opsigelse af kreditaftalen]
Søgning i en database <i>Kreditgiveren skal straks og gratis underrette Dem om resultatet af en søgning i en database, hvis en anmodning om kredit afslås på grundlag af en sådan søgning. Dette gælder ikke, hvis en sådan underretning er forbudt i henhold til fællesskabsretten eller strider mod den offentlige orden eller den offentlige sikkerhed.</i>	
Hvis relevant Hvor længe oplysningerne forud for aftaleindgåelsen er bindende for kreditgiveren	Disse oplysninger er gyldige fra ... til ...

Hvis relevant

5. Supplerende oplysninger, som skal gives, hvis oplysningerne forud for aftaleindgåelse tilbydes i forbindelse med en forbrugerkredit med henblik på gældsoplægning

Afdrag og, hvis det er relevant, i hvilken rækkefølge afdragene vil blive fordelt	De skal betale følgende: [Et repræsentativt eksempel på en afdragsoversigt med angivelse af beløb, antal og hyppighed af de betalinger, forbrugeren skal foretage]
Det samlede beløb, De skal betale	
Førtidig tilbagebetaling <i>De har ret til helt eller delvis at tilbagebetale kreditbeløbet før tiden.</i> Hvis relevant <i>Kreditgiver har ret til kompensation i tilfælde af førtidig tilbagebetaling</i>	[Fastsættelse af kompensation (beregningmetode) i overensstemmelse med gennemførelsesbestemmelserne for artikel 16 i direktiv 2008/48/EF]

Hvis relevant

6. Supplerende oplysninger, som skal gives i tilfælde af fjernsalg af finansielle tjenesteydelser

a) om kreditgiver	
Hvis relevant	[Navn] [Fysisk adresse, der skal anvendes af forbrugeren]

Kreditgivers repræsentant i den medlemsstat, hvor De bor Adresse Tlf. nr. (*) E-mail (*) Fax nr. (*) Websted (*)	
Hvis relevant Registrering	[Det handelsregister, hvori kreditgiver er opført, og vedkommendes registreringsnummer eller tilsvarende identifikationssymbol i dette register]
Hvis relevant Tilsynsmyndighed	
b) om kreditaftalen	
Fortrydelsesret <i>De har ret til at fortryde kreditaftalen inden for en periode på 14 kalenderdage.</i> Hvis relevant Udøvelse af fortrydelsesretten	Ja/nej [Praktiske anvisninger om udøvelse af fortrydelsesretten, bl.a. til hvilken adresse en meddelelse vedrørende udøvelse af fortrydelsesretten skal sendes, og konsekvenserne af ikke at udøve denne ret]
Hvis relevant De retsregler, kreditgiver har valgt at lægge til grund for etableringen af forbindelserne med Dem forud for kreditaftalens indgåelse	
Hvis relevant Vilkår om, hvilken lovgivning, der skal anvendes på aftalen og/eller om, hvilken domstol der er kompetent	
Hvis relevant Sprogordning	
c) om klageadgang	
Hvorvidt der findes, og hvordan man får klageadgang og adgang til udenretslig bilæggelse af tvister	[En eventuel klageadgang og adgang til udenretslig bilæggelse af tvister for den forbruger, der er part i fjernsalgskontrakten, og, hvis dette er tilfældet, hvorledes forbrugeren kan gøre brug heraf]
(*) Disse oplysninger er valgfri for kreditgiver.	

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

- 1. Indledning**
- 2. Ændringer af dansk ret, der skal gennemføres som følge af totalharmoniseringsregler**
 - 2.1 Direktivets anvendelsesområde, definitioner mv.
 - 2.2 Særlige regler for visse former for kassekreditter
 - 2.3 Standardoplysning ved reklame
 - 2.4 Oplysninger forud for aftaleindgåelsen
 - 2.5 Kreditgivers pligt til at vurdere forbrugerens kreditværdighed
 - 2.6 Adgang for kreditgivere til databaser om kreditværdighed mv.
 - 2.7 Oplysninger i kreditaftalen
 - 2.8 Oplysninger om debitorrenten
 - 2.9 Oplysningspligt efter aftaleindgåelsen ved kreditaftaler i form af kassekredit
 - 2.10 Opsigelse af tidsubegrænsede aftaler
 - 2.11 Fortrydelsesret
 - 2.12 Adgang til at rette krav mod kreditgiver ved tilknyttede kreditaftaler
 - 2.13 Retten til førtidig indfrielse
 - 2.14 Overdragelse af fordringer
 - 2.15 Oplysning om overtræk
 - 2.16 Beregning af de årlige omkostninger i procent
 - 2.17 Kontrol med kreditgivers virksomhed og udenretslig bilæggelse af tvister
 - 2.18 Kreditformidlerens forpligtelser i forhold til forbrugerne
 - 2.19 Sanktionsbestemmelser
 - 2.20 Ikrafttrædelsesbestemmelser
- 3. Reguleringsmæssige valg ved gennemførelse af forbrugerkreditdirektivet**
 - 3.1 Aftaler om henstand eller om ændret tilbagebetaling efter misligholdelse af kreditaftalen
 - 3.2 Kreditgivers krav på kompensation ved førtidig tilbagebetaling
 - 3.3 Kreditgiveres og kreditformidlers bistand til forbrugeren
 - 3.4 Øvrige muligheder for at fastsætte særlige regler på bestemte områder
 - 3.5 Valgmuligheder, der ikke er aktuelle i forhold til dansk ret
- 4. Anvendelse af forbrugerkreditdirektivets bestemmelser uden for det område, som direktivet regulerer**
 - 4.1 Kreditaftaler med sikkerhed i fast ejendom
 - 4.2 Kreditaftaler, der har til formål at finansiere erhvervelse af grundarealer eller bygninger mv.
 - 4.3 Kreditaftaler med kreditbeløb på under 200 EUR eller over 75.000 EUR
 - 4.4 Kassekreditter, hvor kreditten skal betales tilbage inden en måned
 - 4.5 Kreditaftaler med investeringsselskaber eller kreditinstitutter med henblik på visse transaktioner
 - 4.6 Kreditaftaler, hvor der deponeres sikkerhed
 - 4.7 Andre områder
- 5. Økonomiske konsekvenser for det offentlige**

6. **Administrative konsekvenser for det offentlige**
7. **Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet**
8. **Administrative konsekvenser for borgerne**
9. **Miljømæssige konsekvenser**
10. **Forholdet til EU-retten**
11. **Høring**
12. **Sammenfattende skema**

1. Indledning

Kreditaftaleloven regulerer aftaler om kredit. Der vil typisk være tale om lån af penge, men loven omfatter bl.a. også afbetalingskøb. Kreditaftaleloven, der bygger på et EF-direktiv, er hovedsageligt en forbrugerbeskyttelseslov, men enkelte af lovens bestemmelser finder anvendelse generelt. Formålet med loven er særlig at beskytte låntageren, når denne indgår kreditaftaler med en professionel kreditgiver. Loven skal endvidere sikre, at der er den rette balance mellem låntagere og kreditgivere således, at der skabes et velfungerende kreditmarked.

Med lovforslaget styrkes beskyttelsen af forbrugere, der indgår kreditaftaler med professionelle kreditgivere. Dette sker bl.a. ved at indføre en 14-dages fortrydelsesret og ved, at sammenligneligheden mellem forskellige kredittilbud øges, idet væsentlige oplysninger om kreditaftalen fremover vil skulle gives på en standardiseret måde. Herudover medfører lovforslaget også, at alle professionelle kreditgivere fremover både skal foretage vurdering af deres kunders kreditværdighed og forpligtes til i et vist omfang at rådgive deres kunder om konsekvenserne af kreditaftalen.

Formålet med lovforslaget er at gennemføre Europa-Parlamentets og Rådets direktiv af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF (herefter forbrugerkreditdirektivet). Forbrugerkreditdirektivet er et totalharmoniseringsdirektiv, hvilket vil sige, at der som udgangspunkt ikke kan fastsættes regler, der afviger fra direktivets ordning. På enkelte områder giver direktivet dog medlemsstaterne mulighed for at foretage et valg mellem flere mulige løsninger, som er angivet i direktivet.

Totalharmoniseringen gælder endvidere kun inden for direktivets anvendelsesområde, dvs. på de områder, som direktivet regulerer. Det indebærer, at der på områder, som ikke er omfattet af direktivet, kan fastsættes andre

regler, eller det kan bestemmes, at regler svarende til direktivets også skal finde anvendelse her. Det sidste er relevant i forhold til områder, der er nært knyttet til de områder, som direktivet vedrører, og hvor hensynene til en effektiv forbrugerbeskyttelse og ensartethed i reguleringen taler for at udvide direktivets ordning til også at omfatte disse områder.

Forbrugerkreditdirektivet, der er optrykt som bilag til lovforslaget, skal være gennemført i dansk ret senest den 11. juni 2010.

Lovforslaget indeholder både elementer, der er nødvendige for en korrekt gennemførelse af direktivet, og elementer, der er udtryk for, at der foretages et valg eller et fravalg i forhold til de muligheder, som direktivet giver. F.eks. foreslås det at bruge muligheden for at indføre en lempeligere regulering af kreditaftaler om henstand eller ændret tilbagebetaling på baggrund af misligholdelse af en kreditaftale.

På enkelte områder indebærer lovforslaget endvidere, at regler svarende til forbrugerkreditdirektivets også vil finde anvendelse på kreditaftaletyper, der falder uden for direktivets anvendelsesområde. Det gælder bl.a. for lån mod sikkerhed i fast ejendom og kreditaftaler med særligt store eller særligt små kreditbeløb.

Lovforslaget indeholder navnlig følgende hovedelementer:

- Nye krav om kreditgiverens oplysninger til forbrugeren forud for indgåelsen af en kreditaftale, så forbrugeren har bedre muligheder for at sammenligne tilbud fra flere kreditgivere,
- nye krav til kreditgiverens vurdering af forbrugers kreditværdighed,
- krav om information til forbrugeren, hvis en anmodning om kredit afslås efter søgning i en database med kreditoplysninger,
- skærpede krav til oplysning om renteændringer,

- detaljerede regler om opsigelse af tidsbegrænsede kreditaftaler,
- indførelse af en 14-dages fortrydelsesret for kreditaftaler,
- detaljerede regler om førtidig tilbagebetaling af kreditter
- særlige regler om beskyttelse af forbrugeren ved overdragelse af rettigheder samt
- regler om kreditgivers informationspligt i forbindelse med overtræk.

Forbrugerkreditdirektivets formål er at harmonisere visse aspekter af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om forbrugerkreditaftaler. Det sker som fuldstændig harmonisering for at sikre, at alle forbrugere i EU får samme høje grad af beskyttelse af deres interesser og for at skabe et velfungerende indre marked for forbrugerkredit. Forbrugerkreditdirektivet gennemfører en revision af reguleringen af forbrugerkreditaftaler på EU-niveau.

Forbrugerkreditdirektivet ophæver og erstatter Rådets direktiv 87/102/EØF af 22. december 1986 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om forbrugerkredit (herefter 1987-direktivet). 1987-direktivet skabte en fællesskabsramme for forbrugerkredit. Formålet var at bidrage til oprettelsen af et indre marked på kreditområdet og at indføre fælles minimumsbestemmelser om forbrugerbeskyttelse.

1987-direktivet er ændret ved direktiv 90/88/EØF og direktiv 98/7/EF.

Efter vedtagelsen af forbrugerkreditdirektivet nedsatte Justitsministeriet en bredt sammensat arbejdsgruppe om gennemførelse af forbrugerkreditdirektivet i dansk ret. Arbejdsgruppen fik til opgave at overveje og redegøre for, hvilke ændringer af dansk ret der er nødvendige for at gennemføre direktivet. Endvidere skulle arbejdsgruppen overveje og komme med indstilling vedrørende de emner, hvor direktivet giver medlemsstaterne valgfrihed, samt overveje, i hvilket omfang bestemmelserne i direktivet eller dele heraf bør gælde uden for det område, som direktivet regulerer, eller om der bør fastsættes andre regler herom. Endelig skulle arbejdsgruppen udarbejde lovudkast med bemærkninger.

Arbejdsgruppen afgav i september 2009 betænkning nr. 1509/2009 om gennemførelse af forbrugerkreditdirektivet (herefter betænkningen), der indeholdt et lovudkast. Lovforslaget svarer med enkelte redaktionelle ændringer til arbejdsgruppens lovudkast.

De almindelige bemærkninger til lovforslaget indeholder i pkt. 2 nedenfor en beskrivelse af de ændringer, der er nødvendige for en korrekt gennemførelse af di-

rektivet i dansk ret. I pkt. 3 redegøres for de valg, der foreslås truffet i forhold til de områder, hvor direktivet giver valgfrihed for medlemsstaterne. Pkt. 4 omhandler områder, hvor det foreslås, at regler svarende til direktivets skal finde anvendelse uden for det område, direktivet regulerer.

Der henvises nedenfor i vidt omfang til arbejdsgruppens betænkning, der indeholder en nærmere og mere udførlig beskrivelse af arbejdsgruppens overvejelser om de enkelte punkter.

2. Ændringer af dansk ret, der skal gennemføres som følge af totalharmoniseringsregler

Direktivet er som omtalt under pkt. 1 ovenfor et totalharmoniseringsdirektiv, hvilket medfører, at medlemsstaterne ikke inden for direktivets anvendelsesområde har mulighed for at fastsætte regler, der afviger fra direktivets ordning. I de følgende beskrives de ændringer af dansk ret, der er nødvendige for en korrekt gennemførelse af direktivet.

2.1. Direktivets anvendelsesområde, definitioner mv.

Kreditaftalelovens anvendelsesområde fremgår af lovens § 1, hvorefter loven gælder for kreditaftaler, hvor en erhvervsdrivende (kreditgiveren) yder eller giver tilsagn om at yde kredit som led i sit erhverv, når den anden part (forbrugeren) hovedsagelig handler uden for sit erhverv. Loven gælder også for kreditaftaler, hvor kreditten ydes af en ikke-erhvervsdrivende, hvis aftalen er indgået eller formidlet for kreditgiveren af en erhvervsdrivende.

Kreditaftalelovens §§ 4-6 indeholder definitioner af begreberne kreditaftale, kreditkøb og køb med ejendomsforbehold.

Forbrugerkreditdirektivets artikel 2, stk. 1, fastslår, at direktivet finder anvendelse på kreditaftaler, mens stk. 2 indeholder en opregning af en række forskellige former for aftaler, som direktivet ikke finder anvendelse på. Desuden fastslår direktivets artikel 2, stk. 3 og 4, at bl.a. nogle af direktivets oplysningskrav ikke skal gælde for visse typer kreditaftaler.

Direktivets artikel 3 indeholder definitioner af 14 begreber, der anvendes i forbrugerkreditdirektivet.

Dele af artikel 2 og 3 er omtalt nedenfor under pkt. 3.1, 3.4, og 4.1-4.7, fordi der opstår spørgsmål om anvendelse af forbrugerkreditdirektivets bestemmelser uden for det område, som direktivet regulerer, eller spørgsmål om udnyttelse af valgmuligheder.

Det er arbejdsgruppens opfattelse, at der vil være behov for at ændre kreditaftalelovens § 1, således at an-

vendelsesområdet beskrives i overensstemmelse med direktivet, ligesom der vil være behov for at tilpasse § 3, således at undtagelserne fra lovens anvendelsesområde bringes i overensstemmelse med direktivet. Ændringerne medfører bl.a., at en kredit, der skal indfries inden 3 måneder, i modsætning til gældende ret kun er undtaget, hvis den er forbundet med ubetydelige omkostninger for forbrugeren. Endvidere vil aftaler om henstand uden omkostninger skulle undtages.

Det er endvidere arbejdsgruppens opfattelse, at direktivets definitioner bør indarbejdes i kreditaftaleloven, men at kreditaftalelovens definitioner på kreditkøb og køb med ejendomsforbehold bør opretholdes af hensyn til de særlige ikke-direktivbestemte regler om køb med ejendomsforbehold i kreditaftalelovens kapitel 10.

Det er arbejdsgruppens vurdering, at kreditaftalelovens nuværende forbrugerbegreb, der også omfatter juridiske personer (f.eks. ved aftaler indgået af ikke-erhvervsdrivende foreninger såsom ikke-professionelle sportsklubber), kan opretholdes.

Justitsministeriet kan tilslutte sig arbejdsgruppens forslag, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med arbejdsgruppens lovudkast.

Der er redegjort nærmere for arbejdsgruppens overvejelser i betænkningen s. 63-64.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 2 og 3 (forslag til § 1, stk. 1, samt §§ 3 og 4) og bemærkningerne hertil.

Særligt om forsikringspræmier ved opgørelsen af kreditomkostninger

Efter forbrugerkreditdirektivets artikel 3, litra g, skal der ved beregning af de samlede omkostninger i forbindelse med kreditaftaler medregnes forsikringspræmier, hvis indgåelsen af en forsikringsaftale er obligatorisk for at opnå kreditten eller for at opnå den på de annoncerede vilkår og betingelser (f.eks. hvis kreditten kun ydes, såfremt der tegnes en forsikring, der sikrer tilbagebetaling, hvis låntageren dør, eller, hvis et billån kun ydes, såfremt bilen kaskoforsikres).

Efter den gældende § 13, stk. 2, nr. 6, i kreditaftaleloven skal forsikrings- og garantiomkostninger kun medregnes ved opgørelse af kreditomkostningerne, hvis forsikringen eller garantien skal tjene til sikkerhed for kredittens tilbagebetaling. Omfattet af undtagelsen i § 13, stk. 2, nr. 6, er f.eks. forsikringer, der i forbindelse med et køb med ejendomsforbehold eller et fritstående billån, hvor der er givet pant i bilen, skal sikre kreditgiver mod salgsgenstandens eller pantegenstandens hændelige undergang.

Af 1987-direktivets artikel 1 a, stk. 2, litra v, fremgår, at der ses bort fra forsikrings- eller garantiomkostninger ved beregningen af de årlige omkostninger i procent. Dog medtages forsikrings- og garantiomkostninger, som i tilfælde af forbrugers død, invaliditet, sygdom eller arbejdsløshed skal sikre långiveren tilbagebetaling af et beløb, der er lig med eller mindre end den samlede kredit med renter og andre omkostninger, og som långiveren forlanger som betingelse for ydelse af kreditten.

Arbejdsgruppens flertal (11 medlemmer) finder på denne baggrund ikke grundlag for at antage, at det følger af forbrugerkreditdirektivets, at forsikringer skal behandles anderledes end efter 1987-direktivets. Det er derfor flertallets opfattelse, at forsikringer fortsat ikke skal indgå i opgørelsen af de samlede omkostninger i forbindelse med kreditaftalen, medmindre der er tale om forsikring af tilbagebetalingen, og tegningen af forsikringen er en betingelse for at opnå kreditten.

Et mindretal i arbejdsgruppen (1 medlem) finder ikke, at der under arbejdsgruppens arbejde er tilvejebragt tilstrækkelig klarhed over, hvorvidt – og i givet fald i hvilket omfang – forsikringer skal indgå i opgørelsen af de samlede omkostninger i forbindelse med kreditaftalen.

Justitsministeriet må imidlertid på baggrund af et svar fra Europa-Kommissionen, som ministeriet har modtaget efter at arbejdsgruppen havde afsluttet sit arbejde, lægge til grund, at det må antages, at forsikringspræmier skal indgå i opgørelsen af de samlede omkostninger i videre omfang end arbejdsgruppen har vurderet. Forsikringspræmier skal således efter Kommissionens opfattelse – uanset om der er tale om en forsikring, der skal tjene til sikkerhed for kredittens tilbagebetaling – som udgangspunkt medregnes i de samlede kreditomkostninger, hvis det er en betingelse for at opnå kreditten eller for at opnå kreditten på de annoncerede vilkår og betingelser, at den pågældende forsikring tegnes. Dette gælder dog ikke i de tilfælde, hvor kreditgiveren ikke har kendskab til (størrelsen af) forsikringspræmien. Betydningen heraf er beskrevet nærmere i bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 3 (forslag til § 4).

Der henvises i øvrigt til betænkningen s. 64-66.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 3 (forslag til § 4) og bemærkningerne hertil.

2.2. Særlige regler for visse former for kassekreditter

Kreditaftalelovens §§ 10-12 indeholder særlige regler for kreditaftaler med variabelt lånebeløb.

Reglerne indebærer, at kreditgiver ved indgåelse af en kreditaftale med variabelt lånebeløb skal oplyse forbrugeren om kreditrammen, de nærmere regler og betingel-

ser for pålæg af kreditomkostninger samt beregningsmåden for sådanne omkostninger, årlige omkostninger i procent ved forskellige udnyttelser af kontoen, det samlede beløb, der skal betales ved forskellige udnyttelser af kontoen, hvorledes gælden skal betales, hvor ofte forbrugeren vil modtage kontoudtog samt om aftalens varighed og betingelserne for dens opsigelse.

For hver periode, for hvilken der ifølge aftalen skal tilsendes forbrugeren kontoudtog, kan der kun kræves vederlag for kreditten, såfremt der ved afslutningen af perioden tilsendes forbrugeren kontoudtog, der indeholder oplysning om saldoen ved periodens begyndelse og afslutning, størrelsen af og tidspunktet for debiteringer og krediteringer i løbet af perioden, den nominelle årlige rente, hvis en periodisk rente anvendes, og tidspunktet, inden hvilket betaling i givet fald skal ske for at undgå, at der pålægges yderligere kreditomkostninger.

Hvis forbrugeren med kreditgiverens stiltiende accept overskrider kreditrammen, og overtrækket varer over tre måneder, skal kreditgiver gøre forbrugeren bekendt med den årlige nominelle rente og eventuelle omkostninger i forbindelse med overtrækket samt enhver ændring heri.

Forbrugerkreditdirektivets artikel 2, stk. 3, fastlægger, at der gælder en mindre omfattende regulering af kassekreditter, når kreditten skal betales tilbage på anfordring eller inden tre måneder. De bestemmelser, der ikke finder anvendelse i forbindelse med kreditaftaler i form af kassekredit, hvor kreditten skal betales tilbage på anfordring eller inden for tre måneder, er herefter artikel 4, stk. 2, litra d-f (oplysninger i reklame om kreditaftalens løbetid, kontantprisen ved henstand med betaling for vare eller tjenesteydelse og det samlede betalingsbeløb og raternes størrelse), jf. lovforslagets § 2, nr. 3 (forslag til § 14 a i markedsføringsloven), artikel 4, stk. 3 (oplysning om forpligtelse til at indgå aftale om accessorisk tjenesteydelse), jf. lovforslagets § 2, nr. 3 (forslag til § 14 a i markedsføringsloven), artikel 5 (oplysninger forud for aftaleindgåelsen, der i stedet reguleres i artikel 6) jf. lovforslagets § 1, nr. 7 (forslag til § 7 b), artikel 10, stk. 2 (nærmere bestemte oplysninger, der skal angives i kreditaftalen), jf. lovforslagets § 1, nr. 7 (forslag til § 8, stk. 2), artikel 10, stk. 3 (amortiseringsplan), jf. lovforslagets § 1, nr. 7 (forslag til § 8, stk. 3), artikel 11 (oplysninger om debitorrenten, der i stedet reguleres i artikel 12), jf. lovforslagets § 1, nr. 7 (forslag til § 10), artikel 13 (opsigelse tidsubegrænsede kreditaftaler), jf. lovforslagets § 1, nr. 17 (forslag til § 27), artikel 14 (fortrydelsesret), jf. lovforslagets § 1, nr. 12 (forslag til § 19), artikel 16 (fortidig tilbagebetaling), jf. lovforslagets § 1, nr. 17 (forslag til § 26), og artikel 18 (overtræk), jf. lovforslagets § 1, nr. 7 (forslag til § 8 b).

Arbejdsgruppen vurderer, at der vil være behov for at indføre særlige regler for de omhandlede kassekreditter, hvor kreditten skal betales tilbage på anfordring eller inden tre måneder, som gennemfører den nævnte lempeligere regulering af kassekreditter.

Justitsministeriet kan tilslutte sig arbejdsgruppens vurdering, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med arbejdsgruppens lovudkast.

Der er redegjort nærmere for arbejdsgruppens overvejelser i betænkningen s. 66-67.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 3 (forslag til § 3, stk. 2) og bemærkningerne hertil.

2.3. Standardoplysning ved reklame

Efter gældende ret afhænger omfanget og karakteren af de oplysninger, der skal gives i forbindelse med reklame, af, hvilken type reklame der er tale om. En virksomhed kan desuden være pålagt en oplysningspligt efter flere regelsæt.

Indeholder markedsføringsmaterialet ikke nogen oplysninger om pris eller andre vilkår, gælder der efter dansk ret ikke nogen særlige krav om et bestemt indhold af reklamer. Markedsføringsmaterialet skal dog være i overensstemmelse med de generelle regler, der gælder for markedsføring i almindelighed, navnlig kravene om iagttagelse af god markedsføringsskik, jf. markedsføringslovens § 1, eller – for finansielle virksomheders vedkommende – den generelle bestemmelse om god skik i § 3 i bekendtgørelse nr. 1222 af 19. oktober 2007 om god skik for finansielle virksomheder.

§ 8, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 44 af 24. januar 2006 om information til forbrugere om priser mv. i pengeinstitutter (*prisoplysningsbekendtgørelsen*), der er udstedt i medfør af § 43, stk. 3, og § 373, stk. 4, i lov om finansiel virksomhed, fastlægger en oplysningspligt for pengeinstitutter i tilfælde, hvor pengeinstituttet i markedsføringsmateriale oplyser om prisen på produkter, herunder renten, afkastet af indskud på gevinstkonti eller kreditomkostninger. I så fald skal pengeinstituttet for dets almindeligste udlånskonti og kassekredit, billån, boliglån og forbrugslån altid anføre den nominelle årlige rente samt de årlige omkostninger i procent (ÅOP). Oplysningerne skal gives på en lige så fremtrædende måde som de øvrige oplysninger, der fremgår af reklamen.

Hvis en erhvervsdrivende, der ikke er omfattet af lov om finansiel virksomhed, udbyder egne eller andre erhvervsdrivendes låne- eller kredittilbud til forbrugere, finder bekendtgørelse nr. 193 af 1. marts 2007 om information til forbrugere om priser på låne- og kredittilbud og valutakurser (*skiltningsskikbekendtgørelsen*) anvendelse.

I det omfang der udbydes kontokort (dvs. kredit med variabelt lånebeløb), billån, boliglån eller forbrugslån, skal den erhvervsdrivende give oplysninger efter § 4 i bekendtgørelsen. Der skal blandt andet oplyses om ÅOP før og efter skat.

Oplysningerne skal gives på det sted, hvor lånet udbydes med mulighed for bestilling, ved skiltning eller på anden tilsvarende tydelig måde. Oplysningerne skal være frit tilgængelige for forbrugerne, jf. § 2.

Skiltningsbekendtgørelsens § 5, stk. 1, fastlægger, at en erhvervsdrivende, der i markedsføringsmateriale oplyser om prisen på låne- eller kredittilbud, herunder renten, månedlig ydelse eller kreditomkostninger, skal oplyse den nominelle årlige rente og ÅOP.

Skiltningsbekendtgørelsens § 5, stk. 1, suppleres af *markedsføringslovens* § 13, stk. 3, hvoraf det følger, at oplysningskravene i *markedsføringslovens* § 14 ved kreditkøb også skal være opfyldt, når der gives prisoplysninger i annoncer eller andet markedsføringsmateriale.

Markedsføringslovens særlige bestemmelse om oplysninger ved kreditkøb, § 14, omfatter tilfælde, hvor varer udbydes erhvervmæssigt til forbrugerne med oplysning om omkostninger ved at erhverve dem ved kreditkøb. Der skal i disse tilfælde gives oplysning om kontantprisen, kreditomkostningerne angivet som et beløb og de årlige omkostninger i procent for kreditten.

Forbrugerkreditdirektivets artikel 4 fastsætter en række krav til indholdet af reklamer for kreditaftaler.

Efter artikel 4, stk. 1, 1. pkt., skal reklame for kreditaftaler, der angiver en rentesats eller talstørrelser vedrørende omkostningerne, også angive en række standardoplysninger, jf. artikel 4, stk. 2. Bestemmelsen skal beskytte forbrugeren mod vildledende markedsføring.

Efter artikel 4, stk. 3, skal omkostninger til accessori-ske tjenesteydelser, navnlig forsikringspræmier, angives særskilt i reklamen, når indgåelse af aftale herom er nødvendig for at opnå kreditten på de annoncerede vilkår og betingelser. Kan sådanne omkostninger beregnes på forhånd, skal de dog ikke angives særskilt, men derimod indgå i beregningen af de årlige omkostninger i procent.

Reglerne i artikel 4 supplerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 (direktivet om urimelig handelspraksis), der også omfatter reklame for kreditaftaler, jf. artikel 4, stk. 4. Direktivet om urimelig handelspraksis er gennemført i *markedsføringsloven*.

Arbejdsgruppen finder, at forbrugerkreditdirektivets bestemmelser om standardoplysning bør gennemføres ved ændringer af *markedsføringsloven*, *skiltningsbekendtgørelsen* og *prisoplysningsbekendtgørelsen*, således at den nuværende systematik, hvor markedsføringen af kreditaftaler ikke reguleres i kreditaftaleloven, men i den offentligtretlige lovgivning, opretholdes.

Finanstilsynet har tilkendegivet, at styrelsen forventer i begyndelsen af 2010 at kunne udsende en revideret udgave af *prisoplysningsbekendtgørelsen* i høring, og Forbrugerstyrelsen vil revidere *skiltningsbekendtgørelsen*.

Justitsministeriet kan tilslutte sig arbejdsgruppens forslag, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed.

Der er redegjort nærmere for gældende ret og arbejdsgruppens overvejelser i betænkningen s. 67-72.

Der henvises til lovforslagets § 2, nr. 3 (forslag til § 14 a i *markedsføringsloven*) og bemærkningerne hertil.

2.4. Oplysninger forud for aftaleindgåelsen

Kreditgivers oplysningspligt i forbindelse med markedsføring er behandlet under pkt. 2.3 ovenfor.

Når der ses bort fra kreditaftalelovens særlige regler om kreditgivers tilbudsgivning vedrørende kreditaftaler, der sikres ved pant i fast ejendom, indeholder kreditaftaleloven ikke regler om oplysningspligt forud for kreditaftalens indgåelse.

Forbrugerkreditdirektivets artikel 5 fastlægger, hvilke oplysninger kreditgiveren eller kreditformidleren skal give forbrugeren forud for indgåelsen af almindelige kreditaftaler.

Direktivets artikel 6 fastlægger lignende forpligtelser forud for indgåelsen af kreditaftaler i form af kassekredit og visse specifikke kreditaftaler (forbrugerkredit tilbudt af visse kreditorganisationer og gældsoplægning).

Efter artikel 5, stk. 1, og artikel 6, stk. 1, skal kreditgiveren mv. give forbrugeren de oplysninger, der er nødvendige for at sammenligne forskellige tilbud, så der kan træffes en informeret beslutning om indgåelsen af en kreditaftale. Denne oplysningspligt kan efter begge bestemmelser opfyldes ved at udlevere standardformularerne i henholdsvis bilag II og III.

Begge artikler indeholder regler, der lemper den nævnte forudgående oplysningspligt, hvis aftalen indgås ved hjælp af taletelefoni eller anden fjernkommunikationsteknik, der forhindrer sådan oplysning, jf. artikel 5, stk. 2-3, og jf. artikel 6, stk. 4 og 7.

Efter artikel 5, stk. 4, og artikel 6, stk. 6, kan forbrugeren efter anmodning gratis få udleveret en kopi af kreditaftaleudkastet med de oplysninger, der kræves ef-

ter direktivets artikel 10. Det gælder dog kun, hvis kreditgiveren er villig til at indgå kreditaftalen med forbrugeren.

Kreditgivere mv. har pligt til forud for indgåelsen af almindelige kreditaftaler at give forbrugeren fyldestgørende forklaringer, således at forbrugeren er i stand til at vurdere, om den foreslåede kreditaftale passer til vedkommendes behov og finansielle situation, jf. artikel 5, stk. 6. Der ses ikke at være en tilsvarende pligt efter artikel 6, om kreditaftaler i form af kassekredit og visse specifikke kreditaftaler.

Artikel 7 fastlægger, at artikel 5 og 6 ikke finder anvendelse, når "kreditformidleren" er en leverandør af varer eller tjenesteydelser, der accessorisk optræder som kreditformidler, dvs. hvor kreditformidlingen er en helt underordnet opgave i forhold til salg af varen eller tjenesteydelsen. Oplysningspligten påhviler da i stedet den kreditgiver, hvis ydelser formidles.

Det er arbejdsgruppens vurdering, at der vil være behov for, at kreditgivers oplysningspligt forud for aftaleindgåelsen reguleres i kreditaftaleloven.

Justitsministeriet kan tilslutte sig arbejdsgruppens vurdering, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med arbejdsgruppens lovudkast.

Der henvises i øvrigt til betænkningen s. 72-73.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 7 (forslag til §§ 7 a og 7 b) og bemærkningerne hertil.

2.5. Kreditgivers pligt til at vurdere forbrugers kreditværdighed

Der er efter gældende dansk ret ikke nogen generel pligt for kreditgiveren til at vurdere forbrugers kreditværdighed.

Efter forbrugerkreditdirektivets artikel 8, stk. 1, skal kreditgiveren vurdere forbrugers kreditværdighed på grundlag af fyldestgørende oplysninger, inden kreditaftalen indgås.

Disse oplysninger skal, hvor det er relevant, indhentes hos forbrugeren og, hvor det er nødvendigt, ved søgning i den relevante database.

Efter artikel 8, stk. 2, skal kreditgiveren ajourføre sine finansielle oplysninger, hvis parterne efterfølgende ændrer det samlede kreditbeløb. Før enhver væsentlig forhøjelse, skal kreditgiveren foretage en fornyet vurdering af forbrugers kreditværdighed.

Et flertal i arbejdsgruppen (11 medlemmer) vurderer, at der vil være behov for at indføre en regel svarende til direktivets om, at såvel finansielle virksomheder som kreditgivere, der ikke er finansielle virksomheder, skal foretage en kreditværdighedsvurdering. Det vil mest

hensigtsmæssigt kunne ske i kreditaftaleloven, idet der skal være tale om en generel ordning for alle kreditgivere.

Et mindretal i arbejdsgruppen (1 medlem) vurderer, at gennemførelsen af direktivets bestemmelser om kreditværdighedsvurdering forudsætter, at der indføres regler om overvågning af kreditgivers virksomhed på dette område. Der henvises herved til den ordning med kvartalsvis indberetning af antallet af misligholdte kreditaftaler, som indgår i Forbrugerombudsmandens retningslinjer for SMS-lån, jf. herom nedenfor under pkt. 4.3.

Flertallet har ikke fundet grundlag for generelt at pålægge kreditgivere en sådan administrativ forpligtelse.

Der er redegjort nærmere for arbejdsgruppens overvejelser i betænkningen s. 74-75.

Justitsministeriet kan tilslutte sig flertallets vurdering, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med arbejdsgruppens lovudkast. Justitsministeriet er således enig i, at en korrekt gennemførelse af direktivets bestemmelse om kreditværdighedsvurdering nødvendigvis gør en tilsvarende bestemmelse i dansk ret. Da forpligtelsen ikke kun skal gælde for långivere omfattet af lov om finansiel virksomhed, er Justitsministeriet enig i, at bestemmelsen bør indsættes i kreditaftaleloven.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 7 (forslag til § 7 c) og bemærkningerne hertil.

2.6. Adgang for kreditgivere til databaser om kreditværdighed mv.

Der drives ikke i Danmark i offentligt regi databaser, der anvendes til kreditgivers vurdering af forbrugers kreditværdighed.

En række kreditoplysningsbureauer driver i privat regi skyldnerregistre. Herudover findes der en række »advarselsregistre«, der har til formål f.eks. inden for bestemte brancher mv., at advare mod at indgå aftale med de registrerede.

Der er i persondatalovens kapitel 6 fastsat særlige regler for kreditoplysningsbureauer, herunder om hvornår og under hvilke omstændigheder et kreditoplysningsbureau kan videregive summariske oplysninger om skyldforhold (såkaldte negative kreditoplysninger). Reglerne om oplysningspligt over for den registrerede og den registreredes indsigtsret i kapitel 8 og 9 i persondataloven finder anvendelse på registrering af oplysninger om kreditværdighed hos kreditoplysningsbureauer mv. Det kræver efter persondatalovens § 50 forudgående tilladelse at føre et advarselsregister og behandle oplysninger med henblik på erhvervmæssig videregivelse til bedømmelse af økonomisk soliditet og kreditværdighed.

Datatilsynet kan i den forbindelse fastsætte nærmere vilkår for udførelsen af behandlingerne til beskyttelse af de registreredes privatliv.

Forbrugerkreditdirektivets artikel 9, stk. 1, pålægger medlemsstaterne at sikre kreditgivere fra andre medlemsstater adgang til databaser, der anvendes til vurdering af forbrugernes kreditværdighed, på ikke-diskriminerende vilkår. Artiklen omfatter efter ordlyden både databaser med positive og negative oplysninger om forbrugernes kreditværdighed.

Det er i præambelens betragtning 28 anført, at det for at undgå konkurrenceforvridning mellem kreditgivere bør sikres, at kreditgivere har adgang til private eller offentlige databaser om forbrugere i en medlemsstat, hvor de ikke er etableret, på vilkår, som er ikke-diskriminerende i forhold til kreditgivere i den pågældende medlemsstat.

Efter artikel 9, stk. 2, har kreditgiveren en underrettingspligt i forhold til den forbruger, hvis kreditanmodning afslås på grundlag af en søgning i en sådan database. Forbrugeren skal omgående underrettes om resultatet af søgningen og gives nærmere oplysninger om den pågældende database.

Arbejdsgruppen anfører, at almindelige forvaltningsretlige regler må antages i givet fald at ville være tilstrækkelige til at sikre adgang til eventuelle offentlige skyldnerregistre mv. på ikke-diskriminerende vilkår. For så vidt angår spørgsmålet om adgang på ikke-diskriminerende vilkår til de eksisterende private databaser, der anvendes til vurdering af forbrugeres kreditværdighed, har arbejdsgruppen lagt til grund, at disse er omfattet af de konkurrenceretlige regler, herunder konkurrencelovens bestemmelser om forbud mod aftaler, der direkte eller indirekte har til formål eller til følge at begrænse konkurrencen.

En aftale med en indenlandsk kreditgiver om adgang vil således være konkurrencebegrænsende, hvis indehaveren af databasen ikke vil indgå aftale på tilsvarende vilkår med en udenlandsk kreditgiver om adgang til databasen.

Arbejdsgruppen vurderer på denne baggrund, at der ikke er behov for særligt at regulere adgangen til databaser for at sikre lige adgang.

Arbejdsgruppen vurderer imidlertid, at der vil være behov for, at der fastsættes regler om kreditgivers forpligtelse til at underrette forbrugere om, at deres kreditanmodning er blevet afslået på grund af resultatet af en søgning i en database hos et skyldnerregister mv.

Justitsministeriet kan tilslutte sig arbejdsgruppens vurderinger, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med arbejdsgruppens lovudkast. Efter Justitsministe-

riet opfattelse vil en forpligtelse til at underrette forbrugere om, at deres kreditanmodning er blevet afslået på grund af resultatet af en søgning i en database hos et skyldnerregister mv., ikke begrænse den registreredes (forbrugeres) rettigheder i henhold til persondatalovens generelle regler. Pligten til at give oplysning om afslag efter den foreslåede § 7 c suppleres således af persondatalovens generelle regler om bl.a. oplysningspligt i persondatalovens § 28 og 29.

Reglerne om beskyttelse af personoplysninger bygger på et EF-direktiv (95/46/EF), og det må derfor lægges til grund, at kreditgivere i andre EU-lande er underkastet regler, der indebærer den fornødne beskyttelse af persondata.

Der er redegjort nærmere for arbejdsgruppens overvejelser i betænkningen s. 75-77.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 7 (forslag til § 7 c, stk. 3) og bemærkningerne hertil.

2.7. Oplysninger i kreditaftalen

Form- og indholdskrav til kreditaftaler reguleres i dag i kreditaftalelovens §§ 8-14.

Efter § 8 skal kreditaftaler udfærdiges skriftligt, ligesom forbrugeren skal have en genpart af aftalen, og i §§ 8 a-8 b er der fastsat særlige regler for kreditaftaler, der sikres ved pant i fast ejendom.

Kreditaftalelovens § 9 regulerer, hvilke oplysninger kreditgiveren (sælgeren ved kreditkøb) skal give forbrugeren ved indgåelse af en kreditaftale med fast lånebeløb. I kreditaftalelovens § 10 er det reguleret, hvilke oplysninger kreditgiveren skal give forbrugeren ved indgåelse af en kreditaftale med variabelt lånebeløb.

I medfør af kreditaftalelovens § 14 skal kreditgiver ved aftalens indgåelse oplyse forbrugeren om størrelsen af en række nærmere bestemte omkostninger (omkostninger, som forbrugeren skal betale ved køb af løsøre eller tjenesteydelser, hvad enten der købes kontant eller på kredit, omkostninger ved overførsel af penge, omkostninger ved at føre en konto til brug ved betaling af ydelserne på kreditten bortset fra omkostninger ved opkrævning af betalinger, hvad enten de opkræves kontant eller på anden måde, medlemsbidrag ved optagelse i foreninger eller sammenslutninger i henhold til en anden aftale end kreditaftalen, selv om disse bidrag har indvirkning på kreditvilkårene, og forsikrings- eller garantiomkostninger, medmindre forsikringen eller garantien skal tjene til sikkerhed for kredittens tilbagebetaling) samt angive, under hvilke omstændigheder, de skal betales.

Hvis størrelsen af omkostningerne ikke er kendt, skal kreditgiver om muligt oplyse forbrugeren om beregningsmåden for omkostningerne eller foretage et skøn over omkostningernes størrelse.

Forbrugerkreditdirektivets artikel 10, stk. 1, fastlægger, at en kreditaftale skal udarbejdes på papir eller på andet varigt medium, og at alle aftaleparter skal have et eksemplar af aftalen.

Kreditaftalen skal klart og koncist angive en lang række oplysninger, jf. artikel 10, stk. 2, litra a-v. Forbrugeren vil efter omstændighederne, jf. litra i, også kunne stille krav om at modtage en amortiseringsplan, jf. artikel 10, stk. 3.

Artikel 10, stk. 5, litra a-i, fastlægger lignende (om end færre) indholds krav til kreditaftaler i form af kassekreditter, der skal betales tilbage på anfordring eller inden tre måneder.

Arbejdsgruppen vurderer, at der vil være behov for en ændring af kreditaftaleloven, således at kreditgivers og kreditformidlers oplysningsforpligtelser udvides i overensstemmelse med artikel 10.

Justitsministeriet kan tilslutte sig arbejdsgruppens vurdering, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med arbejdsgruppens lovudkast.

Der henvises i øvrigt til betænkningen s. 77-79.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 8 (forslag til § 8) og bemærkningerne hertil.

2.8. Oplysninger om debitorrenten

Variable kreditomkostninger reguleres i kreditaftalelovens § 15.

Efter § 15, stk. 4, skal kreditgiveren informere forbrugeren om enhver ændring i den årlige nominelle rente eller de øvrige kreditomkostninger, når ændringen indtræder. Oplysningen kan gives ved, at der gives forbrugeren særskilt underretning om ændringen eller ved annoncering herom i dagspressen i forbindelse med oplysning om ændringen i det førstkommende kontoudtog.

Efter forbrugerkreditdirektivets artikel 11, stk. 1, skal forbrugeren – på papir eller andet varigt medium – underrettes om ændring i debitorrenten, inden ændringen træder i kraft. Forbrugeren skal endvidere oplyses om, hvilken betydning ændringen har for størrelsen, hyppigheden og antallet af fremtidige betalinger.

Parterne kan efter artikel 11, stk. 2, aftale mere lempelige oplysningskrav, når ændringen skyldes en ændring i en referencesats, og denne referencesats er tilgængelig for offentligheden og hos kreditgiveren. Oplysningerne skal i så fald gives til forbrugeren med jævne mellemrum.

Det er arbejdsgruppens vurdering, at der vil være behov for en ændring af kreditaftalelovens bestemmelser, således at kreditgivers oplysningsforpligtelser udvides til at omfatte underretning forud for ændringer af debitorrenten og om ændringens betydning for forbrugeren. Endvidere vurderes der at være behov for, at der skabes hjemmel til, at det mellem kreditgiveren og forbrugeren kan aftales, at der ved ændring i en referencesats, der er tilgængelig for offentligheden og hos kreditgiveren, alene skal ske underretning med jævne mellemrum.

Justitsministeriet kan tilslutte sig arbejdsgruppens vurdering, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med arbejdsgruppens lovudkast.

Der henvises i øvrigt til betænkningen s. 79-80.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 8 (forslag til § 9) og bemærkningerne hertil.

2.9. Oplysningspligt efter aftaleindgåelsen ved kreditaftaler i form af kassekredit

Efter kreditaftalelovens § 10 skal kreditgiveren ved indgåelse af kreditaftaler med variabelt lånebeløb blandt andet oplyse forbrugeren om, hvor ofte forbrugeren vil modtage kontoudtog.

Det følger herefter af § 11, at for hver periode, for hvilken der ifølge en aftale som nævnt i § 10 skal tilsendes forbrugeren kontoudtog, kan der kun kræves vederlag for kreditten, såfremt der ved afslutningen af perioden tilsendes forbrugeren kontoudtog, der indeholder oplysning om saldoen ved periodens begyndelse og slutning, størrelsen af og tidspunktet for debiteringer og krediteringer i løbet af perioden, den nominelle årlige rente, hvis en periodisk rente anvendes, og tidspunktet, inden hvilket betaling i givet fald skal ske for at undgå, at der pålægges yderligere kreditomkostninger.

Kreditgiver er efter forbrugerkreditdirektivets artikel 12, stk. 1, forpligtet til ved kontoudtog på papir eller andet varigt medium jævnlige at oplyse forbrugeren om en række nærmere opregnede forhold, jf. litra a-h.

Forbrugeren skal endvidere underrettes om enhver stigning i debitorrenten eller andre omkostninger, inden ændringen træder i kraft, jf. artikel 12, stk. 2. Når ændringen skyldes en ændring i en referencesats, og denne referencesats er tilgængelig for offentligheden og hos kreditgiveren, kan parterne dog aftale, at ændringer i debitorrenten blot oplyses ved kontoudtog efter artikel 12, stk. 1.

Det er arbejdsgruppens vurdering, at der vil være behov for en ændring af kreditaftalelovens bestemmelser, således at kreditgivers oplysningsforpligtelser udvides til at omfatte underretning forud for ændringer af debi-

torrenten og til at omfatte de i direktivet omhandlede oplysninger, ligesom der vil skulle indføres en generel forpligtelse til jævnlige udsendte kontoudtog. Endvidere vurderes det, at der skal skabes hjemmel til, at det mellem kreditgiveren og forbrugeren kan aftales, at der ved ændring i referencesats alene skal ske underretning ved det ordinære kontoudtog.

Justitsministeriet kan tilslutte sig arbejdsgruppens vurdering, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med arbejdsgruppens lovudkast.

Der henvises i øvrigt til betænkningen s. 80-81.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 8 (forslag til § 10) og bemærkningerne hertil.

2.10. Opsigelse af tidsubegrænsede aftaler

Kreditaftalelovens § 26 giver forbrugeren mulighed for indfrielse af fordringen før forfaldstidspunktet, jf. pkt. 2.13 nedenfor, men udover, hvad der følger af aftaleretten, indeholder lovgivningen ikke regler om opsigelse af tidsubegrænsede kreditaftaler.

Forbrugerkreditdirektivets artikel 13, stk. 1, fastlægger, at forbrugeren altid har ret til på standardvilkår og gratis at opsiges en tidsubegrænset kreditaftale, medmindre parterne har aftalt en varselsperiode (der ikke må overstige en måned).

Til forskel fra reglerne om fortrydelsesret, der omtales i pkt. 2.11 nedenfor, gælder direktivets regler om opsigelse kun for tidsubegrænsede kreditaftaler.

Hvis det er fastsat i kreditaftalen, kan kreditgiveren opsiges kreditaftalen på standardvilkår med minimum to måneders skriftligt varsel.

Efter artikel 13, stk. 2, kan kreditgiveren – hvis det er fastsat i kreditaftalen – ud fra objektivt begrundede hensyn forhindre en forbruger i at udnytte en kreditmulighed. Kreditgiveren har en skriftlig underretningspligt i forhold til den forbruger der rammes, men ingen pligt til at varsle.

Arbejdsgruppen vurderer, at der skal indføres regulering om adgangen til at opsiges tidsubegrænsede aftaler. Reguleringen skal blandt andet omfatte regler om, at forbrugeren til enhver tid kan opsiges en aftale med en måneds varsel.

Arbejdsgruppens forslag indebærer, at der i kreditaftaleloven indføres en udtrykkelig ret for forbrugeren til at opsiges tidsubegrænsede kreditaftaler. I forhold til gældende ret vil der ikke kunne kræves gebyrer eller lignende for selve opsigelsen.

Justitsministeriet kan tilslutte sig arbejdsgruppens vurdering, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med arbejdsgruppens lovudkast.

Der henvises i øvrigt til betænkningen s. 81-82.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 17 (forslag til § 27) og bemærkningerne hertil.

2.11. Fortrydelsesret

Der gælder i dag ikke en almindelig fortrydelsesret for kreditaftaler. Efter forbrugerftalelovens kapitel 4 kan forbrugeren imidlertid træde tilbage fra en aftale, der er indgået ved fjernsalg eller er indgået uden for fast forretningssted, hvis forbrugeren inden udløbet af en fortrydelsesfrist på 14 dage underretter den erhvervsdrivende om, at forbrugeren vil bruge fortrydelsesretten.

Forbrugeren har efter forbrugerkreditdirektivets artikel 14, stk. 1, en frist på 14 kalenderdage til at fortryde kreditaftalen. Fristen løber tidligst fra den dag, hvor kreditaftalen er indgået, og forbrugeren har modtaget aftallevilkår og -betingelser samt oplysningerne i henhold til artikel 10.

Fortrydelsesretten har lighedspunkter med retten til førtidig indfrielse, der er beskrevet nedenfor i pkt. 2.13, idet udnyttelse af retten i begge tilfælde medfører, at aftalen ophører og desuden forudsætter, at kreditten tilbagebetales. Derimod er der bl.a. i forhold til, hvilke krav der herudover kan gøres gældende over for forbrugeren, væsentlige forskelle. Således er kreditgiverens krav mod forbrugeren ved udnyttelse af fortrydelsesretten begrænset til et krav på rente for den tid, kreditten har været udnyttet.

Nationale regler om tvungen betænkningstid kan efter artikel 14, stk. 2, opretholdes og – på udtrykkelig anmodning fra forbrugeren – træde i stedet for fortrydelsesretten. Denne bestemmelse er ikke relevant i forhold til dansk ret.

Efter artikel 14, stk. 3, litra a, skal forbrugeren give meddelelse til kreditgiveren, hvis fortrydelsesretten udøves. Meddelelsen skal være givet til kreditgiveren inden fristens udløb. Efter artikel 14, stk. 3, litra b, skal forbrugeren tilbagebetale hovedstol og påløbne renter senest 30 kalenderdage efter afsendelsen af meddelelsen.

Efter artikel 14, stk. 4, medfører udøvelse af fortrydelsesretten, at forbrugeren ligeledes frigøres for eventuelle aftaler om accessoriske tjenesteydelser.

Har forbrugeren fortrydelsesret i henhold til stk. 1, 3 og 4, finder reglerne om fortrydelsesret i henholdsvis Rådets direktiv af 20. december 1985 om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med aftaler indgået uden for fast forretningssted (85/577/EØF) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv af 23. september 2002 om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser til forbrugere og om æn-

dring af Rådets direktiv 90/619/EØF samt direktiv 97/7/EF og 98/27/EF (2002/65/EF) ikke anvendelse, jf. artikel 14, stk. 5.

Medlemsstaterne kan efter artikel 14, stk. 6, vælge ikke at gennemføre reglerne om fortrydelsesret for kreditaftaler, som ifølge loven skal indgås ved en notars mellemkomst. Denne bestemmelse er ikke relevant i forhold til dansk ret.

Artikel 14, stk. 7, fastlægger, at reglerne om fortrydelsesret ikke forhindrer medlemsstaterne i at opretholde eller indføre nationale bestemmelser om tvungen betænkningstid og lignende regler, der udskyder tidspunktet for opfyldelsen af en aftale. Som anført ovenfor findes der ikke på forbrugerkreditområdet bestemmelser i dansk ret om tvungen betænkningstid.

Det er arbejdsgruppens vurdering, at der vil være behov at indføre en fortrydelsesret i forhold til kreditaftaler generelt.

Justitsministeriet kan tilslutte sig arbejdsgruppens vurdering, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med arbejdsgruppens lovudkast.

Der henvises i øvrigt til betænkningen s. 82-83.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 12 (forslag til § 19) og bemærkningerne hertil.

2.12. Adgang til at rette krav mod kreditgiver ved tilknyttede kreditaftaler

Fortrydelsesret baseret på fællesskabsretten findes i dansk ret i lov nr. 451 af 9. juni 2004 om visse forbrugerftaler (forbrugerftaleloven) og lov nr. 234 af 2. april 1997 om forbrugerftaler, der giver brugsret til fast ejendom på timesharebasis. Disse love gennemfører regler om fortrydelsesret i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF af 20. maj 1997 om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med aftaler vedrørende fjernsalg (fjernsalgsdirektivet), Rådets direktiv 85/577/EØF af 20. december 1985 om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med aftaler indgået uden for fast forretningssted og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/47/EF af 26. oktober 1994 om beskyttelse af køber i forbindelse med visse aspekter ved kontrakter om brugsret til fast ejendom på timesharebasis

Det følger af § 23, stk. 1, i forbrugerftaleloven, at hvis forbrugeren træder tilbage fra en aftale efter regler i forbrugerftaleloven, bortfalder en hertil knyttet kreditaftale, som forbrugeren har indgået med den erhvervsdrivende, eller som på grundlag af en aftale mellem tredjemand og den erhvervsdrivende dækker den aftalte betaling helt eller delvis.

Det følger endvidere af § 23, stk. 2, at ved tilbagetræden fra en fjernsalgsaftale vedrørende en finansiel tjenesteydelse bortfalder endvidere en hertil knyttet fjernsalgsaftale om tjenesteydelser.

Af § 11 i lov om forbrugerftaler, der giver brugsret til fast ejendom på timesharebasis, følger, at har forbrugeren efter aftale med sælgeren fået henstand med hele eller en del af den aftalte betaling, eller dækkes den aftalte betaling helt eller delvis ved lån indrømmet forbrugeren af en tredjemand på grundlag af en aftale herom mellem denne og sælgeren, bortfalder kreditaftalen, hvis forbrugeren træder tilbage fra aftalen.

For så vidt angår forbrugeren ret til at tage retsmidler i brug mod kreditgiveren, fremgår det af kreditaftalelovens § 33, stk. 2, at når der er indgået en kreditaftale med henblik på køb af løsøre, hvorefter købesummen helt eller delvis dækkes ved lån indrømmet køberen af en tredjemand på grundlag af en aftale herom mellem denne og sælgeren, jf. kreditaftalelovens § 5, nr. 2, kan forbrugeren også over for anden kreditor rejse samme pengekrav på grundlag af købet som over for sælgeren. § 33, stk. 2, finder tilsvarende anvendelse ved kreditaftaler med henblik på opnåelse af en tjenesteydelse, når vederlaget for tjenesteydelsen dækkes helt eller delvis ved lån indrømmet forbrugeren af en tredjemand på grundlag af en aftale herom mellem denne og leverandøren af tjenesteydelsen, jf. § 33, stk. 3.

Forbrugeren må dog først sandsynliggøre, at sælgeren ikke opfylder sine forpligtelser, og kravet kan ikke overstige, hvad vedkommende kreditor har modtaget som betaling fra forbrugeren i anledning af købet.

Efter forbrugerkreditdirektivets artikel 15, stk. 1, er en forbruger, der udøver en fortrydelsesret baseret på fællesskabsretten, ikke længere bundet af en tilknyttet kreditaftale.

En tilknyttet kreditaftale defineres i forbrugerkreditdirektivets artikel 3, litra n, som en kreditaftale, der udelukkende tjener til at finansiere en aftale om levering af specifikke varer eller specifikke tjenesteydelser, og som sammen med denne udgør en kommerciel helhed. En kommerciel helhed foreligger, når leverandøren enten selv forestår finansieringen eller overlader det til tredjemand efter aftale. En kommerciel helhed foreligger endvidere, når den specifikke ydelse udtrykkeligt er angivet i kreditaftalen. Artikel 15 omfatter ikke fast ejendom.

Artikel 15, stk. 2, fastlægger, at forbrugeren – i tilfælde af leverandørens mangelfulde ydelse – har ret til at tage retsmidler i anvendelse mod kreditgiveren. Medlemsstaterne bestemmer dog, i hvilket omfang og på hvilke betingelser disse retsmidler kan iværksættes.

Nationale bestemmelser om, at kreditgiver hæfter solidarisk for forbrugers krav mod leverandøren, berøres ikke af artikel 15, jf. stk. 3.

Det er arbejdsgruppens vurdering, at der alene vil være behov for lovændringer som følge af artikel 15, stk. 2. I overensstemmelse med artikel 15, stk. 2, sidste pkt., bør forbrugers mulighed for fyldestgørelse hos kreditgiveren dog efter arbejdsgruppens opfattelse begrænses til størrelsen af kreditten på det tidspunkt, hvor kravet fremsættes, da der ellers – f.eks. i forbindelse med sikkerhedsmangler, der kan medføre betydelige erstatningskrav – ville kunne opstå u hensigtsmæssige situationer.

Arbejdsgruppens forslag indebærer i forhold til gældende ret, en vis udvidelse af de tilfælde, hvor forbrugeren – i tilfælde af leverandørens mangelfulde ydelse – har ret til at tage retsmidler i anvendelse mod kreditgiveren. Således indebærer definitionen af en tilknyttet kreditaftale, at det vil være tilstrækkeligt, at den solgte genstand eller tjenesteydelse er udtrykkeligt angivet i kreditaftalen.

Justitsministeriet kan tilslutte sig arbejdsgruppens vurdering, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med arbejdsgruppens lovudkast.

Der henvises i øvrigt til betænkningen s. 84-86.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 12 (forslag til § 20) og bemærkningerne hertil.

2.13. Retten til førtidig indfrielse

Efter kreditaftalelovens § 26 kan forbrugeren til enhver tid betale sin gæld i henhold til en kreditaftale, uanset om den helt eller delvis er forfalden. Forbrugeren har i så fald ret til reduktion af kreditomkostningerne. Bestemmelsen omfatter dog ikke pantebreve i fast ejendom.

Vil forbrugeren betale sin gæld, før den er forfalden, eller gør kreditgiveren krav på betaling af beløb, som ellers ikke ville være forfaldne, eller på tilbagetagelse af det solgte, skal kreditomkostningerne opgøres efter kreditaftalelovens § 27, stk. 2-5. § 27 gælder ikke for pantebreve i fast ejendom.

I det omfang kreditomkostningerne beregnes som en procentdel af den til enhver tid værende restgæld eller som et gebyr pr. ydelse, kan kreditgiveren ikke kræve kreditomkostninger for den ubenyttede del af kreditten.

I det omfang kreditomkostningerne beregnes på andet grundlag, kan afdrag, for hvilke den i aftalen fastsatte betalingsstid endnu ikke er kommet, alene kræves betalt

med en så stor del, som lånebeløbet udgør af summen af samtlige afdrag.

Hvis omkostningerne ved stiftelsen af kreditten er særskilt opgjort i aftalen og ikke er urimelige, kan kreditgiveren kræve disse omkostninger betalt uden afkortning. Omkostningerne fragår da i de afdrag, der skal afkortes.

Skal der betales i afdrag, og betaler forbrugeren uden for fastsat forfaldsdag, anses den ikke udnyttede kreditstid for at løbe fra den første aftalte forfaldsdag, som indtræder efter betalingen. Under tilsvarende omstændigheder nedsættes det første afdrag, der forfalder efter betalingen, ikke.

Forbrugerkreditdirektivets artikel 16, stk. 1, fastlægger, at forbrugeren altid har ret til at indfri sine forpligtelser i henhold til en kreditaftale.

Artikel 16, stk. 2, giver kreditgiveren ret til en rimelig og objektivt begrundet compensation ved forbrugers førtidige tilbagebetaling. Hvis der er mindre end et år mellem den førtidige betaling og kreditaftalens aftalte ophørstidspunkt, må compensationen ikke overstige 0,5 pct. af det beløb, der tilbagebetales før tiden. Hvis der er mere end et år mellem den førtidige betaling og kreditaftalens aftalte ophørstidspunkt, må compensationen ikke overstige 1 pct. af det beløb, der tilbagebetales før tiden.

Efter artikel 16, stk. 3, kan compensation ikke kræves ved førtidig indfrielse af kreditaftaler med variabel rente og kreditaftaler, der har karakter af kassekreditter.

Medlemsstaterne har efter artikel 16, stk. 4, litra a og b, adgang til at fravige ovenstående ordning. Der henvises herom til pkt. 3.2 og 3.5 nedenfor.

Det absolutte loft for kreditgivers krav på compensation er efter artikel 16, stk. 5, det rentebeløb, som forbrugeren skulle have betalt efter den førtidige betaling og indtil kreditaftalens aftalte ophørstidspunkt.

Det er arbejdsgruppens vurdering, at der vil være behov for en ændring af kreditaftalelovens gældende regler om indfrielse af fordringen før forfaldstidspunktet. Der vil dog være behov for at opretholde de dele af § 27, der regulerer opgørelsen af kreditomkostninger i de situationer, hvor kreditgiver gør krav på betaling af beløb, som ellers ikke ville være forfaldne, eller på tilbagetagning af det solgte.

Arbejdsgruppens forslag indebærer ingen ændring i selve retten for forbrugeren til at indfri gælden når som helst. Derimod medfører forslaget, at udgangspunktet ved opgørelse af den compensation, som kreditgiveren kan kræve ved førtidig indfrielse, standardiseres. Der vil således almindeligvis kunne kræves en compensation på op til 1 pct. af det førtidigt tilbagebetalte beløb, hvis der

er mere end et år til det aftalte ophørstidspunkt, og op til 0,5 pct, hvis der er mindre end et år tilbage af kreditten.

Justitsministeriet kan tilslutte sig arbejdsgruppens vurdering, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med arbejdsgruppens lovudkast.

Der henvises i øvrigt til betænkningen s. 86-88.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 17 (forslag til §§ 26 og 28) og bemærkningerne hertil. Der henvises endvidere til pkt. 3.2 nedenfor.

2.14. Overdragelse af fordringer

Efter kreditaftalelovens § 33 kan forbrugeren i tilfælde af kreditorskifte over for anden kreditor gøre samme indsigelser gældende som over for kreditgiveren, sælgeren eller leverandøren af en tjenesteydelse.

Efter § 32 kan det ikke aftales, at der ved overdragelse til tredjemand af de rettigheder, der tilkommer kreditgiveren, sælgeren eller leverandøren af en tjenesteydelse, sker indskrænkning af dennes forpligtelser over for forbrugeren. Dermed forhindres brugen af aftalevilkår, hvor forbrugeren giver afkald på at gøre indsigelser gældende over for en senere erhverver i tilfælde af kreditgiverens overdragelse af sin fordring.

Forbrugerkreditdirektivets artikel 17, stk. 1, fastlægger, at forbrugeren ved kreditorskifte kan gøre samme indsigelser gældende over for en ny kreditor som over for den oprindelige kreditgiver.

Efter artikel 17, stk. 2, skal forbrugeren underrettes om kreditorskifte – dog ikke, hvis den oprindelige kreditgiver efter overenskomst med erhververen fortsat står for kreditten i forhold til forbrugeren.

Arbejdsgruppen vurderer, at der vil være behov for en ændring af kreditaftalelovens § 33, således at forpligtelser og rettigheder i medfør af artikel 17 fremgår af bestemmelsen.

Arbejdsgruppens forslag indebærer navnlig, at forbrugeren skal underrettes om kreditorskifte, hvis ikke den oprindelige kreditgiver efter aftale med den nye kreditor forsat skal stå for kreditten.

Justitsministeriet kan tilslutte sig arbejdsgruppens vurdering, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med arbejdsgruppens lovudkast.

Der henvises i øvrigt til betænkningen s. 88-89.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 18 (forslag til § 33, stk. 1 og 2) og bemærkningerne hertil.

2.15. Oplysning om overtræk

Når forbrugeren i forbindelse med kreditaftaler med variabelt lånebeløb med kreditgiverens stiltiende accept

overskrider den aftalte kreditramme og overtrækket vedvarer ud over tre måneder, skal kreditgiver efter kreditaftalelovens § 12 gøre forbrugeren bekendt med den årlige nominelle rente og eventuelle omkostninger i forbindelse med overtrækket samt enhver ændring heri.

Aftaler med overtræksmulighed skal efter forbrugerkreditdirektivets artikel 18, stk. 1, indeholde oplysninger efter artikel 6, stk. 1, litra e (oplysning om debitorrenten og omkostninger samt betingelserne for at ændre disse, herunder eventuelle referencesatser eller indeks). Kreditgiver har endvidere pligt til regelmæssigt at give disse oplysninger skriftligt.

Artikel 18, stk. 2, fastlægger en supplerende oplysningspligt for kreditgiver i tilfælde af væsentligt overtræk i en periode på over en måned. Forbrugeren skal i dette tilfælde underrettes skriftligt om overtrækket, det involverede beløb, debitorrenten og eventuel bod, omkostninger eller morarenter.

National lovgivning om, at kreditgiveren skal tilbyde en anden type kreditprodukt, når overtrækket er af væsentlig varighed, berøres ikke af artikel 18, jf. stk. 3. Bestemmelsen er ikke relevant i forhold til dansk ret.

Arbejdsgruppen vurderer, at der er behov for, at kreditaftaleloven ændres, således at det ved indgåelse af aftaler med overtræksmulighed i direktivets forstand skal fremgå af aftalen, hvad debitorrenten og omkostningerne er, samt hvilke betingelser for at ændre disse, der er gældende, herunder eventuelle referencesatser eller indeks. Det skal endvidere fastsættes, at forbrugeren skal kontaktes, når et væsentligt overtræk har varet i mere end en måned.

Et flertal (9 medlemmer) i arbejdsgruppen vurderer, at det følger af direktivets artikel 18, at hvis der i tilknytning til en konto er udstedt betalings-/kreditkort eller checkhæfte, der giver mulighed for, at kontoen kan overtrækkes, eller hvis der f.eks. gennem tilmelding til Betalingsservice uden forudgående aftale vil kunne gennemføres transaktioner, som der ikke er dækning for på kontoen, vil kontoen i artiklens forstand give mulighed for, at forbrugeren kan overtrække kontoen, og dermed vil aftalen være omfattet af artiklen.

Et mindretal (3 medlemmer) er ikke enige i denne opfattelse.

Justitsministeriet kan tilslutte sig arbejdsgruppens flertals vurdering, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med arbejdsgruppens lovudkast. Et overtræk defineres i lovforslagets § 1, nr. 3 (forslag til § 4, nr. 5), som et stiltiende accepteret overtræk, hvorved kreditgiver tillader, at der disponeres over midler, der overstiger den løbende saldo på forbrugeren løbende konto. Justitsministeriet finder, at udstedelse af et beta-

lings-/kreditkort eller et checkhæfte eller tilmelding til Betalingsservice, der giver mulighed for, at kontoen kan overtrækkes, indebærer, at kreditgiver giver mulighed for, at forbrugeren disponerer over midler, der overstiger den løbende saldo på forbrugers løbende konto. Ved at give forbrugeren denne mulighed er det Justitsministeriets vurdering, at kreditgiveren stiltiende accepterer, at et overtræk vil kunne forekomme.

Der henvises i øvrigt til betænkningen s. 89-90.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 8 (forslag til § 8 b) og bemærkningerne hertil.

2.16. Beregning af de årlige omkostninger i procent

Beregning af de årlige omkostninger i procent (ÅOP) er reguleret i kreditaftalelovens §§ 16-18.

ÅOP defineres i § 16, stk. 1, som den omkostningssats, der på årsbasis giver samme nutidsværdi af de samlede nuværende eller fremtidige forpligtelser (lånebeløb, tilbagebetaling og kreditomkostninger), der følger af aftalen mellem kreditgiveren og forbrugeren.

Beregningen af ÅOP foretages i overensstemmelse med den matematiske formel, som findes i bilaget til loven, og der er ved bekendtgørelse nr. 970 af 7. december 1992 om fremgangsmåden ved beregning af de årlige omkostninger i procent i henhold til lov om kreditaftaler fastsat supplerende regler for beregningen af ÅOP.

Forbrugerkreditdirektivets artikel 19, stk. 1, fastlægger, at de årlige omkostninger i procent (ÅOP) beregnes ud fra den matematiske formel i bilag I, del I.

Efter artikel 19, stk. 2, skal de samlede omkostninger i forbindelse med forbrugerkreditten indgå ved beregningen af ÅOP. Bestemmelsen undtager dog udtrykkeligt omkostninger, der knytter sig til forbrugers eventuelle misligholdelse samt omkostninger i forbindelse med køb af varer eller tjenesteydelser, som skal betales, uanset om købet foretages kontant eller på kredit.

De kort- og kontoomkostninger, der er forbundet med udnyttelse af forbrugerkreditten, skal indgå ved beregningen af ÅOP. Disse omkostninger kan udelades, hvis oprettelse og anvendelse af kort og konto er frivillig for forbrugeren, og de omkostninger, der er forbundet hermed, er klart angivet andetsteds.

Beregning af ÅOP følger den antagelse, at kreditaftalen forbliver gyldig i det aftalte tidsrum, og at kreditgiveren og forbrugeren opfylder deres forpligtelser på de vilkår og datoer, der er angivet i kreditaftalen, jf. artikel 19, stk. 3. Indeholder kreditaftalen vilkår, som tillader variationer i debitorrenten og andre omkostninger, beregnes ÅOP ud fra den antagelse, at omkostningerne er

konstante fra udgangsniveauet og indtil kreditaftalen udløber, jf. artikel 19, stk. 4.

De generelle antagelser i artikel 19, stk. 3 og 4, suppleres efter omstændighederne af antagelserne i direktivets bilag I, del II, jf. artikel 19, stk. 5.

Efter artikel 3, litra g, er »samlede omkostninger i forbindelse med forbrugerkreditten« defineret som alle omkostninger, herunder renter, provision, afgifter, og enhver anden form for honorar, som forbrugeren skal betale i forbindelse med kreditaftalen, og som kreditgiveren har kendskab til, bortset fra notarialgebyrer. Omkostninger ved accessoriske tjenesteydelser i forbindelse med kreditaftalen, navnlig forsikringspræmier, medregnes også, såfremt indgåelsen af aftalen om tjenesteydelser desuden er obligatorisk for at opnå kreditten eller for at opnå kreditten på de annoncerede vilkår og betingelser. Der henvises herom til pkt. 2.1 ovenfor.

Arbejdsgruppen vurderer, at der er behov for at ændre kreditaftalelovens bestemmelser om beregning af ÅOP. I den forbindelse bemærker arbejdsgruppen, at direktivets supplerende antagelser til brug ved beregningen af de årlige omkostninger i procent på flere punkter adskiller sig fra de antagelser, der i dag følger af kreditaftaleloven.

Justitsministeriet kan tilslutte sig arbejdsgruppens vurdering, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med arbejdsgruppens lovudkast.

Arbejdsgruppens forslag indebærer ændringer af de antagelser, der skal lægges til grund, når ÅOP skal udregnes. Bl.a. skal loftet for kreditten, når der ikke er aftalt et loft anses for at være 11.200 kr. i stedet for som i dag 15.000 kr. Formelen for beregning af ÅOP, der fremgår af bilag 1, er imidlertid matematisk identisk med den formel, der i dag benyttes til udregning af ÅOP.

Der henvises i øvrigt til betænkningen s. 90-92.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 10 og 27 (forslag til § 16 og bilag 1) og bemærkningerne hertil.

2.17. Kontrol med kreditgivers virksomhed og udenretslig bilæggelse af tvister

Dansk ret indeholder ikke nogen generel kontrolordning, men penge- og kreditinstitutter er undergivet tilsyn af Finanstilsynet, mens Forbrugerombudsmanden påser, at markedsføringsloven overholdes, herunder at der i private erhvervsvirksomheder ikke handles i strid med god markedsføringsetik.

Forbrugerombudsmandens kompetence omfatter hele det gældende direktivs anvendelsesområde. Finanstilsynets kompetence er afgrænset i forhold til den type virksomheder, der føres tilsyn med, dvs. de finansielle

virksomheder, og Finanstilsynet har derfor kompetence til at tage sager op i forhold til finansielle virksomheder. Hverken Forbrugerombudsmanden eller Finanstilsynet foretager dog nogen systematisk kontrolvirksomhed, men kan på grundlag af klager fra private eller organisationer og af egen drift tage sager op til behandling, hvis der skønnes at være behov herfor. Forbrugerombudsmanden kan endvidere ved forhandling søge at påvirke de erhvervsdrivende til at virke i overensstemmelse med god markedsføringsskik, og han kan anlægge sag ved retten om forbud mod handlinger, der er i strid hermed.

Det falder derimod uden for både Forbrugerombudsmandens og Finanstilsynets virksomhedsområde at træffe konkrete afgørelser i civilretlige tvister. Forbrugerombudsmanden vil dog ofte i forbindelse med påbuds- og forbudssager rejse civilretlige krav på vegne af en eller flere forbrugere, hvorved kravene i sidste ende kan gøres gældende ved domstolene, hvis reglerne i kreditaftaleloven er overtrådt. Der er også mulighed for at henvise tvisternes til behandling i Forbrugerklagenævnet eller andet relevant klagenævn (Pengeinstitutankenævnet eller Realkreditankenævnet). Forbrugerklagenævnet kan behandle klager fra forbrugere vedrørende varer eller arbejds- og tjenesteydelser. Forbrugerklagenævnets virksomhedsområde omfatter derfor som udgangspunkt størstedelen af de af direktivet omfattede kreditaftaler, der ikke falder ind under Pengeinstitutankenævnets eller Realkreditankenævnets kompetence.

Med virkning fra den 1. august 1988 har pengeinstitutternes organisationer og Forbrugerrådet oprettet Pengeinstitutankenævnet, som er kompetent til at behandle klager over danske pengeinstitutter. Med virkning fra den 1. januar 1992 har Realkreditrådet og Forbrugerrådet endvidere oprettet Realkreditankenævnet, som er kompetent til at behandle klager over danske realkreditinstitutter. Begge ankenævne er godkendt i medfør af lov om forbrugerklager.

Hertil kommer, at der pr. 1. april 2008 er indført en permanent, landsdækkende ordning med retsmægling. Retsmægling er en frivillig konfliktløsningsordning, hvor en mægler hjælper sagens parter til selv at finde frem til en løsning på deres problem.

Retsmægling kan i princippet anvendes i alle borgerlige sager. En forbruger vil således kunne få hjælp fra en retsmægler, hvis både forbrugeren og modparten ønsker at prøve retsmægling, og retten finder, at sagen eger sig.

Efter forbrugerkreditdirektivets artikel 20 skal medlemsstaterne sikre, at kreditgiveres virksomhed overvåges af et organ eller en myndighed, som er uafhængig af finansieringsinstitutter eller er underlagt regulering.

Efter forbrugerkreditdirektivets artikel 24 skal medlemsstaterne endvidere sikre, at der findes egnede, effektive procedurer for udenretslig bilæggelse af forbrugertvister vedrørende kreditaftaler, hvor det er relevant, ved anvendelse af eksisterende organer.

Arbejdsgruppen vurderer, at alle kreditter, der er omfattet af loven, er undergivet tilsyn, enten i form af, at virksomheden kontrolleres af en myndighed eller af Forbrugerombudsmanden, eller at der kan klages til et ankenævn over virksomheden. Under hensyntagen til det skøn, som artikel 20 overlader til medlemsstaterne, opfylder dansk ret således allerede artiklens krav.

Et flertal (11 medlemmer) i arbejdsgruppen finder endvidere, at de eksisterende muligheder for at indbringe klager for klage- og ankenævn samt muligheden for retsmægling opfylder direktivets krav om udenretslig bilæggelse af tvister.

Et mindretal i arbejdsgruppen (1 medlem) finder, at klager vedrørende alle kreditaftaler skal kunne indbringes for et af de eksisterende klage- og ankenævne. Mindretallet udtaler, at det i dag ikke er alle forbrugertvister vedrørende kreditaftaler, som kan indbringes for et klage- eller ankenævn. Mindretallet finder ikke, at muligheden for retsmægling ved forbrugertvister vedrørende disse kreditaftaler opfylder artiklens krav. Effektiv behandling af forbrugertvister vedrørende kreditaftaler forudsætter specialviden om produkter, regulering og praksis på de forskellige dele af lånemarkedet. En sådan specialviden findes i dag i Forbrugerklagenævnet, Pengeinstitutankenævnet og Realkreditankenævnet. Det er efter mindretallets opfattelse kun i disse organer, at der findes egnede, effektive procedurer for udenretslig bilæggelse af forbrugertvister vedrørende kreditaftaler. Mindretallet finder derfor, at alle klager vedrørende kreditaftaler skal kunne indbringes for et af disse klage- eller ankenævne.

Justitsministeriet kan tilslutte sig arbejdsgruppens flertals vurdering. I langt de fleste sager har forbrugerne således mulighed for at indbringe sager vedrørende overtrædelse af kreditaftaleloven for Pengeinstitutankenævnet, Realkreditankenævnet og Forbrugerklagenævnet. For så vidt angår sager, disse nævn ikke kan behandle, er der endvidere mulighed for at benytte den landsdækkende ordning med retsmægling. På denne baggrund finder Justitsministeriet, at der allerede i dag findes egnede, effektive procedurer for udenretslig bilæggelse af forbrugertvister vedrørende kreditaftaler i overensstemmelse med forbrugerkreditdirektivets artikel 24.

Der henvises i øvrigt til betænkningen s. 92-94.

2.18. Kreditformidlerens forpligtelser i forhold til forbrugerne

Gældende dansk ret indeholder ikke regler om kreditformidlers forpligtelser i forhold til forbrugerne. Kreditformidlere udgør en form for mellemmand i forholdet mellem kreditgiver og låntager.

I tillæg til de oplysningsforpligtelser, der påhviler kreditformidlere (og kreditgivere) i henhold til artikel 5 og 6, fastlægger artikel 21 en række specifikke forpligtelser for kreditformidlere.

En kreditformidler defineres i forbrugerkreditdirektivets artikel 3, litra f, som en fysisk eller juridisk person, der ikke optræder som kreditgiver, og som mod betaling præsenterer eller tilbyder kreditaftaler til forbrugere, bistår forbrugere ved at udføre andet forberedende arbejde eller indgår kreditaftaler med forbrugere på kreditgivers vegne.

En kreditformidler skal i forbrugervendt reklame og dokumentation gøre opmærksom på omfanget af sine beføjelser, navnlig om kreditformidleren samarbejder med en eller flere kreditgivere eller optræder som selvstændig mægler, jf. artikel 21, litra a.

Skal forbrugeren betale et gebyr til kreditformidleren for dennes ydelse, skal dette aftales skriftligt mellem forbrugeren og kreditformidleren inden indgåelsen af kreditaftalen, jf. artikel 21, litra b. Kreditformidleren skal endvidere oplyse kreditgiveren om et sådant gebyr med henblik på dennes beregning af de årlige omkostninger i procent (ÅOP).

Arbejdsgruppen vurderer, at der vil være behov for at indføre en regulering af kreditformidlernes forpligtelser i kreditaftaleloven, og at forpligtelserne i relation til reklamer og dokumentation henvendt til forbrugerne bør reguleres i markedsføringsloven.

Justitsministeriet kan tilslutte sig arbejdsgruppens vurdering, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med arbejdsgruppens lovudkast.

Der henvises i øvrigt til betænkningen s. 94-95.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 10, og § 2, nr. 3 (forslag til § 17 i kreditaftaleloven og § 14 a, stk. 4, i markedsføringsloven) og bemærkningerne hertil.

2.19. Sanktionsbestemmelser

Efter kreditaftalelovens § 56 straffes den, der overtræder § 31 (brug af negotiable dokumenter) med bøde.

Med bøde straffes endvidere den, der gør sig skyldig i grov eller oftere gentagen overtrædelse af § 9 (oplysningskrav ved kreditaftaler med fast lånebeløb), § 10 (oplysningskrav ved kreditaftaler med variabelt lånebe-

løb), § 12 (oplysningskrav ved overtræk) eller § 14 (oplysning om visse kreditomkostninger).

Forbrugerkreditdirektivets artikel 23 pålægger medlemsstaterne at fastsætte sanktioner for overtrædelse af de regler, der gennemfører direktivet i national ret. Sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.

Arbejdsgruppen vurderer, at der vil være behov for en ændring af straffebestemmelsen i § 56 i kreditaftaleloven, således at også overtrædelse af de nye krav til kreditaftalen og kravene om underretning om ændring af debitorrenten, om udsendelse af kontoudtog og om kreditformidlernes oplysningspligt strafsanktioneres, ligesom markedsføringslovens sanktionsbestemmelser skal ændres, således at overtrædelse af den foreslåede bestemmelse om indhold af standardoplysninger ved reklame også strafsanktioneres.

Et flertal i arbejdsgruppen (11 medlemmer) finder, at kreditgivers overtrædelse af pligten til at vurdere forbrugers kreditværdighed bør sanktioneres gennem Finansstilsynets og Forbrugerombudsmandens eksisterende muligheder for at udstede påbud. Virksomheder, der ikke efterkommer et påbud, kan straffes med bøde eller – for så vidt angår markedsføringsloven – med fængsel i op til fire måneder.

Et mindretal (1 medlem) udtaler bl.a., at der hverken i direktivet eller arbejdsgruppens betænkning findes noget som helst, der ligner en definition af, hvad der forstås ved ”kreditvurdering”, og der er ikke under arbejdet gjort forsøg på at formulere en sådan. Det samme gælder begrebet ”kreditværdighed”. Der findes heller ikke i gældende ret noget indarbejdet begreb, som man kan bygge på ved denne afgrænsning. Mindretallet finder ikke, at der kan knyttes strafferetlige sanktioner til en så upræcis bestemmelse. For den fulde mindretalsudtalelse henvises til betænkningen s. 96-97.

Et andet mindretal i arbejdsgruppen (1 medlem) finder, at kreditgivers overtrædelse af pligten til at vurdere forbrugers kreditværdighed bør strafsanktioneres efter den foreslåede § 56, stk. 2.

Justitsministeriet kan tilslutte sig arbejdsgruppens flertals vurderinger, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med arbejdsgruppens lovudkast. Justitsministeriet finder således ikke, at forpligtelsen til at vurdere forbrugers kreditværdighed i sig selv har en sådan klarhed, at en overtrædelse af forpligtelsen bør kunne medføre strafferetlige sanktioner. En forudsætning for at kunne straffe bør således være, at der først er meddelt et konkret påbud vedrørende kreditværdighedsvurderingen af de kompetente myndigheder, og at dette påbud ikke overholdes.

Der henvises i øvrigt til betænkningen s. 95-97.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 7, § 1, nr. 25, og § 2, nr. 4 (forslag til § 7 c og § 56, stk. 2, samt § 30, stk. 3, i markedsføringsloven) og bemærkningerne hertil.

2.20. Ikrafttrædelsesbestemmelser

Efter forbrugerkreditdirektivets artikel 27, stk. 1, skal de bestemmelser i national lovgivning, der er nødvendige for at gennemføre direktivet, sættes i kraft senest den 12. maj 2010. Ved berigtigelse til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF, jf. EU-Tidende 2009 nr. L 207, side 14, er fristen for gennemførelse af direktivet i national lovgivning berigtiget til 11. juni 2010.

Det følger endvidere af forbrugerkreditdirektivets artikel 30, at direktivet ikke finder anvendelse på kreditaftaler, der gælder på datoen for de nationale gennemførelsesbestemmelser ikrafttræden.

Medlemsstaterne skal dog sikre, at artikel 11, 12 og 13 samt artikel 17 og artikel 18, stk. 1, 2. pkt., og artikel 18, stk. 2, også finder anvendelse på tidsbegrænsede kreditaftaler, der gælder på datoen for de nationale gennemførelsesbestemmelser ikrafttræden.

Det er arbejdsgruppens vurdering, at artikel 30 indebærer, at de foreslåede bestemmelser, som gennemfører de nævnte artikler i direktivet, tillige skal have virkning for tidsbegrænsede kreditaftaler, der er indgået forud for lovens ikrafttræden.

Realkreditinstitutters tilbud gælder typisk i seks måneder, hvilket efter arbejdsgruppens opfattelse giver behov for, at det i lighed med § 2 i lov nr. 284 af 29. april 1992 om ændring af lov om kreditaftaler (Kreditoplysninger i forbindelse med lån mod pant i fast ejendom) fastsættes, at hvis der er tale om kreditaftaler med pant i fast ejendom, finder loven kun anvendelse på kreditaftaler, hvor realkreditinstituttets tilbud er fremsat efter lovens ikrafttræden.

Arbejdsgruppens forslag indebærer således, at de tilbud, som realkreditinstitutterne har givet før lovens ikrafttræden, kan accepteres af forbrugerne efter lovens ikrafttræden, uden at realkreditinstitutterne skal give oplysninger efter de nye regler.

Justitsministeriet kan tilslutte sig arbejdsgruppens vurdering, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med arbejdsgruppens lovudkast.

Der henvises i øvrigt til betænkningen s. 97-98.

Der henvises til lovforslagets § 3.

3. Reguleringsmæssige valg ved gennemførelse af forbrugerkreditdirektivet

Forbrugerkreditdirektivet overlader på en række områder en valgfrihed til medlemsstaterne, og det skal derfor overvejes, hvordan de områder, hvor direktivet giver medlemsstaterne valgmulighed, skal reguleres.

3.1. Aftaler om henstand eller om ændret tilbagebetaling efter misligholdelse af kreditaftalen

3.1.1. Gældende ret

Der er ikke i kreditaftaleloven en særlig regulering af kreditaftaler om henstand eller ændret tilbagebetaling på baggrund af misligholdelse.

3.1.2. Forbrugerkreditdirektivet

Efter forbrugerkreditdirektivets artikel 2, stk. 6, kan medlemsstaterne bestemme, at der skal gælde en mindre udførlig regulering af kreditaftaler, som er indgået på baggrund af en misligholdelse af en eksisterende kreditaftale. Den nye aftale kan enten bestå i henstand med betalingen eller en ny plan for tilbagebetalingen. En aftale om henstand eller ændret tilbagebetaling, der ikke er en del af den oprindelige kreditaftale, må antages at være en ny kreditaftale.

Forudsætningerne for, at undtagelsen kan anvendes, er, at der er tale om misligholdelse af den oprindelige kreditaftale, at den nye kreditaftale kan forventes at afværge en retssag om misligholdelsen, og at forbrugeren i den nye kreditaftale ikke stilles ringere end i den oprindelige. En retssag må antages at omfatte enhver retlig tvist vedrørende misligholdelsen.

Den lempeligere regulering indebærer, at direktivets bestemmelser om oplysninger forud for aftaleindgåelsen (artikel 5), om vurdering af kreditværdighed (artikel 8), om visse af kravene til oplysninger i kreditaftalen (artikel 10, stk. 2, litra j, k, m-q og s-v, stk. 3 og stk. 5), om de særlige forpligtelser ved kreditaftaler i form af kassekredit (artikel 12), om fortrydelsesret (artikel 14), om tilknyttede kreditaftaler (artikel 15) og om overdragelse af rettigheder (artikel 17) ikke finder anvendelse på disse kreditaftaler.

Undtagelsen omfatter ikke visse kassekreditaftaler, hvor kreditten skal betales tilbage på anfordring eller inden tre måneder. Her er der i forvejen efter artikel 2, stk. 3, en mere lempelig regulering. Der henvises herom til pkt. 2.2 ovenfor.

3.1.3. Lovforslagets udformning

Arbejdsgruppen bemærker bl.a., at man også i situationer, hvor der er tale om en kreditaftale, der indgås på grund af forbrugerens misligholdelse, hvor den nye kreditaftale kan forventes at afværge en retssag om misligholdelsen, og hvor forbrugeren i den nye kreditaftale ikke stilles ringere end i den oprindelige, kan forestille sig, at forbrugeren har et reelt behov for at modtage oplysninger forud for aftaleindgåelsen.

På den anden side lægger arbejdsgruppen vægt på, at den nye kreditaftale skal indebære, at forbrugeren ikke stilles ringere end efter den oprindelige og nu misligholdte kreditaftale. I disse situationer må behovet for forbrugerbeskyttelse i form af f.eks. oplysninger forud for aftaleindgåelse og fortrydelsesret anses for at være betydeligt mindre end ellers. Tilsvarende kan kravet om vurdering af kreditværdighed ikke anses for at være væsentligt i forbindelse med denne type kreditaftaler.

En lempeligere regulering af disse kreditaftaler vil efter arbejdsgruppens opfattelse gøre den samlede proces mere smidig, uden at forbrugerbeskyttelsen ses at blive væsentligt forringet. Hertil kommer, at der er tale om situationer, hvor indgåelse af den nye kreditaftale afværger en retssag om misligholdelsen af den oprindelige kreditaftale.

Arbejdsgruppen foreslår på den baggrund, at der fastsættes en mere lempelig regulering af denne type kreditaftaler.

Der er redegjort yderligere for arbejdsgruppens forslag i betænkningen s. 27-29.

Justitsministeriet kan tilslutte sig arbejdsgruppens synspunkter, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med arbejdsgruppens lovudkast.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 3 (forslag til § 3, stk. 1, nr. 7) og bemærkningerne hertil.

3.2. Kreditgivers krav på kompensation ved førtidig tilbagebetaling

3.2.1. Gældende ret

Efter kreditaftalelovens § 26 kan forbrugeren til enhver tid betale sin gæld i henhold til en kreditaftale, uanset om den helt eller delvis er forfalden – bestemmelsen gælder dog ikke i forbindelse med pantebreve i fast ejendom. Forbrugeren har ved førtidig tilbagebetaling ret til reduktion af kreditomkostningerne.

Vil forbrugeren betale sin gæld, før den er forfalden, skal kreditomkostningerne opgøres efter § 27, stk. 2-5.

I det omfang kreditomkostningerne beregnes som en procentdel af den til enhver tid værende restgæld eller som et gebyr pr. ydelse, kan kreditgiveren ikke kræve

kreditomkostninger for den ubenyttede del af kredittiden. Hvis kreditomkostningerne beregnes på andet grundlag, kan afdrag, for hvilke den i aftalen fastsatte betalingstid endnu ikke er kommet, alene kræves betalt med en så stor del, som lånebeløbet udgør af summen af samtlige afdrag.

Er omkostningerne ved stiftelsen af kreditten særskilt opgjort i aftalen, og er de ikke urimelige, kan kreditgiveren kræve disse omkostninger betalt uden afkorting. Omkostningerne fragår da i de afdrag, der skal afkortes.

Skal der betales i afdrag, og betaler forbrugeren uden for fastsat forfaldsdag, anses den ikke udnyttede kredittid for at løbe fra den første aftalte forfaldsdag, som indtræder efter betalingen.

Det kan gyldigt mellem kreditgiveren og forbrugeren aftales, at der ved forbrugeren indfrielse af et fastforrentet lån før forfaldstidspunktet betales markedskursen. Er markedrenten faldet efter aftalens indgåelse, vil forbrugeren således komme til at betale mere end restgælden på indfrielsestidspunktet, mens forbrugeren vil kunne indfri lånet ved betaling af mindre end restgælden på indfrielsestidspunktet, hvis renten er steget.

3.2.2. Forbrugerkreditdirektivets artikel 16, stk. 4

Forbrugerkreditdirektivets artikel 16 omhandler førtidig tilbagebetaling og giver forbrugeren ret til helt eller delvist at indfri sine forpligtelser i henhold til en kreditaftale. Dette kan ske til enhver tid. Der henvises herom til pkt. 2.13 ovenfor. Hvis forbrugeren udnytter denne mulighed, har kreditgiveren på nærmere bestemte vilkår ret til kompensation for eventuelle omkostninger, der er direkte forbundet med den førtidige tilbagebetaling af kreditten.

Medlemsstaterne kan fastsætte, at en kreditgiver undtagelsesvis – hvis kreditgiveren kan bevise, at den førtidige tilbagebetaling har medført større tab – kan kræve en højere kompensation end 1 pct. hhv. 0,5 pct., som efter artikel 16, stk. 2, er fastsat som den øvre grænse. Hvis medlemsstaterne udnytter denne mulighed, skal forbrugeren tilsvarende kunne kræve en nedsættelse af kompensationen, hvis kreditors krav på kompensation er større end det tab, der er lidt.

Det fremgår endvidere af artikel 16, stk. 4, at i sådanne tilfælde skal kreditgivers tab opgøres som forskellen mellem den rente, der er aftalt i kreditaftalen, og den rente, som kreditgiver kan opnå, hvis beløbet udlånes på tidspunktet for den førtidige tilbagebetaling. Der skal i den forbindelse endvidere tages hensyn til den førtidige tilbagebetalings indvirkning på de administrative omkostninger.

3.2.3. Lovforslagets udformning

Arbejdsgruppen anfører, at muligheden for undtagelsesvis at kræve højere kompensation for dokumenteret tab kan medføre mærkbare ekstraomkostninger for forbrugeren i forhold til det niveau, som vil være gældende, hvis muligheden for førtidig tilbagebetaling indføres uden modifikation.

En forbruger, der har indgået en fastforrentet kreditaftale med en lang løbetid og med en høj debitorrente, vil i praksis kunne blive afskåret fra førtidig tilbagebetaling, og dermed reduceres mobiliteten i markedet. Hvis forbrugeren således ønsker at tilbagebetale sin kredit før tid med henblik på at gøre brug af et mere attraktivt tilbud, vil forbrugeren risikere at skulle betale en kompensation svarende til forskellen mellem renten på det nye og billigere lån, som forbrugeren er blevet tilbudt, og renten på det lån, der indfries.

Endvidere vil en ordning med mulighed for højere kompensation for dokumenteret tab være forbundet med visse praktiske vanskeligheder, særligt i relation til beviskrav i forbindelse med opgørelsen af tabet.

Arbejdsgruppen har anført, at kreditgiver på den anden side ikke opnår en egentlig fortjeneste på den forhøjede kompensation, idet kreditgiveren skal bevise, at tabet som følge af den førtidige tilbagebetaling overstiger den kompensation, som kreditgiveren ellers ville have haft ret til.

Ligeledes vil en mulighed for højere kompensation for dokumenteret tab sikre, at kreditgiverens omkostninger ved den førtidige tilbagebetaling alene bæres af de forbrugere, der gør brug af muligheden for førtidig tilbagebetaling. Endelig vil der være tale om en videreførelse af den gældende retstilstand.

På den baggrund har arbejdsgruppen foreslået, at muligheden for at give kreditgiver mulighed for undtagelsesvis at kræve en højere kompensation end 1 pct. hhv. 0,5 pct., hvis kreditgiveren kan bevise, at den førtidige tilbagebetaling har medført større tab, udnyttes.

Der er redegjort yderligere for arbejdsgruppens forslag i betænkningen s. 34-38.

Justitsministeriet kan tilslutte sig arbejdsgruppens indstilling, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med arbejdsgruppens lovudkast.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 17 (forslag til § 26) og bemærkningerne hertil.

3.3. Kreditgiveres og kreditformidlers bistand til forbrugeren

3.3.1. Gældende ret

Der er ikke i dag i kreditaftaleloven særlige regler om kreditgiverens eller en kreditformidlers forpligtelser til at informere og vejlede forbrugeren.

3.3.2. Forbrugerkreditdirektivets artikel 5, stk. 6

Det følger af forbrugerkreditdirektivets artikel 5, stk. 6, at medlemsstaterne skal sikre, at kreditgivere og i givet fald kreditformidlere giver forbrugeren fyldestgørende forklaringer, som – hvor det er relevant – sætter forbrugeren i stand til at vurdere, om den foreslåede kreditaftale passer til forbrugers behov og finansielle situation.

Bistanden til forbrugeren skal omfatte en forklaring af de oplysninger, der i medfør af artikel 5, stk. 1, skal gives forud for aftaleindgåelsen, en gennemgang af de foreslåede produkters vigtigste karakteristika og oplysning om de specifikke konsekvenser, som produkterne kan få for forbrugeren, herunder konsekvenserne af forbrugers misligholdelse.

Artikel 5, stk. 6, overlader det til medlemsstaterne at bestemme, hvilken form og hvilket omfang bistanden skal have, og hvem, der skal yde den. Bistanden skal ydes ud fra de omstændigheder, hvorunder kreditaftalen tilbydes, og ud fra hvem den tilbydes og hvilken type kredit, der er tale om.

3.3.3. Lovforslagets udformning

Det følger af artikel 5, stk. 6, at medlemsstaterne skal sikre, at kreditgiverne og eventuelle kreditformidlere giver forbrugeren den nødvendige information. Det vil således som led i gennemførelsen i dansk ret af direktivet være nødvendigt at fastsætte regler om kreditgiveres og kreditformidlers information til forbrugerne. Direktivet giver mulighed for, at reglerne kan variere afhængigt af kredittypen og omstændighederne i øvrigt.

Arbejdsgruppen har endvidere overvejet, om der bør fastsættes regler om, hvilken form og hvilket omfang bistanden skal have. For at sikre korrekt gennemførelse af direktivet finder arbejdsgruppen det mest hensigtsmæssigt at vælge en udformning af reglerne, der ligger tæt på ordlyden af artikel 5, stk. 6, således at forbrugeren skal have fyldestgørende forklaringer, som sætter forbrugeren i stand til at vurdere, om den foreslåede kreditaftale passer til forbrugers behov og finansielle situation.

Det er desuden arbejdsgruppens opfattelse, at forpligtelsen til at yde bistand skal påhvile kreditgiveren og i givet fald kreditformidleren.

Der er redegjort yderligere for arbejdsgruppens forslag i betænkningen s. 38-40.

Justitsministeriet kan tilslutte sig arbejdsgruppens forslag, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med arbejdsgruppens lovudkast.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 7 (forslag til § 7 a, stk. 8) og bemærkningerne hertil.

3.4 Øvrige muligheder for at fastsætte særlige regler på bestemte områder

Forbrugerkreditdirektivet indeholder i artikel 2, stk. 5 (lempeligere regulering for visse organisationer), artikel 4, stk. 2, litra c (undtagelse for oplysning om ÅOP i forbindelse med reklame for særlige kassekreditter), artikel 6, stk. 2 (undtagelse fra pligten til at angive oplysning om ÅOP forud for aftaleindgåelsen i forbindelse med særlige kassekreditter), artikel 10, stk. 5, litra f (undtagelse fra pligten til at angive ÅOP i kreditaftalen i forbindelse med særlige kassekreditter) og artikel 16, stk. 4 («bagatelgrænse» for kreditgiverens krav i forbindelse med førtidig tilbagebetaling), bestemmelser der giver medlemsstaterne mulighed for at fastsætte særlige regler.

Arbejdsgruppen foreslår, at disse muligheder for at fastsætte særlige regler ikke bruges.

For så vidt angår artikel 16, stk. 4, finder et mindretal i arbejdsgruppen (1 medlem) dog, at muligheden for at fastsætte en »bagatelgrænse« for kreditgivers adgang til at kræve kompensation udnyttes, således at kreditgiveren kun kan kræve kompensation for førtidig tilbagebetaling af kreditaftaler, der overstiger 10.000 EUR på tidspunktet for aftaleindgåelsen.

Der er redegjort yderligere for arbejdsgruppens forslag i betænkningen s. 25-27, 30-33 og 34-38.

Justitsministeriet kan tilslutte sig arbejdsgruppens forslag. For så vidt angår spørgsmålet om en »bagatelgrænse« for kreditgivers mulighed for at kræve kompensation kan Justitsministeriet tilslutte sig arbejdsgruppens flertal. Justitsministeriet finder, at der med forslaget om en højere hhv. lavere kompensation end den standardiserede på 1 pct. (0,5 pct. ved kortere restløbetid end 1 år) er tilstræbt en så høj grad af balance som muligt i forholdet mellem kreditgiveren og forbrugeren. En »bagatelgrænse«, der ville afskære kreditgiveren fra at kræve kompensation i en række tilfælde, som foreslået af mindretallet, vil ikke harmonere med denne balance.

3.5. Valgmuligheder, der ikke er aktuelle i forhold til dansk ret

I forbrugerkreditdirektivets artikel 4, stk. 1 (angivelse af ÅOP ved reklame uden angivelse af rentesats mv.), artikel 10, stk. 1 (nationale regler om indgåelse af kre-

ditaftaler i overensstemmelse med fællesskabsretten) og artikel 14, stk. 2 (forkortet fortrydelsesfrist ved national lovgivning om frist for at stille midler til rådighed), er der givet mulighed for at fastsætte visse særregler, når nærmere bestemte forhold i national lovgivning gør sig gældende.

Arbejdsgruppen vurderer for disse bestemmelser, at de særlige forhold ikke gør sig gældende i dansk ret, og at der derfor ikke er nogen valg at træffe.

Der henvises i øvrigt til betænkningen s. 29-30 og s. 32-33.

Justitsministeriet kan tilslutte sig arbejdsgruppens vurdering af, at der ikke i dansk ret gør sig de forhold gældende, der gør anvendelsen af valgmulighederne relevante.

4. Anvendelse af forbrugerkreditdirektivets bestemmelser uden for det område, som direktivet regulerer

Forbrugerkreditdirektivet er et totalharmoniseringsdirektiv. Inden for det område, som direktivet regulerer, kan medlemsstaterne således ikke indføre eller opretholde andre regler end dem, som følger af direktivet. Uden for dette område kan medlemsstaterne derimod frit indføre eller opretholde andre regler, eller medlemsstaterne kan vælge at indføre regler svarende til direktivets.

Kreditaftaleloven indeholder bestemmelser, hvorefter regler svarende til 1987-direktivets finder anvendelse på visse kreditaftaletyper, der var undtaget fra 1987-direktivet. Ved gennemførelsen af forbrugerkreditdirektivet skal der på samme måde tages stilling til, om regler svarende til forbrugerkreditdirektivets skal finde anvendelse på kreditaftaletyper, der falder uden for direktivets anvendelsesområde.

Det er arbejdsgruppens grundlæggende holdning, at i det omfang kreditaftaler skal være omfattet af reguleringen, bør reguleringen som udgangspunkt i det hele finde anvendelse på sådanne kreditaftaler, medmindre der foreligger tungtvejende grunde, der kan begrunde en fravigelse af de i øvrigt gældende regler for kreditaftaler, så der som udgangspunkt kommer til at gælde ensartede regler for kreditaftaler, hvad enten de er omfattet af direktivet eller ej.

Justitsministeriet kan tilslutte sig arbejdsgruppens anbefaling om, at reguleringen som udgangspunkt bør være ensartet for alle de kreditaftaler, der omfattes af kreditaftaleloven, uanset om direktivet omfatter de pågældende aftaletyper. Efter Justitsministeriets opfattelse taler hensynet til en effektiv forbrugerbeskyttelse med betydelig vægt herfor.

Der henvises i øvrigt til betænkningen s. 41.

4.1. Kreditaftaler med sikkerhed i fast ejendom

4.1.1. Gældende ret

Kreditaftalelovens regler finder som udgangspunkt anvendelse på kreditaftaler, der er sikret ved pant i fast ejendom. Dette følger imidlertid ikke af 1987-direktivet, der i vidt omfang undtager denne type kreditaftaler fra direktivets anvendelsesområde.

Beslutningen om at medtage lån sikret ved pant i fast ejendom mv. blev truffet under det pågældende lovforslags behandling i Folketinget. Regeringen erklærede sig enig i et høringssvar fra Forbrugerrådet, der havde anført, at alle kreditgivere så vidt muligt burde stilles lige, således at konkurrenceforvridning mellem forskellige kreditgivere kunne undgås, ligesom dispositioner i forbindelse med køb af fast ejendom fandtes at være af så indgribende betydning for forbrugeren, at væsentlige hensyn talte for, at kreditaftaler med henblik på erhvervelse af fast ejendom mv. ligeledes blev omfattet af lovforslaget.

Ved lov nr. 284 af 29. april 1992 blev kreditaftaleloven ændret, fordi der havde vist sig visse problemer i relation til kreditoplysninger ved lån mod pant i fast ejendom. Der gælder herefter for kreditaftaler med pant i fast ejendom bl.a. særlige regler for, hvornår kreditoplysninger mv. skal afgives, jf. kreditaftalelovens §§ 8 a og 8 b. Ved kreditaftaler, der sikres ved pant i fast ejendom, skal de oplysninger, der er nævnt i kreditaftalelovens § 9 og § 14, samt aftalens øvrige væsentlige vilkår således indgå i kreditgiverens tilbud, jf. § 8 a.

§ 8 b indeholder en bemyndigelse til justitsministeren til at fastsætte nærmere regler om afgivelse og opbevaring af kreditoplysninger efter § 8 a. Bemyndigelsen er ikke udnyttet.

4.1.2. Forbrugerkreditdirektivets artikel 2, stk. 2, litra a

Efter forbrugerkreditdirektivets artikel 2, stk. 2, litra a, finder direktivet ikke anvendelse på kreditaftaler, som er sikret ved enten pant eller ved en anden sammenlignelig sikkerhedsstillelse, der almindeligvis anvendes i en medlemsstat i forbindelse med fast ejendom, eller som er sikret i form af en rettighed relateret til fast ejendom.

Det anføres som begrundelse herfor i præambelens betragtning 14, at denne type kredit er meget specifik.

4.1.3 Lovforslagets udformning

Arbejdsgruppen er enig om, at det kan anføres, således som det er kommet til udtryk i forbrugerkreditdirektivets præambelsbetragtning 14, at lån med pant i fast ejendom

er kreditaftaler af en særlig karakter. Der er tale om en enkeltstående og væsentlig disposition for forbrugeren, hvorfor det kan anføres, at denne disposition ofte vil ske på et oplyst grundlag. Samtidig kan det anføres, at særligt *fortrydelsesretten* for forbrugeren, jf. direktivets artikel 14, vil kunne have u hensigtsmæssige virkninger for det unikke danske realkreditsystem. Det vil således kunne føre til spekulation fra forbrugernes side, og de ulemper, som fortrydelsesretten medfører for kreditgiverne, må antages at blive overvæltet på forbrugerne i form af højere omkostninger.

For så vidt angår *oplysninger, der gives forud for aftaleindgåelsen*, jf. direktivets artikel 5, kan det anføres, at disse oplysninger – når de som forudsat gives i god tid – ofte vil være upræcise, særligt fordi obligationskursen og dermed de endelige økonomiske vilkår på dette tidspunkt ikke kendes. Dette kan bringe forbrugeren i en vildfarelse om vilkår og udgifter ved lånet og kan således udgøre en unødigt administrativ byrde for kreditgiveren.

Det kan tillige anføres, at det med de særlige regler i den gældende kreditaftalelov er anerkendt, at lån mod sikkerhed i fast ejendom på visse områder kræver en anden regulering end de almindelige regler om kreditaftaler.

På den anden side anføres det i betænkningen, at de nævnte kreditaftaler – med enkelte afvigelser – allerede er omfattet af kreditaftalelovens almindelige regler og har været det igennem 20 år. Det er derfor vanskeligt at se, hvorfor netop dette, at en kreditaftale er sikret ved pant i fast ejendom, skulle føre til, at en kreditaftale ikke skal være omfattet af kreditaftalelovens anvendelsesområde. Hertil kommer, at pantsætning og køb af fast ejendom er blandt den almindelige forbrugers største økonomiske dispositioner, og forbrugernes behov for information i forbindelse med denne væsentlige disposition må antages at være stort.

Det anføres endvidere, at hvis kreditaftaler med sikkerhed i fast ejendom undtages, vil det kunne føre til forsøg på at omgå forbrugerbeskyttelsesreglerne og dermed medføre en ringere forbrugerbeskyttelse.

Det er i den forbindelse – for så vidt angår *oplysninger, der gives forud for aftaleindgåelsen*, jf. direktivets artikel 5 – anført, at skønt de muligvis ikke er helt præcise, vil oplysningerne give forbrugeren et vist indtryk af tilbuddet. Oplysningsforpligtelsen vil på dette tidspunkt i høj grad kunne opfyldes med brug af standardiserede vilkår. Videre anføres det, at fortrydelsesretten, jf. direktivets artikel 14, vil kunne øge kundemobiliteten og sikre, at forbrugeren kan ombestemme sig, hvis der skulle vise sig et mere gunstigt tilbud, eller hvis kunden

alligevel ikke ønsker at pantsætte en ejendom som led i en kreditaftale.

At der i dag eksisterer en frivillig adfærdskodeks for de større aktører, jf. nedenfor, medfører ikke i sig selv, at der ikke også er behov for en ufravigelig regulering.

Også hensynet til konkurrencen på markedet og hensynet til, at forbrugeren har de samme regler at forholde sig til, for så vidt angår forskellige former for kreditaftaler, kan anføres som argumenter for, at forbrugerbeskyttelsesniveauet for de nævnte kreditaftaler bør svare til forbrugerbeskyttelsesniveauet for øvrige finansieringsformer. Således ydes lån med sikkerhed i fast ejendom i praksis ikke kun til erhvervelse af fast ejendom, men også som lån til forbrug, hvorved lånene udbydes i direkte konkurrence med andre finansieringsformer.

Et mindretal (2 medlemmer) har, til støtte for, at regler svarende til direktivets ikke skal finde anvendelse på lån sikret ved pant i fast ejendom, supplerende anført, at det følger af både 1987-direktivet og forbrugerkreditdirektivet, at Europa-Kommissionens udgangspunkt var og er, at lån ydet med pant i fast ejendom ikke er omfattet af direktiverne.

Af forbrugerkreditdirektivets artikel 2, stk. 2, litra a, fremgår det, at direktivets bestemmelser ikke finder anvendelse på kreditaftaler, som er sikret ved pant eller ved en anden sammenlignelig sikkerhedsstillelse (»boliglån«). I betragtning 14 i direktivets præambel er det ligeledes anført, at kreditaftaler, der har til formål at yde kredit sikret ved pant i fast ejendom, ikke bør være omfattet af direktivet.

Kommissionens fokus er således efter mindretallets opfattelse meget specifikt rettet mod forbrugslån i størrelsesordenen 200-75.000 EUR og ikke boliglån, der har helt andre karakteristika, som f.eks. større lånebeløb, længere løbetid, et helt andet udbud af lånetyper og låneforløb, specielle bestemmelser om førtidig indfrielse, behov for risikoafdækning i markedet som ved fastrentelån og særlige forhold, når lånene finansieres med særligt dækkede obligationer og realkreditobligationer.

Mindretallet har videre anført, at Europa-Kommissionens hensigt er at regulere boliglån særskilt. Europa-Kommissionen offentliggjorde således i december 2007 en hvidbog for integration af de europæiske markeder for realkredit til private. I hvidbogen gennemgår Europa-Kommissionen en række forslag til at fremme integrationen af EU's realkreditmarkeder. Det bemærkes, at selv om hvidbogen efter sin titel vedrører realkredit, omfatter dette begreb i hvidbogen også boliglån ydet af banker. Hvidbogen forventes at blive fulgt op af et direktiv.

Endvidere har mindretallet anført, at der siden implementeringen af 1987-direktivet i 1990 er sket en betydelig udvikling i reguleringen af området. Det betyder, at boliglån ud over at være reguleret i kreditaftaleloven i dag tillige er omfattet af selvregulering i form af realkreditens tilslutning til Voluntary Code of Conduct on Precontractual Information for Home Loans (oplysnings-skema til forbrugerne), reglerne om god skik for finansielle virksomheder (skema vedrørende dokumentation af rådgivning) samt forbruger aftaleloven (ved fjernsalg).

Sammenfattende ønsker mindretallet at anføre, at Ministerrådets hensigt utvetydigt er, at boliglån ikke skal være en del af forbrugerkreditdirektivet, at der skal være tungtvejende grunde til at inkludere boliglån i forbindelse med den danske implementering af forbrugerkreditdirektivet, fordi direktivernes udgangspunkt og hensigt er det klart modsatte, at de eksisterende regelsæt, der gælder på området uden for kreditaftaleloven, giver en tilstrækkelig og høj beskyttelse af forbrugeren, at anvendelse af reglerne vil give ulige konkurrencevilkår for danske institutter, idet der ikke vil gælde samme vilkår for danske institutter som for institutter fra resten af Europa, og at en løsning, hvor boliglån ikke reguleres i kreditaftaleloven, vil give en mere gennemskuelig regulering for forbrugerne.

På den anførte baggrund har udvalget delt sig i et flertal og to mindretal:

Et flertal i arbejdsgruppen (10 medlemmer) foreslår, at direktivets bestemmelser også skal finde anvendelse på kreditaftaler med sikkerhed i fast ejendom, dog således, at der fastsættes undtagelser på de områder, hvor anvendelse af bestemmelserne vil være særligt problematisk i relation til kreditaftaler med sikkerhed i fast ejendom. Det gælder i forhold til reglerne om det tidspunkt, hvor kreditgivers oplysningspligt skal være opfyldt, i forhold til underretning om ændringer i debitorrenten, i forhold til førtidig tilbagebetaling og i forhold til indfrielse før forfaldstidspunktet. (Der henvises herom til pkt. 2.7, pkt. 2.8 og pkt. 2.13 ovenfor.)

Flertallet finder endvidere, at anvendelse af direktivets bestemmelser på kreditaftaler med pant i fast ejendom også vil være særligt problematisk i forhold til reglerne om fortrydelsesret, jf. pkt. 2.11 ovenfor. Flertallet foreslår derfor, at der også i forhold til fortrydelsesret fastsættes en undtagelse for så vidt angår lån med pant i fast ejendom, men således at undtagelsen begrænses til lån med pant i fast ejendom, der ydes på baggrund af obligationsudstedelse. Ved denne form for låneaftaler er der efter flertallets opfattelse et særligt behov for en undtagelse, da kreditgiveren efter kreditaftalens indgåelse sælger obligationer svarende til lånebeløbet. Hvis for-

brugeren herefter udnytter en fortrydelsesret, vil kreditgiveren skulle tilbagekøbe obligationerne, hvilket vil kunne medføre et kurstab. Hensynet til forbrugerne og lige konkurrencevilkår for kreditgiverne taler efter flertallets opfattelse for ikke at udstrække undtagelsen i videre omfang end foreslået.

Et mindretal i arbejdsgruppen (2 medlemmer) finder, at regler svarende til direktivets ikke bør gælde for så vidt angår kreditaftaler sikret ved pant i fast ejendom. Hvis forbrugerkreditdirektivet også gennemføres på dette område i overensstemmelse med flertallets anbefaling, er mindretallet enig med flertallet i, at der bør ske undtagelser på de nævnte områder. Mindretallet finder imidlertid også, at der herunder bør ske undtagelse fra fortrydelsesretten, når det gælder fastforrentede lån (med pant i fast ejendom). Ved fastforrentede lån vil en fortrydelsesret medføre, at kunderne kan spekulere i renteutviklingen og derved påføre banken en tabsrisiko. Det kan medføre, at bankerne må indregne en risiko-præmie i den rente, kunderne tilbydes, eller i værste fald, at bankerne ikke længere udbyder disse lån.

Et flertal i arbejdsgruppen (11 medlemmer) bemærker, at man er opmærksom på, at det ikke nødvendigvis vil være en fordel for forbrugeren, at der fremover ved indgåelse af kreditaftaler om boliglån vil skulle udleveres et meget omfattende informationsmateriale i form af såvel de oplysninger, der vil skulle udleveres i henhold til kreditaftaleloven, som de oplysningsskemaer, der skal udleveres som led i den frivillige adfærdskodeks på realkreditområdet og som led i reglerne om god skik for finansielle virksomheder. Dette synspunkt kan imidlertid efter flertallets opfattelse ikke føre til, at kreditaftaler med sikkerhed i fast ejendom ikke bør være omfattet af kreditaftalelovens oplysningsforpligtelser.

Et mindretal i arbejdsgruppen (1 medlem) finder i det omfang, pantsikrede lån omfattes af kreditaftaleloven, at oplysningskravene bør udformes på en sådan måde, at det i forbindelse med pantsikrede lån ligesom i dag er muligt at anvende den Code of Conduct, som realkreditinstitutterne har brugt i en årrække med gode resultater i stedet for direktivets bilag.

Der henvises i øvrigt til betænkningen s. 41-49.

Justitsministeriet kan tilslutte sig flertallets forslag, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med arbejdsgruppens flertals lovudkast. For så vidt angår mindretallets forslag om at undtage fastforrentede lån med pant i fast ejendom bemærker Justitsministeriet, at risikoen for spekulation og tab for så vidt gør sig gældende i forhold til fastforrentede lån, uanset om de er sikret ved pant i fast ejendom eller ved pant i andre aktiver, eller om de ydes mod anden eller ingen sikkerhed. Direktivet

giver imidlertid ikke mulighed for generelt at undtage fastforrentede lån fra fortrydelsesretten, og en undtagelse kun for fastforrentede lån med pant i fast ejendom vil derfor være konkurrenceforvridende og vil indebære en mulighed for långiver for at fratage forbrugeren fortrydelsesretten ved at betinge sig pant i fast ejendom.

Justitsministeriet finder i forhold til mindretallets forslag om, at oplysningskravene bør udformes på en sådan måde, at det i forbindelse med pantsikrede lån ligesom i dag er muligt at anvende den Code of Conduct, som realkreditinstitutterne benytter, at hensynet til, at forbrugerne har mulighed for at sammenligne flere forskellige lånetilbud, taler imod dette forslag. Således finder Justitsministeriet, at der bør lægges betydelig vægt på hensynet til at sikre forbrugernes muligheder for at sammenligne forskellige kredittilbud på tværs af låntyper.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 8, 12 og 17 (forslag til §§ 8 a, 9, 19, 26 og 28) og bemærkningerne hertil.

4.2. Kreditaftaler, der har til formål at finansiere erhvervelse af grundarealer eller bygninger mv.

4.2.1. Gældende ret

Kreditaftaler, der har til formål at finansiere erhvervelsen af grundarealer eller bygninger mv., er i dag omfattet af kreditaftaleloven, selv om 1987-direktivet ikke finder anvendelse på kreditaftaler, der hovedsagelig er bestemt til erhvervelse eller bevarelse af fast ejendom eller som er bestemt til opførelse, modernisering eller forbedring af bygninger (selve bygningen), jf. direktivets artikel 2, stk. 1, litra a.

4.2.2. Forbrugerkreditdirektivets artikel 2, stk. 1, litra b

Efter forbrugerkreditdirektivets artikel 2, stk. 1, litra b, finder direktivet ikke anvendelse på kreditaftaler, som har til formål at finansiere erhvervelsen eller bevarelsen af ejendomsretten til grundarealer eller til eksisterende eller projekterede bygninger.

4.2.3. Lovforslagets udformning

Med hensyn til kreditaftaler, der har til formål, at finansiere erhvervelse af grundarealer eller bygninger mv. og som er sikret ved pant i fast ejendom, henvises til pkt. 4.1 ovenfor.

Arbejdsgruppen bemærker, at den nævnte type kreditaftaler, som ikke er sikret ved pant i fast ejendom, i dag er omfattet af kreditaftalelovens regler, og arbejdsgruppen anfører, at det er vanskeligt at argumentere for, at kreditaftaler, der har til formål at finansiere erhvervelsen af bestemte aktiver (grundarealer eller bygninger), ikke

skal være omfattet, mens kreditaftaler, der har til formål at finansiere alle andre aktiver, som udgangspunkt vil være omfattet.

Endvidere anfører arbejdsgruppen, at den nærmere afgrænsning af kreditaftaler, der har til formål at finansiere erhvervsen eller bevarelsen af ejendomsretten til grundarealer eller til eksisterende eller projekterede bygninger, er vanskelig, og kan medføre retsusikkerhed. Endvidere vil en sådan regel kunne tilskynde til omgåelse med henblik på at muliggøre, at forbrugerbeskyttelsesreglerne ikke finder anvendelse.

Endelig anfører arbejdsgruppen, at et konkurrencesynspunkt taler for, at lån til finansiering af grundarealer og bygninger ikke bør beskyttes ringere (med fordel for långiver til følge) end lån til andre anskaffelser, forbrugere foretager.

Arbejdsgruppen foreslår på den baggrund, at forbrugerkreditdirektivets bestemmelser også skal finde anvendelse på kreditaftaler, der har til formål at finansiere erhvervelse af grundarealer eller bygninger mv.

Der henvises i øvrigt til betænkningen s. 49-50.

Justitsministeriet kan tilslutte sig arbejdsgruppens forslag. Der kræves ikke særlige regler, idet disse kreditaftaler vil være omfattet af det almindelige anvendelsesområde, jf. den foreslåede bestemmelse i kreditaftalelovens § 1, stk. 1 (lovforslagets § 1, nr. 2).

4.3. Kreditaftaler med kreditbeløb på under 200 EUR eller over 75.000 EUR

4.3.1. Gældende ret

Efter kreditaftalelovens § 3, stk. 3, nr. 1, er kreditaftaler delvist undtaget fra loven, hvis det samlede beløb, der skal betales, ikke overstiger 1.500 kr., idet lovens kapitel 2 (om kreditgivers oplysningspligt) ikke gælder for disse kreditaftaler. Det samme gælder for kreditaftaler med variabelt lånebeløb, når det samlede beløb, der skal betales ved fuld udnyttelse af kontoen, ikke overstiger 1.500 kr.

I forbindelse med Folketingets behandling af forslag til lov om kreditaftaler, der blev fremsat den 22. november 1989, gav Justitsministeriet i lovforslagets bemærkninger udtryk for, at ministeriet, selv om 1987-direktivets artikel 2, stk. 1, litra f, gav mulighed herfor, ikke fandt anledning til generelt at undtage meget små eller meget store kreditter, da der også i disse tilfælde kan være et beskyttelsesbehov, jf. Folketingstidende 1989-90, tillæg A, sp. 2049.

Forbrugerombudsmanden har med hjemmel i § 24, stk. 1, i markedsføringsloven og efter forhandling med

Finansrådet, Finans og Leasing, Dansk Kredit Råd, Dansk Erhverv, DI Handel og Forbrugerrådet i februar 2009 udstedt retningslinjer for markedsføring af kortfristede eller mindre lån indgået som fjernsalgsaftaler (de såkaldte SMS-lån). Retningslinjerne gælder for udbydere af kortfristede kreditaftaler med en løbetid på indtil tre måneder og finder desuden anvendelse på kreditaftaler, hvor lånebeløbet ikke overstiger 1.500 kr. Retningslinjerne omhandler bl.a. markedsføring, oplysningskrav inden aftaleindgåelse, procedure for sikker identifikation af låntageren, kreditvurdering af forbrugeren, vejledning til forbrugeren og vilkår for aftaleindgåelsen.

4.3.2. Forbrugerkreditdirektivets artikel 2, stk. 2, litra c

Efter forbrugerkreditdirektivets artikel 2, stk. 2, litra c, finder direktivet ikke anvendelse på kreditaftaler med et samlet kreditbeløb på under 200 EUR eller over 75.000 EUR. De anførte beløb svarer til henholdsvis 1.492 kr. og 559.673 kr.

4.3.3. Lovforslagets udformning

Arbejdsgruppen anfører, at anvendelse af direktivets regler på særligt små kreditaftaler (under ca. 1.500 kr.) – herunder de omkostninger, der vil være forbundet hermed – vil kunne stå i et misforhold til kreditternes udbredelse og til kreditgavernes fortjeneste ved aftalerne. Især for mindre erhvervsdrivende vil oplysningspligten og pligten til at foretage kreditvurdering mv. kunne være særdeles byrdefuld.

På den anden side anfører arbejdsgruppen, at der i praksis formentlig ofte vil være tale om kreditaftaler, som på grund af den begrænsede beløbsstørrelse vil blive indgået på et mindre oplyst grundlag, og der kan – f.eks. i forbindelse med SMS-lån med kort løbetid – være tale om en særdeles høj ÅOP. Oplysningsforpligtelser, fortrydelsesret og ret til førtidig indfrielse bør derfor også være gældende for denne type lån. En del lån vil allerede være omfattet af en fortrydelsesret efter forbrugeraftaleloven, da der er tale om fjernsalg.

Arbejdsgruppen bemærker endvidere, at det kan anføres, at de særligt små kreditaftaler ofte vil rette sig mod en gruppe af forbrugere, hvor behovet for information kan være særligt stort, herunder helt unge forbrugere. Endelig vil de helt små kreditaftaler kunne være omfattet af andre bestemmelser, der indebærer en lempeligere regulering, herunder artikel 2, stk. 3, om kassekreditter, hvor kreditten skal betales tilbage på anfordring eller inden tre måneder, hvis de f.eks. er udformet, så de indebærer en mulighed for at trække på kreditten efter

forbrugers behov, hvilket gør behovet for at undtage sådanne kreditaftaler mindre.

For så vidt angår *de særligt store kreditaftaler* (over ca. 550.000 kr.) har arbejdsgruppen anført, at kreditaftalernes størrelse i sig selv kan motivere forbrugeren til at søge at indgå disse aftaler på et relativt oplyst grundlag, og at i hvert fald informationsforpligtelserne og fortrydelsesretten derfor er af relativt mindre betydning i forbindelse med denne type kreditter. På den anden side kan det anføres, at kreditaftalernes størrelse og dermed betydelige indvirkning på forbrugers privatøkonomi taler for, at disse kreditaftaler fuldt ud bør være omfattet af reglerne, således som det også er tilfældet i dag.

Arbejdsgruppen foreslår på denne baggrund, at forbrugerkreditdirektivets bestemmelser også skal finde anvendelse på kreditaftaler med kreditbeløb på under 200 EUR og over 75.000 EUR.

Arbejdsgruppen bemærker, at kreditaftaleloven derefter i et vist omfang vil regulere områder, der hidtil har været omfattet af Forbrugerombudsmandens retningslinjer for SMS-lån.

Der henvises i øvrigt til betænkningen s. 50-52.

Justitsministeriet kan tilslutte sig arbejdsgruppens forslag. Der kræves ikke særlige regler, idet disse kreditaftaler vil være omfattet af det almindelige anvendelsesområde, jf. den foreslåede bestemmelse i kreditaftalelovens § 1, stk. 1 (lovforslagets § 1, nr. 2)..

Forslaget vil nødvendiggøre en tilpasning af Forbrugerombudsmandens retningslinier for SMS-lån, således at de områder, der foreslås reguleret i lovforslaget, udgår af retningslinjerne.

4.4. Kassekreditter, hvor kreditten skal betales tilbage inden en måned

4.4.1. Gældende ret

Kreditaftaler med kortvarig kredittid falder i dag i almindelighed uden for kreditaftaleloven. Lovens § 3, stk. 1, nr. 1, fastsætter, at loven ikke finder anvendelse på kreditaftaler, hvor kreditten skal indfries senest tre måneder efter aftalens indgåelse eller – ved kreditkøb – senest tre måneder efter salgsgenstandens levering.

Undtagelsen i § 3, stk. 1, nr. 1, finder efter § 3, stk. 2, ikke anvendelse, hvis der foreligger et køb med ejendomsforbehold eller et kreditkøb i henhold til en aftale om kredit med variabelt lånebeløb.

4.4.2. Forbrugerkreditdirektivets artikel 2, stk. 2, litra e

Efter forbrugerkreditdirektivets artikel 2, stk. 2, litra e, finder direktivet ikke anvendelse på kreditaftaler i form af kassekreditter, ifølge hvilke kreditten skal betales tilbage inden en måned.

Det bemærkes, at der efter artikel 2, stk. 3, gælder en lempeligere regulering for kassekreditter, hvor kreditten skal betales tilbage på anfordring eller inden tre måneder. Der henvises herom til pkt. 2.2 ovenfor.

Det bemærkes endvidere, at direktivet efter artikel 2, stk. 2, litra f, ikke finder anvendelse på bl.a. kreditaftaler, ifølge hvilke kreditten skal betales tilbage inden tre måneder, og som kun er forbundet med ubetydelige omkostninger. Der henvises i øvrigt til betænkningen s. 55-56, samt til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 3 (forslag til § 3, stk. 1, nr. 2).

I 1987-direktivet fandtes i artikel 2, stk. 1, litra g, en lignende bestemmelse, hvorefter direktivet ikke finder anvendelse på kreditaftaler, ifølge hvilke forbrugeren skal tilbagebetale kreditten enten inden for en periode på højst tre måneder eller ved højst fire betalinger inden for en periode på højst 12 måneder.

4.4.3. Lovforslagets udformning

Arbejdsgruppen anfører, at der for de aftaler, der kan undtages efter artikel 2, stk. 2, litra e, vil være tale om en videreførelse af den nuværende retstilstand, hvis de ikke omfattes af reglerne. Samtidig må en regulering af området antages kun at ville omfatte ganske få kreditaftaler, da der kun vil være tale om få kassekreditter, der har en så kort løbetid.

Heroverfor står, at omkostningerne i forbindelse med sådanne aftaler med kort kredittid kan være betydelige, og at det derfor kan være hensigtsmæssigt, at de omfattes især af oplysningskravene.

Arbejdsgruppen foreslår på den baggrund, at forbrugerkreditdirektivets bestemmelser også skal finde anvendelse på kassekreditter, hvor kreditten skal betales tilbage inden en måned. Der foreslås således ingen undtagelse for så vidt angår korte kreditter.

Der er redegjort yderligere for arbejdsgruppens synspunkter i betænkningen s. 53-55.

Justitsministeriet kan tilslutte sig arbejdsgruppens forslag. Der kræves ikke særlige regler, idet disse kreditaftaler vil være omfattet af det almindelige anvendelsesområde, jf. den foreslåede bestemmelse i kreditaftalelovens § 1, stk. 1 (lovforslagets § 1, nr. 2).

4.5. Kreditaftaler med investeringselskaber eller kreditinstitutter med henblik på visse transaktioner

4.5.1. *Gældende ret*

I kreditaftaleloven er der ingen særlige regler om kreditaftaler, som er indgået mellem en forbruger og et investeringsselskab eller et kreditinstitut med henblik på at gøre det muligt for forbrugeren at foretage værdipapirtransaktioner. Kreditaftaleloven finder således anvendelse, medmindre de pågældende aftaler af anden årsag falder uden for lovens anvendelsesområde.

4.5.2. *Forbrugerkreditdirektivet*

Forbrugerkreditdirektivets artikel 2, stk. 2, litra h, undtager fra direktivets anvendelsesområde kreditaftaler, som er indgået med et investeringsselskab eller med et kreditinstitut med henblik på at gøre det muligt for en investor at foretage en transaktion vedrørende et eller flere værdipapirer anført i afsnit C i bilag I til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF af 21. april 2004 om markeder for finansielle instrumenter, såfremt det investeringsselskab eller kreditinstitut, som yder kreditten, er involveret i den pågældende transaktion. Undtagelsen omfatter således kreditaftaler, der har til formål at gøre det muligt at gennemføre visse særlige handler med værdipapirer.

De værdipapirer, der er nævnt i afsnit C i bilag I i det nævnte direktiv, omfatter bl.a. aktier, obligationer, pengemarkedsinstrumenter og optioner.

4.5.3. *Lovforslagets udformning*

Arbejdsgruppen finder, at der er en formodning for, at handler med disse værdipapirer foregår under vejledning af kunden med udgangspunkt i den enkelte kundes behov og under hensyntagen til produkternes kompleksitet, bl.a. fordi investeringsselskabet eller kreditinstituttet både yder kreditten og er involveret i den pågældende transaktion.

Arbejdsgruppen finder imidlertid, at direktivets regler også bør finde anvendelse på dette område, idet der kan være et særligt forbrugerbeskyttelseshensyn i disse situationer, hvor den ydede kredit skal gøre det muligt for en investor at foretage en transaktion med værdipapirer hos det pågældende investeringsselskab mv. (kreditgiver) og dermed har tæt sammenhæng med forbrugers anvendelse af kreditgiverens øvrige ydelser. Det vil endvidere være en videreførelse af gældende ret, at der ikke er en særlig regulering af disse kreditaftaler.

Arbejdsgruppen foreslår derfor, at forbrugerkreditdirektivets bestemmelser også skal finde anvendelse på kreditaftaler med investeringsselskaber eller kreditinstitutter med henblik på visse transaktioner.

Arbejdsgruppen bemærker i tilknytning hertil, at det ved salg og afvikling af værdipapirer er almindelig praksis, at værdipapirhandlere foretager afvikling uden at modtage forudbetaling fra kunderne, således at betaling først modtages på det tidspunkt, hvor værdipapirerne afvikles til kunden. Ved denne type transaktioner er der tale om, at værdipapirer og betaling udveksles samtidigt, og det er således arbejdsgruppens opfattelse, at denne type transaktioner ikke vil være omfattet af forbrugerkreditdirektivets definition af en kreditaftale, da der ikke er tale om, at der ydes henstand med betalingen.

Der henvises i øvrigt til betænkningen s. 57-59.

Justitsministeriet kan tilslutte sig arbejdsgruppens forslag. Der kræves ikke særlige regler, idet disse kreditaftaler vil være omfattet af det almindelige anvendelsesområde, jf. den foreslåede bestemmelse i kreditaftalelovens § 1, stk. 1 (lovforslagets § 1, nr. 2).

4.6. *Kreditaftaler, hvor der deponeres sikkerhed*

4.6.1. *Gældende ret*

Der er i dag ikke nogen særlige regler om kreditaftaler, hvor forbrugeren skal deponere en genstand som sikkerhed hos kreditgiveren ved aftalens indgåelse, og hvor forbrugeren alene hæfter med den pågældende genstand – det vil sige, hvor kreditgiveren udøver en form for pantelånervirksomhed.

Denne type aftaler vil således som udgangspunkt være omfattet af kreditaftalelovens generelle regler.

Det bemærkes, at kreditgiveren ved kreditkøb generelt ikke i forbindelse med aftalens indgåelse eller levering af det solgte kan få pant i dette til sikkerhed for, at forbrugeren opfylder sine forpligtelser, jf. kreditaftalelovens § 21, stk. 1, der ikke foreslås ændret.

4.6.2. *Forbrugerkreditdirektivet*

Efter forbrugerkreditdirektivets artikel 2, stk. 2, litra k, finder direktivet ikke anvendelse på kreditaftaler, ved hvis indgåelse forbrugeren skal deponere en genstand som sikkerhed hos kreditgiveren, og hvor forbrugeren ene og alene hæfter med den pågældende genstand.

4.6.3. *Lovforslagets udformning*

Arbejdsgruppen anfører, at yderligere beskyttelse kan siges at være unødvendig, da forbrugeren – fordi risikoen er begrænset til en enkelt genstand – kender sin risiko.

På den anden side anfører arbejdsgruppen, at forbrugers beskyttelsesbehov ikke bliver mindre, blot fordi en genstand er deponeret som sikkerhed. Der kan således

siges stadig at være et behov for fortrydelsesret, beskyttelse ved overdragelse af rettigheder mv. Herudover vil der være tale om en videreførelse af den gældende retstilstand.

Arbejdsgruppen foreslår på den baggrund, at forbrugerkreditdirektivets bestemmelser også skal finde anvendelse på kreditaftaler, hvor der deponeres en genstand til sikkerhed.

Der henvises i øvrigt til betænkningen s. 61-62.

Justitsministeriet kan tilslutte sig arbejdsgruppens forslag. Der kræves ikke særlige regler, idet disse kreditaftaler vil være omfattet af det almindelige anvendelsesområde, jf. den foreslåede bestemmelse i kreditaftalovens § 1, stk. 1 (lovforslagets § 1, nr. 2).

4.7. Andre områder

Forbrugerkreditdirektivets artikel 2, stk. 2, litra d (leje- eller leasingaftaler uden pligt til at købe aftalegenstanden), litra f (kreditaftaler, hvor kreditten ydes rentefrit og uden omkostninger mv.), litra g (kreditaftaler, der indgås mellem arbejdsgivere og arbejdstagere), litra i (kreditaftaler, der er resultatet af et forlig indgået for retten mv.), litra j (kreditaftaler vedrørende henstand uden omkostninger) og litra l (lovbestemte lån med almenyttigt sigte) undtager visse kreditaftaler eller kreditlignende aftaler fra det område direktivet regulerer. For så vidt angår disse aftaler foreslår arbejdsgruppen, at direktivets regler ikke skal finde anvendelse.

Arbejdsgruppen henviser til, at dette i vidt omfang vil være en videreførelse af den gældende retstilstand.

Der er i øvrigt redegjort nærmere for de enkelte bestemmelser og for arbejdsgruppens overvejelser i betænkningen s. 52-53, s. 55-57 og s. 59-62

Justitsministeriet kan tilslutte sig arbejdsgruppens vurdering, og lovforslaget er udarbejdet i overensstemmelse med arbejdsgruppens lovudkast.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 3 (forslag til § 3, stk. 1, nr. 1, 3, 4 og 5) og bemærkningerne hertil.

5. Økonomiske konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget har ikke økonomiske konsekvenser for det offentlige.

6. Administrative konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget har ikke administrative konsekvenser for det offentlige.

7. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Lovforslaget indfører en række nye pligter for kreditgivere. Der stilles således bl.a. nye krav til kreditgiverens oplysninger til forbrugeren forud for indgåelsen af en kreditaftale, så forbrugeren har bedre muligheder for at sammenligne tilbud fra flere kreditgivere, til oplysning om renteændringer og til kreditgiverens vurdering af forbrugers kreditværdighed.

Erhvervs- og Selskabsstyrelsens Center for Kvalitet i Erhvervsregulering har foretaget en vurdering af de administrative konsekvenser for erhvervslivet ved de nye pligter for kreditgivere, som lovforslaget indebærer. Erhvervs- og Selskabsstyrelsens Center for Kvalitet i Erhvervsregulering skønner, at de foreslåede pligter medfører omstillingsomkostninger for samlet ca. 132 mio. kr. for de over 2000 virksomheder, som er omfattet af lovforslaget. Omstillingsomkostningerne relaterer sig særligt til afholdelse af intern uddannelse, it-mæssige investeringer samt forberedelse og implementering af de nye regler. De forventede løbende omkostninger er skønnet til ca. 46 mio. kr. årligt. De løbende omkostninger relaterer sig særligt til de nye krav til kreditgiverens oplysninger til forbrugeren forud for indgåelsen af en kreditaftale, til oplysning om renteændringer og til kreditgiverens vurdering af forbrugers kreditværdighed.

Det bemærkes, at vurderingerne af de økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet ved de foreslåede regler er behæftet med betydelig usikkerhed, bl.a. da professionelle kreditgivere eksempelvis allerede i dag foretager en kreditvurdering ved oprettelsen af en kreditaftale, og der ikke findes et fuldt overblik over antallet af kreditaftaler i Danmark.

8. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget indebærer ikke administrative konsekvenser for borgerne af betydning.

9. Miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget indebærer ikke miljømæssige konsekvenser.

10. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF.

11. Høring

Betænkningen har været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer:

Den Danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Datatilsynet, Danske Regioner, Kommunernes Landsforening, Advokatrådet, Danske Advokater, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Autobranchens Handels- og Industriforening, BFE, Danmarks Automobilforhandler Forening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Byggeri, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk Erhverv, Dansk Franchise Forening, Dansk Kredit Råd, Dansk Retspolitisk Forening, DI – organisation for erhvervslivet, De Danske Bilimportører, Experian A/S, Finans og Leasing, Finansrådet, Forbrugerombudsmanden, Forbrugerrådet, Forenede Danske Motorejere

FDM, Foreningen af Pantefogeder i Danmark, Foreningen af Statsautoriserede Revisorer, Foreningen Registrerede Revisorer FRR, Formanden for Forbrugerklagenævnet, Forsikring & Pension, Håndværksrådet, Liberale Erhvervs Råd, Realkreditrådet, Realkreditforeningen, Retssikkerhedsfonden, Københavns Universitet, Det Juridiske Fakultet, Aarhus Universitet, Juridisk Institut, Syddansk Universitet, Juridisk Institut, Copenhagen Business School, Center for kreditret og kapitalmarkedsret, Økonomi- og Erhvervsministeriet, Præsidenten for Østre Landsret, Præsidenten for Vestre Landsret, Samtlige byretter og Domstolsstyrelsen.

12. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/ mindreudgifter	Negative konsekvenser/ merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Erhvervs- og Selskabsstyrelsens Center for Kvalitet i Erhvervsregulering skønner, at de foreslåede pligter medfører omstillingsomkostninger for samlet ca. 132 mio. kr. De forventede løbende omkostninger er skønnet til ca. 46 mio. kr. årligt. Vurderingerne af de økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet ved de foreslåede regler er behæftet med betydelig usikkerhed.
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder bestemmelser, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF.	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

I henhold til vejledning nr. 134 af 2. december 2002 om notehenvendelser i love og administrative forskrifter, der gennemfører EF-retsakter mv., foreslås indsat en note i kreditaftaleloven, der gør den EU-retlige baggrund for de nationale regler klar.

Til nr. 2

Den foreslåede § 1, stk. 1, fastslår lovens anvendelsesområde, nemlig kreditaftaler, hvor en kreditgiver yder eller giver tilsagn om at yde kredit til en forbruger. Begreberne kreditaftale, kreditgiver og forbruger er defineret i den foreslåede § 4, nr. 1-3, jf. lovforslagets § 1, nr. 3, og skal forstås i overensstemmelse hermed.

Til nr. 3

Den foreslåede § 3, stk. 1, opregner en række kreditaftaler, som loven ikke finder anvendelse på, selv om de måtte være omfattet af definitionen af en kreditaftale i den foreslåede § 4, nr. 1.

Bestemmelserne i stk. 1, nr. 1 og 2, svarer til forbrugerkreditdirektivets artikel 2, stk. 2, litra f.

Stk. 1, nr. 1, omfatter kreditaftaler, hvor kreditten ydes rentefrit og uden andre omkostninger. Der er tale om en delvis videreførelse af den gældende § 3, stk. 3, nr. 2, i kreditaftaleloven, hvorefter det dog kun er lovens kapitel 2, som ikke finder anvendelse på den pågældende type kreditaftaler. Undtagelsen finder kun anvendelse, hvis der ikke skal betales nogen form for oprettelsesomkostninger, løbende omkostninger eller rente. Det har ikke betydning, om omkostningerne skal betales til kreditgiveren eller til tredjemand.

Stk. 1, nr. 2, omfatter kreditaftaler, hvor kreditten skal indfries senest tre måneder efter aftalens indgåelse, og i modsætning til den gældende § 3, stk. 1, nr. 1, i kreditaftaleloven er det endvidere et krav, at kreditaftalen kun er forbundet med ubetydelige omkostninger. Hvorvidt der vil være tale om ubetydelige omkostninger vil bero på en konkret vurdering, hvori både den absolutte størrelse af omkostningerne og omkostningerne set i forhold til kredittens størrelse skal indgå.

Bestemmelsen i *stk. 1, nr. 3*, svarer til forbrugerkreditdirektivets artikel 2, stk. 2, litra j, og omfatter aftaler om henstand. Bestemmelsen vedrører både situationer, hvor forbrugeren får gratis henstand med betaling af en gæld, der følger af en eksisterende kreditaftale, og situationer, hvor forbrugeren får henstand med betaling af andre former for gæld – og hvor der dermed kan opstå en ny kreditaftale. Den nye kreditaftale skal vedrøre henstand med betalingen af en eksisterende gæld, og henstanden skal være uden omkostninger for forbrugeren. Det indebærer, at forbrugeren ikke som følge af henstanden kan pålægges at betale en højere rentesats, herunder morarente, gebyrer eller andre omkostninger. Hvis forbrugeren påføres øgede renteudgifter alene som følge af, at tilbagebetalingsperioden bliver forlænget på grund af aftalen om henstand, opfattes aftalen om henstand som værende uden omkostninger for forbrugeren i bestemmelsens forstand. Hvis en henstand ydes i overensstemmelse med vilkårene i den oprindelige kreditaftale og uden indgåelse af en ny kreditaftale, vil henstanden ikke være omfattet af stk. 1, nr. 3, men da der ikke foreligger en ny aftale, vil henstanden ikke udløse lovens oplysningsforpligtelser.

Bestemmelsen i *stk. 1, nr. 4*, svarer til forbrugerkreditdirektivets artikel 2, stk. 2, litra i, og omhandler kreditaftaler, som er resultatet af et forlig for retten. Der er tale om en videreførelse af den gældende § 3, stk. 1, nr. 2, i kreditaftaleloven.

Bestemmelsen i *stk. 1, nr. 5*, der svarer til forbrugerkreditdirektivets artikel 2, stk. 2, litra d, omhandler leje-

eller leasingaftaler, hvor aftalen ikke forpligter forbrugeren til at købe aftalegenstanden. Bestemmelsen præciserer, at sådanne aftaler ikke er omfattet af lovens anvendelsesområde. Hvis der i aftalen er fastlagt en forpligtelse til at købe aftalegenstanden ved aftalens udløb, finder loven anvendelse. Det gælder også, hvis forpligtelsen ikke følger af leje- eller leasingaftalen, men af en separat aftale. Der anses at foreligge en pligt til at købe aftalegenstanden, hvis dette besluttes ensidigt af kreditgiveren.

Bestemmelsen i *stk. 1, nr. 6*, svarer til forbrugerkreditdirektivets artikel 2, stk. 4. Bestemmelsen omfatter kreditaftaler, der giver mulighed for overtræk. Denne form for kreditaftaler er reguleret i den foreslåede § 8 b i kreditaftaleloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 8, og det foreslås, at alene kapitel 1, den foreslåede § 8 b og kapitel 13 finder anvendelse på kreditaftaler i form af overtræk.

Bestemmelsen i *stk. 1, nr. 7*, svarer til forbrugerkreditdirektivets artikel 2, stk. 6. Det foreslås, at kreditaftaleloven med visse undtagelser ikke finder anvendelse på kreditaftaler, hvor kreditgiveren og forbrugeren aftaler henstand med betalingen eller aftaler, hvorledes kreditten tilbagebetales. Det er en forudsætning, at forbrugeren på tidspunktet for indgåelsen af aftalen har misligholdt den oprindelige kreditaftale. Dette vil f.eks. kunne være tilfældet, hvor kunden er i restance og kreditgiver har kontaktet kunden vedrørende misligholdelsen. Det er tillige en forudsætning, at den aftalte ordning dels kan afværge en retssag, herunder en sag ved fogedretten om misligholdelsen, dels at aftalen ikke stiller forbrugeren ringere end det, der var fastsat i den oprindelige kreditaftale. Om forbrugeren stilles ringere vil afhænge af en helhedsvurdering, hvor alle de omkostninger og vilkår, der følger af begge kreditaftaler, må indgå. Kreditgiveren vil i overensstemmelse med den gældende § 1, stk. 3, have bevisbyrden for, at en kreditaftale er omfattet af undtagelsen efter stk. 1, nr. 7, og dermed ikke er omfattet af loven. Der henvises i øvrigt til pkt. 3.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Bestemmelsen i *stk. 2*, der svarer til forbrugerkreditdirektivets artikel 2, stk. 3, vedrører visse former for kassekreditter. Begrebet kassekredit er defineret i forslaget til kreditaftalelovens § 4, nr. 4. Bestemmelsen omfatter kassekreditter, hvor det følger af kreditaftalen, at kreditten skal betales tilbage enten på anfordring eller inden tre måneder. For denne type kassekreditter foreslås det, at en række af kreditaftalelovens bestemmelser ikke finder anvendelse.

Bestemmelsen i *stk. 3* svarer til forbrugerkreditdirektivets artikel 2, stk. 6, sidste pkt. Med bestemmelsen foreslås det, at stk. 1, nr. 7, ikke skal finde anvendelse, såfremt der er tale om en kreditaftale i form af kasse-

kredit, hvor kreditten skal betales tilbage på anfordring eller inden tre måneder.

Den foreslåede § 4 indeholder definitioner af de centrale begreber, der anvendes i kreditaftaleloven.

Nr. 1, der definerer begrebet forbruger, gennemfører forbrugerkreditdirektivets artikel 3, litra a. En forbruger er i direktivet defineret som en fysisk person, som i forbindelse med transaktioner, der er omfattet af direktivet, ikke handler som led i sin erhvervmæssige virksomhed. I nyere dansk forbrugerlovgivning omfatter forbrugerbegrebet imidlertid også fysiske og juridiske personer, som ikke udelukkende, men dog hovedsagelig, handler uden for deres erhverv, og *nr. 1* er affattet i overensstemmelse hermed. Det foreslås dermed, at kreditaftaleloven også finder anvendelse på en mindre gruppe fysiske og juridiske personer, der ikke er omfattet af direktivets harmonisering.

Nr. 2, der definerer begrebet kreditgiver, svarer til forbrugerkreditdirektivets artikel 3, litra b.

Definitionen af kreditgiver som en fysisk eller juridisk person, der yder eller giver tilsagn om at yde kredit som led i udøvelsen af sin erhvervmæssige virksomhed, indebærer, at en arbejdsgiver, som yder kredit til en medarbejder, normalt ikke vil være at betragte som kreditgiver i lovens forstand, medmindre arbejdsgiveren yder kreditten som led i sin erhvervmæssige virksomhed, hvilket f.eks. vil være tilfældet for et pengeinstitut.

Nr. 3, der definerer begrebet kreditaftale, svarer til forbrugerkreditdirektivets artikel 3, litra c. Der er ikke med forslaget tilsigtet nogen indholdsmæssige ændringer i forhold til den hidtil gældende § 4, stk. 1, i kreditaftaleloven.

Nr. 4, der definerer begrebet kassekredit, svarer til forbrugerkreditdirektivets artikel 3, litra d. Definitionen af kassekredit indebærer, at begrebet i kreditaftaleloven vil have en bredere betydning end det traditionelle danske begreb, idet eksempelvis også visse former for kontokort vil kunne falde ind under definitionen. En kassekredit efter den foreslåede § 4, *nr. 4*, vil således have en række lighedspunkter med en kreditaftale med variabelt lånebeløb efter den gældende § 10 i kreditaftaleloven.

Nr. 5, der definerer begrebet overtræk, svarer til forbrugerkreditdirektivets artikel 3, litra e. Det følger af definitionen, at der både er tale om et overtræk, hvis forbrugeren disponerer over midler, der overstiger det aftalte kreditmaksimum på en kassekredit, og hvis forbrugeren disponerer over midler, der overstiger saldoen på en løbende konto, hvor der ikke er indgået en aftale om, at der er tilknyttet kreditfaciliteter. Der hen-

vises i øvrigt til den foreslåede § 8 b, jf. lovforslagets § 1, nr. 8.

Nr. 6, der definerer begrebet kreditformidler, svarer til forbrugerkreditdirektivets artikel 3, litra f.

Nr. 7, der definerer begrebet samlede omkostninger i forbindelse med kreditaftalen, svarer til forbrugerkreditdirektivets artikel 3, litra g. De samlede omkostninger omfatter alle omkostninger, som forbrugeren skal betale i forbindelse med kreditaftalen. Eventuelle notarialgebyrer er dog undtaget, men noget tilsvarende gør sig ikke gældende for tinglysningsafgift. Hvis kreditgiveren ikke har kendskab til en omkostning, der skal betales i forbindelse med kreditaftalen, eller hvis kreditgiveren ikke har mulighed for at kvantificere en omkostning, vil kreditgiveren ikke være forpligtet til at lade denne omkostning indgå i beregningen af de samlede omkostninger i forbindelse med kreditaftalen.

For så vidt angår forsikringspræmier skal disse – uanset om der er tale om en forsikring, der skal tjene til sikkerhed for kredittens tilbagebetaling – som udgangspunkt medregnes i de samlede kreditomkostninger, hvis det er en betingelse for at opnå kreditten eller for at opnå kreditten på de annoncerede vilkår og betingelser, at den pågældende forsikring tegnes. Dette gælder dog ikke i de tilfælde, hvor kreditgiveren ikke har kendskab til (størrelsen af) forsikringspræmien.

Kreditgiverens faktiske kendskab til omkostningerne bør efter direktivets præambelbetragtning nr. 20 vurderes objektivt under hensyntagen til kravene til erhvervmæssig agtpågivenhed. Kreditgiveren må antages at have kendskab til forsikringsomkostninger, hvis forsikringsaftalen indgås med kreditgiveren eller et selskab, der har en sådan tilknytning til kreditgiveren, der gør at denne har let adgang til oplysningerne. Derimod kan kreditgiveren ikke formodes at have kendskab til oplysningerne, hvis forsikringsaftalen indgås med en af kreditgiveren uafhængig tredjemand. Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Nr. 8, der definerer begrebet samlet beløb, der skal betales af forbrugeren, svarer til forbrugerkreditdirektivets artikel 3, litra h.

Nr. 9, der definerer begrebet årlige omkostninger i procent, svarer til forbrugerkreditdirektivets artikel 3, litra i.

Nr. 10, der definerer begrebet debitorrente, svarer til forbrugerkreditdirektivets artikel 3, litra j. Begrebet debitorrente svarer til begrebet årlig nominel rente, der hidtil har været anvendt i kreditaftaleloven.

Nr. 11, der definerer begrebet fast debitorrente, svarer til forbrugerkreditdirektivets artikel 3, litra k.

Nr. 12, der definerer begrebet samlet kreditbeløb, svarer til forbrugerkreditdirektivets artikel 3, litra l.

Nr. 13, der definerer begrebet varigt medium, svarer til forbrugerkreditdirektivets artikel 3, litra m. Som eksempel på instrumenter, der opfylder kravene til et varigt medium, kan nævnes disketter, CD-ROM'er, DVD'er og harddiskdrev på personlige computere, hvor der kan lagres e-mails. Tilsvarende gælder e-Boks og netbank og – forudsat at betingelserne i bestemmelsen er opfyldt – hjemmesider på internettet. Det beror på en konkret vurdering, om betingelserne er opfyldt i forhold til SMS-beskeder. De mobiltelefoner, der i dag sælges i Danmark, har formentlig en så høj lagringskapacitet, at modtagelse af en SMS-/MMS-besked på en sådan telefon kan betragtes som modtaget på et varigt medium. Begrebet varigt medium er et dynamisk begreb, og fortolkningen af begrebet kan derfor ændre sig i takt med den teknologiske udvikling.

Nr. 14, der definerer begrebet tilknyttet kreditaftale, svarer til forbrugerkreditdirektivets artikel 3, litra n. Tilknyttede kreditaftaler omfatter i modsætning til definitionen i nr. 15 af kreditkøb tillige kreditaftaler i tilknytning til tjenesteydelser, ligesom der ikke kræves en aftale mellem kreditgiver og sælger. Således vil også kreditaftaler, hvor køberen henvender sig selvstændigt til en bank eller et finansieringsselskab mv., og hvor det udtrykkeligt er angivet i kreditaftalen, at den skal finansiere en specifik vare eller tjenesteydelse, være omfattet af begrebet en tilknyttet kreditaftale.

Nr. 15, der definerer begrebet kreditkøb, er en indholdsmæssig uændret videreførelse af definitionen af kreditkøb i den gældende § 5 i kreditaftaleloven.

Nr. 16, der definerer begrebet køb med ejendomsforbehold, er en indholdsmæssig uændret videreførelse af definitionen af køb med ejendomsforbehold i den gældende § 6 i kreditaftaleloven.

Til nr. 4

Med bestemmelsen foreslås, at §§ 5 og 6 i kreditaftaleloven ophæves. Bestemmelserne indeholder definitioner af kreditkøb og køb med ejendomsforbehold, der videreføres i den foreslåede § 4, nr. 15-16, jf. lovforslagets § 1, nr. 3.

Til nr. 5

Efter den gældende § 7 i kreditaftaleloven kan loven og de i medfør af denne udfærdigede forskrifter ikke ved forudgående aftale fraviges til skade for forbrugeren.

Det foreslås, at »forudgående« udgår fra bestemmelsen, således at lovens ufravigelighed omfatter alle afta-

ler, der er til skade for forbrugeren, uanset hvornår disse aftaler indgås, jf. forbrugerkreditdirektivets artikel 22, stk. 2.

Til nr. 6

Det foreslås, at overskriften til *kapitel 2* ændres fra »Kreditgiverens oplysningspligt« til »Kreditgiverens oplysningspligt mv.«

Til nr. 7

Med bestemmelsen foreslås tre nye bestemmelser indsat i kreditaftaleloven.

Den foreslåede § 7 a regulerer kreditgiverens oplysningspligt forud for indgåelsen af en kreditaftale. Bestemmelsen svarer til forbrugerkreditdirektivets artikel 5. Kreditgiverens oplysningspligt forud for indgåelsen af en kreditaftale har hidtil ikke været reguleret i kreditaftaleloven.

§ 7 a finder ikke anvendelse på kreditaftaler i form af kassekreditter, hvor kreditten skal betales tilbage på anfordring eller inden tre måneder, samt kreditaftaler, ifølge hvilke kreditgiveren og forbrugeren aftaler henstand med betalingen eller aftaler, hvorledes kreditten tilbagebetales, jf. den foreslåede § 3, stk. 1, nr. 7, og stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 3. Kreditgiverens oplysningspligt forud for indgåelsen af denne form for kreditaftaler reguleres i den foreslåede § 7 b.

Det foreslås, at kreditgiveren – eller kreditformidleren, hvis denne præsenterer eller indgår kreditaftalen på kreditgiverens vegne – forud for indgåelsen af en kreditaftale skal give forbrugeren en række oplysninger, der opregnes i bestemmelsens *stk. 2*. Hvis kreditgiveren ikke ønsker at indgå en kreditaftale med forbrugeren, vil kreditgiveren ikke være forpligtet til at udlevere oplysningerne.

Det følger af direktivets artikel 5, stk. 1, at oplysningerne skal gives i god tid inden forbrugeren bindes af en kreditaftale eller et kredittilbud. Formuleringen ”i god tid” er ikke medtaget i lovforslaget, men det forudsættes, at forbrugeren får tilstrækkelig tid til at sætte sig ind i de udleverede oplysninger, inden der indgås en bindende aftale. Bestemmelsen tilsigter ikke at hindre, at der på forbrugeren foranledning kan indgås en kreditaftale umiddelbart efter, at forbrugeren i fornødent omfang har haft lejlighed til at sætte sig ind i de udleverede oplysninger. Det tidsrum, som skal forløbe mellem udlevering af oplysningerne efter § 7 a og indgåelse af en kreditaftale, vil således afhænge af en konkret vurdering.

Oplysningerne skal gives på grundlag af de kreditvilkår og kreditbetingelser, som kreditgiveren tilbyder,

samt de oplysninger og præferencer, som forbrugeren har meddelt kreditgiveren eller som kreditgiveren i øvrigt har kendskab til.

Oplysningerne skal altid gives på papir eller et andet varigt medium. Varigt medium er defineret i den foreslåede § 4, nr. 13, jf. lovforslagets § 1, nr. 3. Uanset valg af medium skal oplysningerne gives ved hjælp af formularen i lovens bilag 2.

Det følger af bestemmelsen i *stk. 3*, at såfremt kreditgiveren udover de oplysninger, der fremgår af *stk. 2*, ønsker at give supplerende oplysninger til forbrugeren, så kan det ske i et særskilt dokument, der kan udleveres som bilag til formularen i lovens bilag 2. Formularen kan ikke tilføjes andre former for oplysninger end dem, der fremgår af bilag 2.

Hvis kommunikationen mellem kreditgiveren og forbrugeren sker ved anvendelse af taletelefoni følger det af bestemmelsen i *stk. 4*, at kreditgivers oplysningsforpligtelse ikke omfatter alle oplysninger efter *stk. 2*. Her skal oplysningerne alene omfatte den finansielle tjenesteydelses karakter og væsentligste egenskaber, idet der dog altid skal oplyses om en række nærmere bestemte forhold, der opregnes i bestemmelsen.

Bestemmelsen i *stk. 5* regulerer situationer, hvor den efterfølgende kreditaftale på forbrugers anmodning indgås ved anvendelse af en fjernkommunikationsteknologi. Bestemmelsen finder anvendelse, hvis den pågældende teknologi gør det umuligt at give oplysninger i overensstemmelse med *stk. 1 og 2*, hvilket navnlig kan være tilfældet, hvis der er anvendt taletelefoni i overensstemmelse med *stk. 4*. I disse situationer er kreditgiveren forpligtet til at give forbrugeren oplysningerne i komplet form umiddelbart efter, at kreditaftalen er indgået.

Hvis forbrugeren anmoder om det, har forbrugeren desuden efter bestemmelsen i *stk. 6* krav på at modtage en kopi af et udkast til kreditaftale. Det gælder dog ikke, hvis kreditgiveren på det tidspunkt, hvor anmodningen fremsættes, ikke ønsker at indgå en kreditaftale med forbrugeren.

Bestemmelsen i *stk. 7* vedrører en særlig form for kreditaftaler, hvor forbrugers løbende afdrag ikke anvendes til at reducere hovedstolen, men derimod anvendes til at anskaffe værdipapirer i form af f.eks. aktier eller obligationer. Afkastet fra disse værdipapirer anvendes derefter til at tilbagebetale såvel hovedstol som renter. Ved denne type kreditaftaler vil parterne ved aftalens indgåelse ikke med sikkerhed kunne vide, om afkastet fra de anskaffede værdipapirer vil være tilstrækkeligt til at betale renter og hovedstol. Det foreslås derfor, at kreditgiveren forud for indgåelsen af denne type kreditaftaler

taler klart og tydeligt skal angive, at kreditaftalen ikke garanterer tilbagebetaling af det samlede kreditbeløb. Det gælder dog ikke, hvis der rent faktisk gives en sådan garanti.

Efter bestemmelsen i *stk. 8* skal kreditgiveren og i givet fald kreditformidleren give forbrugeren de nødvendige forklaringer, der sætter forbrugeren i stand til at vurdere, om den kreditaftale, som foreslås, passer til forbrugers behov og finansielle situation. Kreditgiveren er således forpligtet til at besvare forbrugers spørgsmål om den foreslåede kreditaftale og give eventuelle supplerende oplysninger, som gør, at forbrugeren kan vurdere kreditaftalen i forhold til sin individuelle situation. Bestemmelsen tager ikke stilling til, i hvilken form spørgsmål skal besvares eller supplerende oplysninger skal gives. Det vil afhænge af den konkrete situation, herunder forbrugers behov for information, og bestemmelsen udelukker ikke, at information efter omstændighederne f.eks. vil kunne gives via internettet. Der henvises i øvrigt til pkt. 3.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Hvis en leverandør af en vare eller tjenesteydelse alene accessorisk optræder som kreditformidler finder § 7 a ikke anvendelse for den pågældende leverandør, jf. bestemmelsen i *stk. 9*, der svarer til forbrugerkreditdirektivets artikel 7. Kreditgiveren vil dog fortsat være forpligtet til at sikre, at forbrugeren forud for aftaleindgåelsen modtager oplysningerne efter § 7 a.

Den foreslåede § 7 b, der svarer til forbrugerkreditdirektivets artikel 6, regulerer kreditgiverens oplysningspligt forud for indgåelsen af en kreditaftale, hvis der er tale om en kreditaftale i form af kassekredit, hvor kreditten skal betales tilbage på anfordring eller inden tre måneder, samt en kreditaftale, ifølge hvilke kreditgiveren og forbrugeren aftaler henstand med betalingen eller aftaler, hvorledes kreditten tilbagebetales, jf. den foreslåede § 3, stk. 1, nr. 7, og stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 3.

Det foreslås, at kreditgiveren – eller kreditformidleren, hvis denne præsenterer eller indgår kreditaftalen på kreditgiverens vegne – forud for indgåelsen af aftalen skal give forbrugeren en række oplysninger, der opregnes i bestemmelsens *stk. 2*. Det følger af direktivets artikel 6, stk. 1, at oplysningerne skal gives i god tid inden forbrugeren bindes af en kreditaftale eller et kredittilbud. Formuleringen ”i god tid” er ikke medtaget i lovforslaget, men det forudsættes, at forbrugeren får tilstrækkelig tid til at sætte sig ind i de udleverede oplysninger, inden der indgås en bindende aftale. Bestemmelsen tilsigter ikke at hindre, at der på forbrugers foranledning kan indgås en kreditaftale umiddelbart efter, at forbrugeren i fornødent omfang har haft lejlighed til at sætte sig ind

i de udleverede oplysninger. Det tidsrum, som skal forløbe mellem udlevering af oplysningerne efter § 7 b og indgåelse af en kreditaftale, vil således afhænge af en konkret vurdering.

Oplysningerne skal gives på grundlag af de kreditvilkår og kreditbetingelser, som kreditgiveren tilbyder, samt de oplysninger og præferencer, som forbrugeren har meddelt kreditgiveren eller som kreditgiveren i øvrigt har kendskab til.

Oplysningerne skal altid gives på papir eller et andet varigt medium, jf. bestemmelsen i *stk. 3*. Varigt medium er defineret i den foreslåede § 4, nr. 13, jf. lovforslagets § 1, nr. 3. Uanset valg af medium kan kreditgiveren vælge at give oplysningerne ved hjælp af formularen i lovens bilag 3. Alle oplysninger skal være lige fremtrædende.

I forbindelse med kreditaftaler, ifølge hvilke kreditgiveren og forbrugeren aftaler henstand med betalingen eller aftaler, hvorledes kreditten tilbagebetales, jf. den foreslåede § 3, *stk. 1*, nr. 7, jf. lovforslagets § 1, nr. 3, følger det af bestemmelsen i *stk. 4*, at forbrugeren ud over oplysningerne i *stk. 1* og *2* også skal have andre, nærmere bestemte oplysninger, der opregnes i bestemmelsen. Det gælder dog ikke, hvis kreditaftalen tillige er omfattet af § 3, *stk. 2*.

Hvis kommunikationen mellem kreditgiveren og forbrugeren sker ved anvendelse af taletelefoni, følger det af bestemmelsen i *stk. 5*, at kreditgivers oplysningsforpligtelse ikke omfatter alle oplysninger efter *stk. 2*. Her skal oplysningerne alene omfatte den finansielle tjenesteydelses karakter og væsentligste egenskaber, idet der dog altid skal oplyses om en række nærmere bestemte forhold, der opregnes i bestemmelsen.

Hvis forbrugeren anmoder om det, har forbrugeren desuden efter bestemmelsen i *stk. 6* krav på at modtage en kopi af et udkast til kreditaftale. Det gælder dog ikke, hvis kreditgiveren på det tidspunkt, hvor anmodningen fremsættes, ikke ønsker at indgå en kreditaftale med forbrugeren.

Bestemmelsen i *stk. 7* regulerer situationer, hvor den efterfølgende kreditaftale på forbrugers anmodning indgås ved anvendelse af fjernkommunikationsteknologi. Bestemmelsen foreslås at finde anvendelse, hvis den pågældende teknologi gør det umuligt at give oplysninger i overensstemmelse med *stk. 1* og *2*, hvilket navnlig kan være tilfældet, hvis der er anvendt taletelefoni i overensstemmelse med *stk. 5*. I disse situationer kan kreditgiveren opfylde sine forpligtelser ved at give de oplysninger, der kræves i henhold til den foreslåede § 8.

Hvis en leverandør af en vare eller tjenesteydelse alene accessorisk optræder som kreditformidler finder § 7 b

ikke anvendelse for den pågældende leverandør, jf. bestemmelsen i *stk. 8*, der svarer til forbrugerkreditdirektivets artikel 7. Kreditgiveren vil dog fortsat være forpligtet til at sikre, at forbrugeren forud for aftaleindgåelsen modtager oplysningerne i overensstemmelse med § 7 b.

Den foreslåede § 7 c svarer til dels til forbrugerkreditdirektivets artikel 8 og fastslår, at kreditgiveren vil være forpligtet til at vurdere forbrugers kreditværdighed inden en kreditaftale indgås. Kreditvurdering af forbrugeren er ikke reguleret i den gældende kreditaftalelov.

Bestemmelsen indebærer, at kreditgiveren altid vil skulle indhente fyldestgørende oplysninger og på baggrund af disse oplysninger foretage en vurdering af forbrugers kreditværdighed. Oplysningerne kan efter kreditgiverens skøn indhentes hos forbrugeren og ved søgning i relevante databaser, f.eks. hos kreditoplysningsbureauer.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med forbrugerkreditdirektivets overordnede formål om at øge forbrugerbeskyttelsen, og vurderingen af forbrugers kreditværdighed skal derfor ske med henblik på at vurdere, om forbrugeren på baggrund af dennes økonomiske situation ved hjælp af f.eks. løbende indtægter, låneomlægning eller realisation af aktiver vil være i stand til at betale de forudsatte afdrag på kreditbeløbet, og ikke med henblik på at vurdere kreditgiverens tabsrisiko. Der henvises i øvrigt til pkt. 2.5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det følger af den foreslåede bestemmelse i *stk. 2*, at kreditgiveren på ny skal foretage en vurdering af forbrugers kreditværdighed, inden der sker en væsentlig forhøjelse af det samlede kreditbeløb. Ved ændring af det samlede kreditbeløb skal kreditgiveren endvidere ajourføre de finansielle oplysninger om forbrugeren, som kreditgiveren har registreret.

Hvis kreditgiveren foretager en søgning i en database, f.eks. hos et kreditoplysningsbureau, og resultatet af denne søgning er grundlag for, at en anmodning om kredit afslås, vil kreditgiveren efter *stk. 3*, der svarer til forbrugerkreditdirektivets artikel 9, *stk. 2* og *3*, være forpligtet til at underrette forbrugeren om resultatet af søgningen og samtidig give nærmere oplysninger om den pågældende database. Underretningen skal ske omgående og uden omkostninger for forbrugeren. Pligten til at give oplysning om afslag efter forslaget § 7 c suppleres af persondatalovens generelle regler om bl.a. oplysningspligt i persondatalovens § 28 og 29. De foreslåede bestemmelser begrænser således ikke den registreredes rettigheder i henhold til persondatalovens

generelle regler. Der henvises i øvrigt til pkt. 2.6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Hvis en kreditgiver ikke foretager kreditvurdering i henhold til § 7 c, vil Forbrugerombudsmanden efter markedsføringslovens § 27, stk. 2, kunne meddele påbud, hvis handlingen klart er i strid med loven og ikke kan ændres ved forhandling. For finansielle virksomheder vil Finanstilsynet kunne meddele påbud efter § 348 i lov om finansiell virksomhed, hvis den finansielle virksomhed ikke drives i overensstemmelse med redelig forretningssskik og god praksis inden for virksomhedsområdet. Virksomheder, der ikke efterkommer et påbud, kan straffes med bøde eller – for så vidt angår markedsføringsloven – med fængsel i op til fire måneder. Der henvises i øvrigt til pkt. 2.19 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 8

Den foreslåede § 8 svarer til forbrugerkreditdirektivets artikel 10 og fastslår, hvilke krav der stilles til kreditaftalen. Form- og indholdskrav til kreditaftalen reguleres i de gældende §§ 8-10 i kreditaftaleloven.

Kreditaftalen, som alle parter i aftalen skal have et eksemplar af, skal efter *stk. 1* udfærdiges på papir eller et andet varigt medium. Varigt medium er defineret i den foreslåede § 4, nr. 13, jf. lovforslagets § 1, nr. 3. Ud over dette er der ikke formkrav til kreditaftalen, men aftalen skal indeholde de oplysninger, som opregnes i *stk. 2*. Uanset form vil de nævnte oplysninger skulle fremgå klart og tydeligt af kreditaftalen.

Af den foreslåede § 8, *stk. 2, nr. 9*, fremgår, at kreditaftalen skal angive, at forbrugeren har ret til på anmodning og uden omkostninger til enhver tid at modtage en amortiseringsplan.

Efter § 8, *stk. 2, nr. 16*, skal angives det rentebeløb, der påløber pr. dag i fortrydelsesperioden. Beløbet pr. dag skal beregnes på baggrund af renteforholdene på aftaletidspunktet ved aftaler med variabel rente, ligesom der ikke skal tages højde for renters rente.

Stk. 2 og 3 finder ikke anvendelse på kreditaftaler i form af en kassekredit, hvor kreditten skal betales tilbage på anfordring eller inden tre måneder, jf. den foreslåede § 3, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 3. Denne form for kreditaftaler reguleres i *stk. 5*.

Det følger af *stk. 3*, at hvis der er tale om en kreditaftale med fast løbetid, hvor der sker amortisation af kapitalen, så skal kreditgiveren på forbrugeren anmodning stille en amortiseringsplan til rådighed for forbrugeren. Forbrugeren kan anmode om en amortiseringsplan på ethvert tidspunkt under kreditaftalens løbetid, og amortiseringsplanen skal stilles til rådighed for forbrugeren

uden omkostninger. Selv om bestemmelsen efter sin ordlyd ikke indeholder en begrænsning af, hvor mange gange en forbruger kan anmode om at modtage en amortiseringsplan, vil det være berettiget for en kreditgiver ikke at udlevere amortiseringsplan, såfremt forbrugeren anmodning må anses for at være udtryk for chikane.

Bestemmelsen i *stk. 4* vedrører en særlig form for kreditaftaler, hvor forbrugeren løbende afdrag ikke anvendes til at reducere hovedstolen, men derimod anvendes til at anskaffe værdipapirer i form af f.eks. aktier eller obligationer. Afkastet fra disse værdipapirer anvendes derefter til at tilbagebetale såvel hovedstol som renter. Ved denne type kreditaftaler vil parterne ved aftalens indgåelse ikke med sikkerhed kunne vide, om afkastet fra de anskaffede værdipapirer vil være tilstrækkeligt til at betale renter og hovedstol. Det foreslås derfor, at kreditgiveren forud for indgåelsen af denne type kreditaftaler klart og tydeligt skal angive, at kreditaftalen ikke garanterer tilbagebetaling af det samlede kreditbeløb. Det gælder dog ikke, hvis der rent faktisk gives en sådan garanti.

Hvis der er tale om en kreditaftale i form af en kassekredit, hvor kreditten skal betales tilbage på anfordring eller inden tre måneder, jf. den foreslåede § 3, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 3, gælder der efter *stk. 5* særlige bestemmelser om, hvilke oplysninger, som skal angives.

Stk. 6 og 7 er en videreførelse af den gældende § 15, stk. 2 og 3, i kreditaftaleloven.

Den foreslåede § 8 a er en delvis videreførelse af den gældende § 8 a i kreditaftaleloven.

Disse særregler vedrørende oplysninger om kreditaftaler med pant i fast ejendom skal ses i lyset af kapitel 4 a i lov om realkreditlån og realkreditobligationer mv., således at undtagelserne også omfatter lån med pant i fast ejendom, der er finansieret ved særligt dækkede realkreditobligationer og særligt dækkede obligationer.

Bestemmelsen i *stk. 1* viderefører den nuværende ordning, hvorefter kreditgiverens oplysningspligt ved indgåelse af en kreditaftale ikke finder anvendelse på kreditaftaler, der sikres ved pant i fast ejendom. Oplysningerne skal efter den gældende ordning i stedet gives i kreditgiverens tilbud.

Baggrunden er, at ved lån sikret ved pant i fast ejendom er kreditaftalen det pantebrev, som indeholder vilkårene for kreditten og den underskrift, hvorved debitor forpligter sig til at betale lånet. Hvis oplysningerne efter § 8 skulle angives i pantebrevet, ville det medføre, at pantebrevet blev meget omfattende, hvilket ville medføre gener ved opbevaring af såvel fysiske som digitale pantebreve.

De oplysninger, der efter den foreslåede § 8 normalt skulle angives i kreditaftalen og dermed i pantebrevet, samt aftalens øvrige væsentlige oplysninger skal i stedet indgå i de oplysninger, som kreditgiveren skal give forud for kreditaftalens indgåelse, jf. den foreslåede § 7 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 7.

Stk. 2-4 er med enkelte konsekvensændringer en uændret videreførelse af de gældende bestemmelser i § 8 a.

Der henvises i øvrigt til pkt. 4.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Efter den gældende § 8 b i kreditaftaleloven bemyndiges justitsministeren til at fastsætte nærmere regler om afgivelse og opbevaring af kreditoplysninger efter § 8 a. Bemyndigelsen er ikke udnyttet, og da den efter gennemførelsen af forbrugerkreditdirektivet må anses for overflødig, foreslås den ikke videreført.

Den foreslåede § 8 b svarer til forbrugerkreditdirektivets artikel 18 og regulerer kreditgiverens oplysningspligt i forbindelse med overtræk. Kreditgiverens oplysningspligt i forbindelse med overtræk er reguleret i den gældende § 12 i kreditaftaleloven.

Overtræk er defineret i den foreslåede § 4, nr. 5, jf. lovforslagets § 1, nr. 3.

Hvis der mellem kreditgiveren og forbrugeren indgås en aftale om en løbende konto eller en kassekredit, hvor det eventuelt vil kunne tillades forbrugeren at overtrække kontoen, skal aftalen indeholde de oplysninger, der følger af den foreslåede § 7 b, stk. 2, nr. 5, jf. lovforslagets § 1, nr. 7. Det vil sige, at der i relation til overtrækket skal oplyses om debitorrenten, betingelserne for anvendelsen af debitorrenten og et eventuelt indeks eller en eventuel referencesats, der skal anvendes på debitorrenten, de omkostninger, der anvendes på det tidspunkt, hvor aftalen indgås, og i givet fald betingelserne for ændring af disse omkostninger. Oplysningerne skal gives regelmæssigt på papir eller på et andet varigt medium.

Hvis der i tilknytning til en konto er udstedt betalings-/kreditkort eller checkhæfte, der giver mulighed for, at kontoen kan overtrækkes, eller hvis der f.eks. gennem tilmelding til Betalingsservice uden forudgående aftale vil kunne gennemføres transaktioner, som der ikke er dækning for på kontoen, vil kontoen i bestemmelsens forstand give mulighed for, at forbrugeren kan overtrække kontoen, og dermed vil aftalen være omfattet af bestemmelsen.

Efter *stk. 2* skal kreditgiveren endvidere give forbrugeren en række oplysninger, der opregnes i bestemmelsen, hvis der konstateres et væsentligt overtræk, som har varet i en periode på over en måned. Hvorvidt overtrækket er væsentligt vil afhænge af en konkret vurdering af

overtrækkets størrelse, herunder overtrækkets størrelse set i forhold til f.eks. kundens økonomiske situation og engagementets omfang. Oplysningerne skal gives straks og skal gives på papir eller på et andet varigt medium.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.15 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Den foreslåede § 9 svarer til forbrugerkreditdirektivets artikel 11 og omhandler kreditgivers pligt til at underrette forbrugeren om ændringer af debitorrenten.

Når der sker en ændring af debitorrenten skal kreditgiveren underrette forbrugeren om denne ændring. Underretningen skal ske på papir eller på et andet varigt medium og skal efter *stk. 2* indeholde oplysninger om betalingerne størrelse, antal og hyppighed, efter at den nye debitorrente er trådt i kraft – såfremt betalingerne størrelse, antal eller hyppighed ændres.

Som udgangspunkt skal underretningen efter *stk. 1* ske, inden ændringen træder i kraft, men efter *stk. 3* kan det i kreditaftalen fastsættes, at oplysningerne alene skal gives til forbrugeren med jævne mellemrum. I så fald er det dog en forudsætning, at årsagen til ændringen af debitorrenten er, at en referencesats er ændret samt at den ændrede referencesats er gjort tilgængelig for offentligheden og at der også hos kreditgiveren kan fås oplysninger om den ændrede referencesats. Hvis der anvendes en referencesats, der offentliggøres af f.eks. Nationalbanken, vil kreditgiveren således alene skulle sikre, at oplysningerne om den ændrede referencesats også er tilgængelige hos kreditgiveren.

Efter *stk. 4* kan underretning om en ændring i debitorrenten efter *stk. 1 og 2* ske efter at ændringen er trådt i kraft, hvis der er tale om refinansiering af variabelt forrentede lån med pant i fast ejendom. Bestemmelsen, der både omfatter realkreditlån og pengeinstitutters boliglån, finder anvendelse på rentetilpasningslån, hvor det ved en refinansiering ofte ikke vil være muligt at give oplysninger om den nye debitorrente før refinansieringen er gennemført og de bagvedliggende værdipapirer er realiseret. Kreditgiveren skal fortsat underrette forbrugeren om ændringen i debitorrenten, men hvis det ikke er muligt at give en sådan underretning før ændringen træder i kraft, kan underretningen ske efterfølgende. Det forudsættes, at kreditgiveren hurtigst muligt underretter forbrugeren om ændringen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 4.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Den foreslåede § 10 svarer til forbrugerkreditdirektivets artikel 12 og regulerer kreditgivers pligt til at udsende kontoudtog og underrette forbrugeren om ændring af debitorrenten, når der er tale om en kreditaftale i form af en kassekredit.

Kreditgiveren er forpligtet til jævnlige udsendte kontoudtog. Det skal ske på papir eller på et andet varigt medium. At forbrugeren via adgang til eksempelvis en netbank selv kan generere et kontoudtog anses ikke for en tilstrækkelig orientering af forbrugeren, men et automatisk genereret kontoudtog, der er tilgængeligt via forbrugers netbank, vil være i overensstemmelse med *stk. 1*, hvis det indeholder de krævede oplysninger.

De oplysninger, som skal fremgå af kontoudtoget, opregnes i *stk. 2*, nr. 1-8.

Hvis der sker en stigning i debitorrenten eller andre omkostninger, skal kreditgiveren som udgangspunkt efter *stk. 3* underrette forbrugeren på papir eller på et andet varigt medium, inden ændringen træder i kraft, men efter *stk. 4* kan det i kreditaftalen fastsættes, at oplysningerne alene skal gives i forbindelse med udsendelsen af det ordinære kontoudtog. Det er dog en forudsætning, at årsagen til ændringen af debitorrenten er, at en referencesats er ændret samt at den ændrede referencesats er gjort tilgængelig for offentligheden og at der også hos kreditgiveren kan fås oplysninger om den ændrede referencesats.

Til nr. 9

Det foreslås, at §§ 11-15 i kreditaftaleloven ophæves. Bestemmelserne omhandler kreditgiverens oplysningspligt, der reguleres i de foreslåede §§ 8, 8 b, 9 og 10, jf. lovforslagets § 1, nr. 8. Den gældende § 15 foreslås delvist videreført i den foreslåede § 8, jf. lovforslagets § 1, nr. 8.

Til nr. 10

Den foreslåede § 16 svarer til forbrugerkreditdirektivets artikel 19 og omhandler beregning af de årlige omkostninger i procent. Beregningen af de årlige omkostninger i procent reguleres i de gældende §§ 16-18 i kreditaftaleloven.

De årlige omkostninger defineres i *stk. 1* som nutidsværdien på årsbasis af alle fremtidige eller eksisterende forpligtelser i form af udnyttede kreditmuligheder, tilbagebetalinger og omkostninger, der er aftalt mellem kreditgiveren og forbrugeren. Dette svarer indholdsmæssigt til den gældende definition.

Efter *stk. 2* skal de årlige omkostninger i procent beregnes ud fra den matematiske formel, der indgår i det foreslåede bilag 1 til loven. Formlen er matematisk identisk med den formel, der findes i det hidtil gældende bilag til kreditaftaleloven

Stk. 3 fastslår, at der i de årlige omkostninger i procent skal indgå kreditaftalens samlede omkostninger, dog

med undtagelse af omkostninger, som kun skal betales ved misligholdelse, og omkostninger, som forbrugeren skal betale udover købsprisen ved køb af varer og tjenesteydelser, hvis disse omkostninger er uafhængige af, om varen eller tjenesteydelsen købes kontant eller på kredit.

En kreditaftale vil ofte være knyttet til en konto, hvortil kreditbeløbet udbetales. *Stk. 4* slår fast, at hvis åbningen af en sådan konto er obligatorisk, så skal omkostningen til kontoen indgå i beregningen af de årlige omkostninger i procent. Det samme gælder udgifter til betalingstransaktioner og omkostning ved anvendelse af betalingsmidler. Omkostninger ved anvendelse af betalingsmidler kan f.eks. opstå, hvis kreditten er knyttet til et kontokort, hvor anvendelsen af kontokortet er gebyrbelagt.

Hvis det er muligt at åbne en konto i forbindelse med forbrugerkreditten, men det ikke er obligatorisk, skal de omkostninger, der er relateret til kontoen, ikke indgå i beregningen af de årlige omkostninger i procent. Det er dog en forudsætning, at omkostningerne i så fald angives separat i kreditaftalen eller i en anden aftale med forbrugeren.

I *stk. 5* anføres visse antagelser, der skal anvendes ved beregningen af de årlige omkostninger i procent. Beregningen skal således bygge på den antagelse, at kreditaftalen opretholdes i hele det aftalte tidsrum og at både kreditgiveren og forbrugeren opfylder deres forpligtelser i henhold til kreditaftalen.

Hvis kreditaftalen giver mulighed for en variabel rente, eller hvis omkostningsposter, der skal indgå i beregningen af de årlige omkostninger i procent, ikke kan opgøres på det tidspunkt, hvor beregningen skal foretages, fastslår *stk. 6*, at der ved beregningen skal anvendes den antagelse, at såvel renten som omkostninger er konstante i hele aftaleperioden og at niveauet svarer til niveauet på beregningstidspunktet. Antagelse 10 i pkt. 4 i bilag 1 til loven skal anvendes, når der i begyndelsen af lånets løbetid er aftalt en fast rente, som senere kan variere i forhold til en fast indikator.

Endelig henviser *stk. 7* til, at der ved beregningen af de årlige omkostninger i procent om nødvendigt kan gøres brug af de supplerende antagelser, som er medtaget i det foreslåede bilag 1.

Med hjemmel i den gældende § 16, stk. 3, i kreditaftaleloven er bekendtgørelse nr. 970 af 7. december 1992 om fremgangsmåden ved beregning af de årlige omkostninger i procent i henhold til lov om kreditaftaler udstedt. Da hjemlen ikke foreslås videreført, vil denne bekendtgørelse bortfalde. Fremgangsmåden ved beregning af de årlige omkostninger i procent fremgår af den

foreslåede § 16, jf. lovforslagets § 1, nr. 10, og det foreslåede bilag 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 27.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.16 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Den foreslåede § 17 svarer til forbrugerkreditdirektivets artikel 21 og regulerer visse pligter for kreditformidlere. Kreditformidlers pligter er ikke særskilt reguleret i den gældende kreditaftalelov.

En kreditformidler defineres i den foreslåede § 4, nr. 6, jf. lovforslagets § 1, nr. 3.

Kreditformidleren, der f.eks. vil kunne være en ejendomsmægler, pålægges to oplysningspligter, som finder anvendelse, hvis forbrugeren skal betale et gebyr til kreditformidleren for dennes ydelse. Størrelsen af dette gebyr skal således efter *stk. 1* oplyses til forbrugeren og skal efter *stk. 2* oplyses til kreditgiveren. Sidstnævnte sker med henblik på, at gebyret kan indgå i kreditgiverens beregning af de årlige omkostninger i procent. Forpligtelsen efter bestemmelsen påhviler kreditformidleren, der skal give oplysninger til kreditgiveren.

Hvis kreditgiveren ad anden vej har fået kendskab til omkostningerne, skal de også indgå i beregningen af de årlige omkostninger i procent. Kreditgiveren må antages, at have kendskab til låneformidlingsomkostninger, hvis låneformidleren har en tilknytning til kreditgiveren, der gør at kreditgiveren har let adgang til oplysningerne. Derimod har kreditgiveren ikke kendskab til de pågældende oplysninger, hvis formidlingsaftalen er indgået med en af kreditgiveren uafhængig tredjemand, der ikke har oplyst om omkostningerne.

Efter *stk. 1* er det endvidere et krav, at det gebyr, som kreditformidleren opkræver hos forbrugeren, skal aftales mellem forbrugeren og kreditformidleren. Det skal ske inden kreditaftalens indgåelse og ske på papir eller et andet varigt medium.

Til nr. 11

Det foreslås, at kreditaftalelovens § 18 ophæves.

Den gældende § 18 indeholder antagelser til brug for beregningen af de årlige omkostninger i procent, og disse antagelser indgår i den foreslåede § 16, jf. lovforslagets § 1, nr. 10.

Til nr. 12

Der foreslås indsat et nyt kapitel 3 om fortrydelsesret.

Den foreslåede § 19 svarer til forbrugerkreditdirektivets artikel 14 og indfører en fortrydelsesret for forbrugeren i forbindelse med kreditaftaler. Den gældende kreditaftalelov indeholder ikke nogen fortrydelsesret, men kreditaftaler, der indgås ved fjernsalg eller indgås

uden for fast forretningssted, vil kunne være omfattet af fortrydelsesret efter kapitel 4 i lov om visse forbruger-aftaler (forbruger-aftaleloven), ligesom § 11 i lov om forbruger-aftaler, der giver brugsret til fast ejendom på timesharebasis, indeholder en fortrydelsesret for kreditaftaler, der er indgået i forbindelse med timeshare-aftaler.

Bestemmelsen indebærer, at forbrugeren vil kunne fortryde en kreditaftale uden at skulle give en begrundelse. Fortrydelse kan efter *stk. 1* ske inden for en periode på 14 kalenderdage, og perioden løber efter *stk. 2* enten fra den dag, hvor kreditaftalen er indgået, eller – hvis det tidspunkt ligger senere – fra den dag, hvor forbrugeren har modtaget oplysninger i henhold til § 8.

Dagen efter kreditaftalens indgåelse vil udgøre den første dag ved beregning af de 14 kalenderdage. Lørdage samt søn- og helligdage vil også tælle som kalenderdage. En aftale, der eksempelvis indgås tirsdag den 1., vil således kunne fortrydes frem til udløbet af tirsdag den 15.

Det følger af den foreslåede § 8, stk. 2, nr. 16, jf. lovforslagets § 1, nr. 8, at kreditaftalen skal indeholde oplysninger om en eventuel fortrydelsesret og fristen for udøvelse af en sådan fortrydelsesret samt andre betingelser for udøvelsen, herunder oplysninger om forbrugers forpligtelse til at tilbagebetale den udnyttede kapitel med renter i overensstemmelse med § 19, *stk. 4*, og om det rentebeløb, der påløber pr. dag.

Udøvelsen af fortrydelsesretten skal ske i overensstemmelse med de vilkår, der fremgår af kreditaftalen, idet fristen for udøvelsen af fortrydelsesretten dog ikke kan fraviges i kreditaftalen. Forbrugeren skal imidlertid efter *stk. 3* udøve sin fortrydelsesret efter de anvisninger, der er modtaget fra kreditgiveren. Dette skal ske inden udløbet af fristen efter *stk. 1 og 2*.

Fristen anses for overholdt, hvis forbrugeren har afsendt en meddelelse til kreditgiveren om udnyttelsen af fortrydelsesretten inden fristens udløb og meddelelsen er udfærdiget på papir eller et andet varigt medium. Ved anvendelse af et andet varigt medium end papir er det forbrugers ansvar at sikre, at kreditgiveren har adgang til det pågældende medium.

Benyttes eksempelvis e-mail eller SMS til meddelelsen, vil meddelelsen således kun kunne betragtes som afsendt, hvis kreditgiveren har adgang til det pågældende medium. Forbrugeren bør herved henholde sig til de anvisninger, der er modtaget fra kreditgiveren i henhold til den foreslåede § 8, stk. 2, nr. 16, jf. lovforslagets § 1, nr. 8.

Når kreditgiveren i kreditaftalen fastsætter betingelser for udøvelse af fortrydelsesretten, vil kreditgiveren herunder kunne fastsætte nærmere krav til valg af medium. Forbrugeren vil dog i overensstemmelse med *stk. 3* ikke

kunne udelukkes fra at anvende papir eller et andet varigt medium, men kreditgiveren vil f.eks. kunne fastsætte, at meddelelse ikke kan ske telefonisk eller kun kan ske telefonisk inden for en nærmere angivet telefontid. En telefonsvarer anses for at varigt medium, og anvender kreditgiveren en telefonsvarer, vil en besked om udnyttelse af fortrydelsesretten anses for at være afsendt rettidigt, hvis beskeden indtales på telefonsvareren inden fristens udløb.

Når forbrugeren har udnyttet sin fortrydelsesret, følger det af *stk. 4*, at den udbetalte kapital skal betales tilbage til kreditgiver. Samtidig skal forbrugeren betale de ordinære renter, der følger af kreditaftalen, for perioden fra kapitalen blev udbetalt og til den betales tilbage. Tilbagebetalingen skal ske senest 30 dage efter, at forbrugeren har afsendt meddelelsen om, at fortrydelsesretten udnyttes.

Kreditgiveren har ikke krav på nogen form for compensation fra forbrugeren som følge af forbrugers udnyttelse af fortrydelsesretten, dog med undtagelse af kreditgiverens omkostninger til offentlige myndigheder, f.eks. tinglysningsafgifter. Det gælder dog kun, hvis sådanne omkostninger ikke kan refunderes.

Stk. 5 regulerer situationen, hvor der i forbindelse med kreditaftalen er indgået en aftale om en accessorisk tjenesteydelse, f.eks. at der er tegnet en forsikring. Hvis den accessoriske tjenesteydelse enten ydes af kreditgiveren eller af en tredjemand efter aftale med kreditgiveren, vil forbrugers udnyttelse af fortrydelsesretten efter § 19 medføre, at forbrugeren ikke er bundet af aftalen om den accessoriske tjenesteydelse.

Forbrugers udnyttelse af fortrydelsesretten i forhold til en kreditaftale medfører ikke, at et eventuelt køb, som er finansieret af kreditten, også er omfattet af fortrydelsesretten.

Hvis en kreditaftale er indgået ved fjernsalg eller indgået uden for fast forretningssted, vil aftalen kunne være omfattet af fortrydelsesret efter kapitel 4 i forbrugeraftaleloven. *Stk. 6* slår fast, at hvis en kreditaftale er omfattet af fortrydelsesret efter både forbrugeraftaleloven og kreditaftaleloven, finder forbrugeraftalelovens bestemmelser om fortrydelsesret ikke anvendelse på kreditaftalen.

Efter *stk. 7* har forbrugeren ikke fortrydelsesret efter den foreslåede § 19, hvis der er tale om kreditaftale i form af lån med pant i fast ejendom, der ydes på baggrund af obligationsudstedelse. Ved denne type kreditaftaler vil långiver efter kreditaftalens indgåelse sælge obligationer svarende til lånebeløbet. Hvis forbrugeren herefter udnyttede en fortrydelsesret, ville instituttet skulle tilbagekøbe obligationerne, hvilket ville kunne

medføre et kurstab. Der henvises i øvrigt til pkt. 4.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Den foreslåede § 20 svarer til forbrugerkreditdirektivets artikel 15, stk. 2, og omhandler tilknyttede kreditaftaler. Begrebet tilknyttet kreditaftale er defineret i den foreslåede § 4, nr. 14, jf. lovforslagets § 1, nr. 3.

Har forbrugeren indgået en aftale om levering af varer eller tjenesteydelser, der er omfattet af en tilknyttet kreditaftale, følger det af den foreslåede § 20, at forbrugeren kan tage retsmidler, f.eks. køberetlige beføjelser, i anvendelse mod kreditgiveren, hvis de varer eller tjenesteydelser, der er omfattet af den tilknyttede kreditaftale, ikke leveres eller kun leveres delvis eller ikke er i overensstemmelse med aftalen om levering. Det forudsætter dog, at forbrugeren først har forsøgt at opnå den fyldestgørelse, som forbrugeren har krav på, hos leverandøren, og at dette har vist sig at være forgæves.

Bestemmelsen finder anvendelse, hvis forbrugeren ikke har opnået den fyldestgørelse, som forbrugeren har krav på efter aftalen eller lovgivningen.

Med *stk. 2* foreslås forbrugers mulighed for fyldestgørelse hos kreditgiveren begrænset til størrelsen af kreditten på det tidspunkt, hvor kravet fremsættes.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.12 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 13

Den foreslåede § 21, *stk. 3*, er en indholdsmæssig uændret videreførelse af § 1 i bekendtgørelse nr. 497 af 13. juni 1994 om undtagelser og fravigelser fra lov om kreditaftaler. Bekendtgørelsen bortfalder som følge af den foreslåede ophævelse af kreditaftalelovens § 53.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 23, og bemærkningerne hertil.

Til nr. 14

§ 23 regulerer de civilretlige konsekvenser af kreditgiverens tilsidesættelse af oplysningspligterne.

Kreditgiverens oplysningspligter i forbindelse med kreditaftalen foreslås i lovforslagets § 1, nr. 8, reguleret i § 8, og som konsekvens heraf foreslås henvisningen til § 9, stk. 1, nr. 3, ændret.

Med den nuværende henvisning til § 9, stk. 1, nr. 3, er *stk. 1* knyttet til oplysninger om kreditomkostningerne angivet som beløb. En tilsvarende oplysning indgår ikke i den foreslåede § 8, og det foreslås derfor, at *stk. 1* knyttes til de årlige omkostninger i procent og det samlede beløb, som skal betales af forbrugeren, jf. den foreslåede § 8, stk. 2, nr. 7, eller – hvis der er tale om en

kassekredit i henhold til den foreslåede § 3, stk. 2 – jf. den foreslåede § 8, stk. 5, nr. 6.

Til nr. 15

Det foreslås, at den nuværende henvisning i § 23, stk. 2, til § 9, stk. 1, nr. 4, udgår, således at der alene henvises til oplysninger om de årlige omkostninger i procent.

Til nr. 16

Efter den gældende § 24 i kreditaftaleloven kan kreditgiveren i almindelighed ikke kræve godtgørelse for omkostninger, som ellers ville påløbe i anledning af forbrugers misligholdelse, hvis sælgeren i et kreditkøb ikke har givet nærmere bestemte oplysninger.

Som konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 8, foreslås det, at § 24 henviser til de oplysninger, som skal gives i medfør af den foreslåede § 8.

Til nr. 17

Den foreslåede § 26 svarer til forbrugerkreditdirektivets artikel 16. Indfrielse af fordringen før forfaldstidspunktet er i den gældende kreditaftalelov reguleret i §§ 26 og 27.

Stk. 1 giver forbrugeren en absolut ret til at indfri sine forpligtelser i henhold til en kreditaftale til enhver tid. Indfrielsen kan ske helt eller delvist. Forbrugers tilbagebetaling udløser en ret til en reduktion af såvel renter som omkostninger for den resterende del af kreditaftalens løbetid. Det gælder, hvad enten der er tale om en kreditaftale med fast eller variabel debitorrente.

Der er ikke fastsat formkrav i forbindelse med førtidig tilbagebetaling. Forbrugeren er således ikke forpligtet til at orientere kreditgiveren på en bestemt måde, hvis forbrugeren foretager en førtidig tilbagebetaling. Hvis kreditgiveren kan identificere en ekstraordinær indbetaling som stammende fra forbrugeren, skal kreditgiveren – med mindre andet følger af de oplysninger, der er tilgængelige for kreditgiveren – betragte indbetalingen som en førtidig tilbagebetaling. Hvis forbrugeren har flere kreditaftaler, og kreditgiveren ikke kan fastslå, hvilken kreditaftale, som den førtidige tilbagebetaling vedrører, bør kreditgiveren snarest muligt rette henvendelse til forbrugeren med henblik på at få fastslået dette.

Hvis et ordinært afdrag betales før en aftalt betalingsfrist, vil dette kun være at betragte som en førtidig tilbagebetaling, hvis der er holdepunkter herfor. Hvis kreditgiveren ikke kan fastslå, om der er tale om en ordinær indbetaling eller en førtidig tilbagebetaling, bør

kreditgiveren snarest muligt rette henvendelse til forbrugeren med henblik på at få fastslået dette.

Bestemmelsen regulerer ikke, om en førtidig tilbagebetaling skal resultere i, at eventuelle resterende afdrag skal reduceres i antal eller størrelse. Det vil være op til forbrugeren at oplyse kreditgiveren om, hvilken virkning den førtidige tilbagebetaling skal have. Sker det ikke, overlades afgørelsen til kreditgiveren.

Hvis forbrugeren førtidigt tilbagebetaler en kredit, hvor der er aftalt en variabel debitorrente, har kreditgiveren ikke krav på kompensation. Hvis der er tale om en kreditaftale, hvor der i en del af aftalens løbetid er aftalt en variabel debitorrente og i en del af løbetiden er aftalt en fast debitorrente, har kreditgiveren efter *stk. 2* ikke krav på kompensation, hvis den førtidige tilbagebetaling sker i en periode, hvor der er aftalt en variabel debitorrente.

Hvis der er aftalt en fast debitorrente eller hvis den førtidige tilbagebetaling sker i en periode, hvor der er aftalt en fast debitorrente, har kreditgiverer derimod efter *stk. 2* krav på en kompensation. Kompensationen fastsættes på den måde, som i overensstemmelse med den foreslåede § 8, stk. 2, nr. 18, jf. lovforslagets § 1, nr. 8, fremgår af kreditaftalen. Kreditgiveren kan alene kræve den kompensation, som bestemmelserne herom i kreditaftalen giver mulighed for.

I *stk. 3* er der fastsat øvre grænser for, hvor stor kompensationen kan være. Grænserne er knyttet til det beløb, der tilbagebetales førtidigt. Hvis det er mere end et år mellem det tidspunkt, hvor den førtidige tilbagebetaling er modtaget hos kreditgiveren, og kreditaftalens aftalte ophørstidspunkt, kan kompensationen ikke overstige 1 pct. af det beløb, der tilbagebetales førtidigt. Hvis den tilsvarende periode er på under et år, kan kompensationen ikke overstige 0,5 pct. af det beløb, der tilbagebetales førtidigt. Kreditgiveren skal ikke dokumentere, at kreditgiveren har lidt et tab, som svarer til den kompensation, der kræves.

De grænser for kompensationens størrelse, som er fastsat i *stk. 3*, kan imidlertid fraviges efter *stk. 4*. Hvis kreditgiveren således kan dokumentere, at de tab, kreditgiveren har lidt som følge af den førtidige tilbagebetaling, overstiger de grænser, der er fastsat i *stk. 3*, kan kreditgiveren undtagelsesvis kræve en højere kompensation for sit tab. Det vil f.eks. være tilfældet, hvis kreditgiveren må udlåne den tilbagebetalte kapital til en rente, der er lavere end den rente, der var aftalt i kreditaftalen. Tabet beregnes i så fald som forskellen mellem den oprindeligt aftalte rente og den rente, til hvilken kreditgiveren kan udlåne det førtidigt tilbagebetalte beløb på markedet på tidspunktet for den førtidige tilba-

gebetaling. Beregningen skal ske under hensyntagen til den førtidige tilbagebetalings indvirkning på de administrative omkostninger.

Hvis en kreditgiver kræver kompensation i medfør af *stk. 4* skal kreditgiveren – i modsætning til, hvis kompensationen kræves i medfør af *stk. 3* – dokumentere tabets størrelse og at tabet overstiger de grænser, der er fastsat i *stk. 3*.

Hvis forbrugeren kan dokumentere, at kreditgiverens tab er mindre end den kompensation, der kræves, vil kompensationen skulle nedsættes tilsvarende. De grænser, der er fastsat i *stk. 3*, finder ikke anvendelse, og kompensationen vil således kunne fastsættes til et lavere beløb.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Efter *stk. 5* kan kompensationen aldrig overstige det rentebeløb, som kreditgiveren skulle have betalt af det førtidigt tilbagebetalte beløb i perioden, hvis der ikke var sket førtidig indfrielse.

Efter *stk. 6* kan der i visse tilfælde ikke kræves nogen form for kompensation ved førtidig tilbagebetaling. Det gælder i tilfælde, hvor den førtidige tilbagebetaling skyldes, at en forsikring, der har til formål at garantere tilbagebetalingen, er kommet til udbetaling, samt hvis der er tale om en kreditaftale i form af en kassekredit.

Det fastslås i *stk. 7*, at *stk. 1-6* ikke finder anvendelse på pantebreve i fast ejendom. Der er tale om en videreførelse af den gældende § 26, *stk. 2*, i kreditaftaleloven. Der henvises i øvrigt til pkt. 4.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Den foreslåede § 27 svarer til forbrugerkreditdirektivets artikel 13 og regulerer mulighederne for opsigelse af tidsubegrænsede kreditaftaler. En tidsubegrænset kreditaftale kan f.eks. være en kassekredit, der er tilknyttet en løbende konto.

Udgangspunktet er, at en tidsubegrænset kreditaftale af forbrugeren kan opsiges til enhver tid på vilkår, der ikke er mere byrdefulde for forbrugeren end kreditgiverens standardvilkår. Parterne kan dog aftale et opsigelsesvarsel, men et sådant varsel kan ikke overstige en måned. Der stilles ikke formkrav til forbrugeren opsigelse af kreditaftalen.

Kreditgiveren kan efter *stk. 2* opsiges en tidsubegrænset kreditaftale, hvis en sådan opsigelsesmulighed er aftalt mellem parterne. Kreditgiveren skal dog give forbrugeren et opsigelsesvarsel på mindst to måneder. En aftale om en forlængelse af kreditgiverens opsigelsesvarsel giver ikke mulighed for en tilsvarende forlængelse af

forbrugeren opsigelsesvarsel. Kreditgiverens opsigelse skal ske på papir eller på et andet varigt medium.

Stk. 2, finder ikke anvendelse ved de former for kassekreditter, der er defineret i den foreslåede § 3, *stk. 2*. Aftaler om kreditgivers adgang til at opsiges kassekreditter omfattet af det foreslåede § 3, *stk. 2*, vil imidlertid fortsat være begrænset af f.eks. aftaleretlige regler om urimelige aftalevilkår mv.

I visse situationer kan kreditgiveren endvidere bringe forbrugeren ret til at udnytte en kreditmulighed i henhold til en tidsubegrænset kreditaftale til ophør uden varsel. Bestemmelsen vedrører således kreditgiverens muligheder for at forhindre yderligere træk på kreditten. Efter *stk. 3* er det en forudsætning, at en sådan mulighed er aftalt mellem parterne og at retten bringes til ophør på baggrund af objektivt begrundede hensyn, hvilket f.eks. vil kunne være tilfældet ved mistanke om, at der sker en uautoriseret udnyttelse af kreditten, eller hvis kreditgiveren vurderer, at der er en væsentligt forhøjet risiko for, at forbrugeren ikke kan opfylde sin tilbagebetalingsforpligtelse.

Hvis kreditgiveren vælger at bringe forbrugeren adgang til at trække på en tidsubegrænset kreditaftale til ophør uden varsel, skal forbrugeren så vidt muligt underrettes herom før ophøret. Er det ikke muligt, skal underretningen ske umiddelbart efter ophøret. Kreditgiveren skal samtidig orientere forbrugeren om årsagen til, at kreditaftalen bringes til ophør. Underretningen skal ske på papir eller på et andet varigt medium. Hvis betingelserne i bestemmelsen er opfyldt, vil retten til at udnytte kreditmuligheden efter bestemmelsen kunne bringes til ophør i en opsigelsesperiode.

§ 27 medfører ikke ændringer i den hidtidige opsigelsesadgang for tidsbegrænsede kreditaftaler.

Den foreslåede § 28 svarer til den gældende § 27 i kreditaftaleloven, der regulerer, hvordan kreditomkostningerne skal opgøres, hvis forbrugeren vil betale sin gæld, før den er forfalden, eller hvis kreditgiver gør krav på betaling af beløb, der ellers ikke ville være forfaldne, eller på tilbagetagning af det solgte.

Den foreslåede § 26 indeholder bestemmelser, der regulerer forbrugeren førtidige tilbagebetaling. Det foreslås derfor, at § 28 alene regulerer opgørelsen af kreditomkostningerne, hvis kreditgiver gør krav på betaling af beløb, der ellers ikke ville være forfaldne, eller på tilbagetagning af det solgte. I øvrigt er der tale om en videreførelse af den gældende § 27.

Den foreslåede bestemmelse i § 33, stk. 1, svarer til forbrugerkreditdirektivets artikel 17 og delvist til den gældende § 33, stk. 1, i kreditaftaleloven.

Bestemmelsen omhandler overdragelse af rettigheder og fastslår, at hvis kreditgiverens rettigheder i henhold til en kreditaftale overdrages til tredjemand, så har forbrugeren over for erhververen ret til at gøre enhver indsigelse gældende, som forbrugeren kunne gøre gældende over for den oprindelige kreditgiver.

Det følger videre af *stk. 2*, at forbrugeren skal underrettes om overdragelsen. Det gælder dog ikke, hvis den oprindelige kreditgiver efter aftale med erhververen fortsat står for kreditten i forhold til forbrugeren. I en sådan situation vil det fortsat være den oprindelige kreditgiver, som skal modtage betaling fra forbrugeren, ligesom forbrugeren skal give eventuelle meddelelser til den oprindelige kreditgiver.

De gældende bestemmelser i § 33, stk. 2-4, i kreditaftaleloven foreslås videreført som *stk. 3-5*.

Til nr. 19

Henvisningen i § 33, *stk. 2*, der bliver *stk. 3*, til § 5, nr. 2, foreslås som konsekvens af den foreslåede § 4, jf. lovforslagets § 1, nr. 3, ændret til en henvisning til § 4, nr. 15, litra b.

Henvisningerne i § 33, *stk. 2-4*, der bliver *stk. 3-5*, til andre stykker i bestemmelsen foreslås endvidere ændret som konsekvens af den foreslåede § 33, stk. 1 og 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 18.

Til nr. 20

Henvisningen i § 34, *stk. 1, nr. 2*, til § 9, stk. 1, nr. 5, foreslås som konsekvens af den foreslåede § 8, jf. lovforslagets § 1, nr. 8, ændret til en henvisning til § 8, stk. 2, nr. 7.

Til nr. 21

Henvisningen i § 38, *nr. 1*, til § 27, stk. 2-3, foreslås som konsekvens af den foreslåede § 28, jf. lovforslagets § 1, nr. 17, ændret til en henvisning til § 28, stk. 2-3.

Til nr. 22

Henvisningen i § 45, *stk. 1*, til § 9, stk. 1, foreslås som konsekvens af den foreslåede § 8, jf. lovforslagets § 1, nr. 8, ændret til en henvisning til § 8, stk. 2.

Til nr. 23

Efter § 53 kan justitsministeren bestemme, at lovens regler eller nogle af disse helt eller delvist ikke anvendes

på kreditkøb, der er af en særlig beskaffenhed, samt at lovens regler eller nogle af disse ikke anvendes på kreditter, der ydes til en rente, der er lavere end markedsrenten, og som ikke tilbydes offentligheden i almindelighed, eller kun anvendes på sådanne kreditter med de afvigelser, som tilsiges af de pågældende kreditters særlige karakter.

Bemyndigelsen i § 53 er udnyttet til at udstede bekendtgørelse nr. 497 af 13. juni 1994 om undtagelser og fravigelser fra lov om kreditaftaler. Efter bekendtgørelsens § 1 finder kreditaftalelovens særlige regler om kreditkøb ikke anvendelse på kreditkøb af aktier, obligationer (bortset fra præmieobligationer), sparekassers garantbeviser, beviser for ansvarlig indskudskapital i pengeinstitutter, beviser udstedt af investeringsforeninger under tilsyn eller lignende værdipapirer, mens § 2 indeholder særlige tidsmæssige krav for meddelelse af oplysninger i forbindelse med postordresalg, der er omfattet af kreditaftaleloven.

Efter § 54 kan justitsministeren fastsætte regler, hvorefter skriftlige aftaler og dokumenter, der er omfattet af loven, skal være påtrykt en af ministeren udarbejdet vejledning om forbrugers retsstilling.

Bekendtgørelsens § 1 foreslås videreført som § 21, stk. 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 13. Bemyndigelserne i §§ 53 og 54 vil kun i begrænset omfang kunne udnyttes i overensstemmelse med forbrugerkreditdirektivet, og det foreslås derfor, at §§ 53 og 54 ophæves. Bekendtgørelsen nr. 497 af 13. juni 1994 om undtagelser og fravigelser fra lov om kreditaftaler bortfalder herefter.

Til nr. 24

§ 55 i kreditaftaleloven bemyndiger justitsministeren til at ændre visse beløbsangivelser og rentesatser i loven. Det foreslås, at henvisningen til den gældende § 3, stk. 3, nr. 1, udgår som konsekvens af den foreslåede affattelse af § 3, jf. lovforslagets § 1, nr. 2.

Til nr. 25

Efter § 56 i kreditaftaleloven kan den, der gør sig skyldig i grov eller oftere gentagen overtrædelse af en række af de bestemmelser i loven, der pålægger kreditgiveren oplysningspligter, straffes med bøde.

Det foreslås, at bestemmelsen – som konsekvens af de foreslåede ændringer af oplysningspligterne – ændres, således at grov eller oftere gentagen overtrædelse af de foreslåede §§ 7 a, 7 b, 8, 8 a, 8 b, 9, 10 og 17 straffes med bøde. Det strafsanktionerede område foreslås dermed udvidet til også at omfatte manglende opfyldelse af oplysningspligten forud for indgåelsen af en kreditaftale.

le, ligesom også kreditformidlere vil kunne straffes i det omfang kreditformidleren er pålagt pligter efter de straf-sanktionerede bestemmelser.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.19 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 26

Som konsekvens af den foreslåede ophævelse af § 54, jf. lovforslagets § 1, nr. 23, forslås § 56, stk. 3, ophævet.

Til nr. 27

Der foreslås indsat tre bilag til loven. De foreslåede *bilag 1-3* svarer til forbrugerkreditdirektivets bilag I-III.

Bilag 1 indeholder den grundligning, der i henhold til den foreslåede § 16, stk. 2, jf. lovforslagets § 1, nr. 10, skal anvendes ved beregning af de årlige omkostninger i procent, og de supplerende antagelser, der er omtalt i den foreslåede § 16, stk. 7.

Ved »En aftalt indikator« i bilag 1, pkt. 4, nr. 10, skal forstås f.eks. Nationalbankens diskonto eller lignende indikator, som kreditgiver er uden indflydelse på, og som er aftalt mellem forbrugeren og kreditgiveren.

Bilag 2 indeholder formularen »Standardiserede europæiske forbrugerkreditoplysninger«, som kreditgiveren skal anvende for at give forbrugeren en række nærmere fastsatte oplysninger i overensstemmelse med de foreslåede bestemmelser om kreditgiverens oplysningspligt.

Det fremgår af den foreslåede bestemmelse i § 7 a, stk. 1, sidste pkt., jf. lovforslagets § 1, nr. 7, at formularen i lovens bilag 2 skal benyttes. Kreditgiverne kan imidlertid i det omfang, dette sker uden, at formularens struktur ændres, ændre skrifttype, sideskift, afsnitsskift og størrelse på felter mv. Alle oplysninger skal være lige fremtrædende. Felter, hvor teksten »hvis relevant« fremgår, skal slettes, hvis feltet ikke er relevant for den pågældende kreditaftale. Det er ikke tilstrækkeligt at overstrege de pågældende felter.

Der kan ikke henvises til almindelige forretningsbetingelser eller lignende, idet oplysningerne skal fremgå direkte af de relevante felter.

I feltet »Kredittype« skal kreditgiveren angive, hvilken type kredit der er tale om, f.eks. boliglån, kassekredit eller lignende.

I feltet »Det samlede kreditbeløb« vil det beløb, der skal angives, normalt udgøre det lånte beløb med fradrag af de omkostninger, der er ved stiftelsen af lånet. I dette felt skal således angives det beløb, kunden får stillet til disposition, jf. de foreslåede bestemmelser i § 4, stk. 1, nr. 8 og 12, jf. lovforslagets § 1, nr. 3.

I feltet »Betingelser for at udnytte kreditten« beskrives, hvordan og hvornår lånet kommer til udbetaling. Hvis f.eks. lånet bliver udbetalt, ved, at pengene bliver stillet til rådighed som en trækningsmulighed på en bankkonto, skal det angives, hvornår trækningsmuligheden kan udnyttes, på hvilken konto og hvordan kunden kan udnytte trækningsmuligheden.

I feltet »Afdrag og, hvis relevant, i hvilken rækkefølge afdragene vil blive fordelt« skal afdrag forstås som betalinger på lånet, dvs. at der i dette felt skal angives størrelsen, antallet og hyppigheden af de ydelser, der skal betales af forbrugeren. Der skal ikke ske fradrag i de angivne beløb, hvis disse ydelser indeholder betaling af renter og omkostninger. Det skal endvidere særskilt angives, hvordan renter og evt. omkostninger betales.

I feltet »Den sikkerhedsstillelse, som kræves« skal alle former for sikkerhedsstillelse, der er en betingelse for indgåelse af kreditaftalen, angives, uanset om der er tale om en bestående sikkerhedsstillelse, jf. forslaget til kreditaftalelovens § 7a, stk. 2, nr. 8, jf. lovforslagets § 1, nr. 7.

I feltet »Debitorrenten eller, hvis det er relevant, de forskellige debitorrenter, der gælder for kreditaftalen« angives renten på lånetidspunktet. Det skal endvidere angives, om renten er fast eller variabel og om renten er knyttet til et indeks eller en referencesats.

I feltet »De årlige omkostninger i procent« angives de årlige omkostninger i procent udregnet på baggrund af forslaget til kreditaftalelovens § 16 og bilag 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 10 og 27. Er kreditten en kassekredit, kan det repræsentative eksempel på de årlige omkostninger i procent angives med den forudsætning, at hele kreditten er udnyttet, jf. bilag 1, nr. 4, pkt. 8.

I feltet »Eventuelle andre omkostninger i forbindelse med kreditten« skal kort- og kontoomkostninger ikke angives, hvis det er frivilligt for kunden at benytte sig heraf.

I feltet »Betingelser for ændring af ovennævnte omkostninger i forbindelse med kreditaftalen« skal angives betingelserne for at ændre tilknyttede omkostninger, når der i tilknytning til kreditaftalen er sådanne omkostninger.

I feltet »Søgning i en database« skal angives, om der er søgt i databaser og resultaterne heraf. Det skal endvidere angives, hvis der ikke er søgt, men dette påtænkes.

I feltet »Ret til udkast til en kreditaftale« skal angives, om kunden kan modtage en kopi af udkastet til kreditaftalen.

Under overskriften »Supplerende oplysninger, som skal gives i tilfælde af fjernslag af finansielle tjenst-

eydelser,« findes en række felter, der vedrører oplysningsforpligtelser efter artikel 3, stk. 1 og 2, i direktiv 2002/65/EF om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser til forbrugerne. Der er således tale om en oplysningsforpligtelse, der også følger af forbrugerftalelovens §§ 11 og 13.

Bilag 3 indeholder en særlig formular vedrørende kreditaftaler om kassekredit og gældsoplægning. Formularen i bilag 3 kan kun benyttes ved kassekreditaftaler som omhandlet i den foreslåede § 3, stk. 2, eller ved gældsoplægninger som omhandlet i den foreslåede § 3, stk. 1, nr. 7.

I feltet »Det samlede kreditbeløb« vil det beløb, der skal angives, normalt udgøre det lånte beløb med fradrag af de omkostninger, der er ved stiftelsen af lånet. I dette felt skal således angives det beløb, kunden får stillet til disposition, jf. den foreslåede bestemmelse i § 4, stk. 1, nr. 8, jf. lovforslagets § 1, nr. 3, hvor »det samlede beløb, der skal betales af forbrugeren« er defineret som summen af det samlede kreditbeløb og de samlede omkostninger i forbindelse med kreditaftalen.

Under overskriften »Supplerende oplysninger, som skal gives i tilfælde af fjernslag af finansielle tjenesteydelser« findes en række felter, der vedrører oplysningsforpligtelser efter artikel 3, stk. 1 og 2, i direktiv 2002/65/EF om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser til forbrugerne. Der er således tale om en oplysningsforpligtelse, der også følger af forbrugerftalelovens §§ 11 og 13.

I feltet »Vilkår om, hvilken lovgivning der skal anvendes på aftalen og/eller om hvilken domstol der er kompetent« skal en eventuel bestemmelse om, hvilken lovgivning der finder anvendelse på kreditaftalen og/eller om, hvilken domstol der er kompetent angives, jf. forbrugerftalelovens § 13, stk. 1, nr. 6.

Til § 2

Til nr. 1

Det foreslås, at der i lov om markedsføring indsættes en note, der oplyser om, at loven gennemfører dele af forbrugerkreditdirektivet. Alene notens sidste henvisning vedrører forbrugerkreditdirektivet.

Til nr. 2

Lovens § 2, stk. 3, angiver de bestemmelser, som ikke finder anvendelse på virksomheder omfattet af lov om finansiel virksomhed. Det foreslås, at § 14 a tilføjes, da denne bestemmelse alene regulerer de virksomheder, der ikke er omfattet af lov om finansiel virksomhed

Til nr. 3

Den foreslåede § 14 a i lov om markedsføring svarer til forbrugerkreditdirektivet artikel 4 og artikel 21, litra a. I bestemmelsen anvendes i overensstemmelse med terminologien i markedsføringsloven i stedet for begrebet reklame det indholdsmæssigt identiske begreb markedsføring.

Markedsføringen af kreditaftaler, undtagen kreditkøb, er i dag omfattet af bekendtgørelse nr. 193 af 1. marts 2007 om information til forbrugere om priser på låne- og kredittilbud og valutakurser (skiltningsbekendtgørelsen). Markedsføringen af kreditkøb er derimod omfattet af de almindelige regler i markedsføringsloven. Der er således i dag forskel på reglerne for markedsføring af henholdsvis almindelige kreditaftaler og kreditkøb. Den foreslåede § 14 a medfører, at alle kreditaftaler, herunder kreditkøb, vil blive underlagt de samme regler om markedsføring.

Den foreslåede § 14 a omhandler ikke de prisoplysninger, som erhvervsdrivende, der udbyder egne eller andre erhvervsdrivendes lån, skal give til forbrugerne. Det betyder, at den eksisterende § 14 i markedsføringsloven stadig regulerer hvilke oplysninger, der skal skiltes med ved kreditkøb.

Som en følge af dette lovforslag skal skiltningsbekendtgørelsen revideres, så bekendtgørelsens § 5 vedrørende krav til markedsføring af låne- eller kredittilbud ophæves.

Stk. 1, svarer til forbrugerkreditdirektivets artikel 4, stk. 1, og medfører, at hvis markedsføring af kreditaftaler angiver en rentesats eller talstørrelser vedrørende omkostningerne i forbindelse med forbrugerkredit, skal reklamen indeholde oplysningerne nævnt i *stk. 2*.

Stk. 2 indebærer, at oplysninger skal angives klart, tydeligt og på en fremtrædende måde ved hjælp af et repræsentativt eksempel. *Stk. 2* angiver endvidere hvilke oplysninger, der skal nævnes i reklamer for kreditaftaler, og svarer til forbrugerkreditdirektivets artikel 4, stk. 2.

Stk. 3 svarer til forbrugerkreditdirektivets artikel 4, stk. 3, og indebærer, at hvis indgåelsen af en aftale om en accessorisk tjenesteydelse i forbindelse med kreditaftalen er obligatorisk for at opnå kreditten, og en sådan aftales omkostninger ikke kan beregnes på forhånd, skal forpligtelsen til at indgå denne aftale også være angivet sammen med de årlige omkostninger i procent.

Stk. 4 svarer til forbrugerkreditdirektivets artikel 21, litra a, og indebærer, at kreditformidlere i reklamer og i anden dokumentation henvendt til forbrugere skal gøre opmærksom på omfanget af deres beføjelser. Det skal bl.a. oplyses, om vedkommende udelukkende samarbej-

der med én eller flere kreditgivere eller optræder som selvstændig mægler.

Begreberne kreditaftale, kreditformidler, debitorrente, samlet kreditbeløb, årlige omkostninger i procent og samlet beløb, der skal betales af forbrugeren, skal forstås i overensstemmelse med definitionen af begreberne i den foreslåede § 4 i kreditaftaleloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 3.

Til nr. 4

Den foreslåede ændring af § 30, stk. 2, medfører, at den gældende strafbestemmelse i markedsføringsloven udvides til også at omfatte overtrædelser af § 14 a. Dette medfører, at overtrædelser af § 14 a på samme måde som overtrædelser af § 14 kan straffes med bøde. Der henvises i øvrigt til pkt. 2.19 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 3

Efter forbrugerkreditdirektivets artikel 27, stk. 1, skal de bestemmelser i national lovgivning, der er nødvendige for at gennemføre direktivet, sættes i kraft senest den 12. maj 2010. Ved berigtigelse til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF, jf. EU-Tidende 2009 nr. L 207, side 14, er fristen for gennemførelse af direktivet i national lovgivning berigtiget til 11. juni 2010.

På den baggrund foreslås det i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 11. juni 2010 og i *stk. 2*, at loven finder anvendelse på kreditaftaler, der indgås efter lovens ikrafttræden.

Det følger af forbrugerkreditdirektivets artikel 30, stk. 2, at en række af direktivets artikler også skal finde

anvendelse på tidsubegrænsede kreditaftaler, der eksisterer på tidspunktet for de nationale gennemførelsesbestemmelers ikrafttræden.

Det foreslås derfor i *stk. 3*, at kreditaftalelovens § 8 b, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, §§ 9, 10, 27 og 33, som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 9, 10, 17 og 18, tillige skal have virkning for tidsubegrænsede kreditaftaler, der er indgået forud for lovens ikrafttræden.

Dermed vil kreditgiveren i forbindelse med tidsubegrænsede kreditaftaler, der er indgået forud for lovens ikrafttræden, være forpligtet til ved overtræk regelmæssigt på papir eller på et andet varigt medium at give nærmere bestemte oplysninger, ligesom der i forbindelse med ændring af renten og i forbindelse med kassekreditter skal gives de oplysninger, som følger af den foreslåede ordning. Endelig vil forbrugeren have mulighed for at opsige tidsubegrænsede kreditaftaler samt have de foreslåede rettigheder i forbindelse med overdragelse af rettigheder.

Realkreditinstitutters tilbud gælder typisk i seks måneder, og det foreslås derfor i *stk. 4*, at hvis der er tale om kreditaftaler med pant i fast ejendom, der er omfattet af den foreslåede § 8 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 8, og kreditgiveren er et realkreditinstitut, finder loven kun anvendelse på kreditaftaler, hvor kreditgiverens tilbud er fremsat efter lovens ikrafttræden.

Til § 4

Bestemmelsen vedrører lovens territoriale gyldighed. Det foreslås, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland, men at lovens § 1 ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvist i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Lovforslaget sammenholdt med gældende ret

*Gældende formulering**Lovforslaget*

§ 1

I lov om kreditaftaler, jf. lovbekendtgørelse nr. 157 af 25. februar 2009, foretages følgende ændringer:

1. Som *fodnote* til lovens titel indsættes:

»1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF, EU-Tidende 2008 nr. L 133, side 66.«

2. § 1, stk. 1, affattes således:

»Loven finder anvendelse på kreditaftaler, hvor en kreditgiver yder eller giver tilsagn om at yde kredit til en forbruger.«

3. §§ 3 og 4 affattes således:

»§ 3. Loven finder ikke anvendelse på:

- 1) Kreditaftaler, hvor kreditten ydes rentefrit og uden andre omkostninger.
- 2) Kreditaftaler, ifølge hvilken kreditten skal betales tilbage inden tre måneder, og som kun er forbundet med ubetydelige omkostninger.
- 3) Kreditaftaler, som vedrører henstand uden omkostninger med betalingen af en eksisterende gæld.
- 4) Kreditaftaler, som er resultatet af et forlig indgået for retten.
- 5) Leje- eller leasingaftaler, hvor der ikke er fastsat nogen pligt til at købe aftalegenstanden, hverken i selve aftalen eller i en separat aftale.
- 6) Kreditaftaler i form af overtræk. Kapitel 1, § 8 b og kapitel 13 finder dog anvendelse på kreditaftaler efter 1. pkt.
- 7) Kreditaftaler, ifølge hvilke kreditgiveren og forbrugeren aftaler henstand med betalingen eller aftaler, hvorledes kreditten tilbagebetales. Dette gælder dog kun, hvis forbrugeren allerede har misligholdt den oprindelige kreditaftale, og hvor sådanne ordninger kan forventes at afværge en retssag om den pågældende misligholdelse, og forbrugeren

§ 1. Loven gælder for kreditaftaler, hvor en erhvervsdrivende (kreditgiveren) yder eller giver tilsagn om at yde kredit som led i sit erhverv, når den anden part (forbrugeren) hovedsagelig handler uden for sit erhverv.

§ 3. Loven finder ikke anvendelse på:

- 1) Kreditaftaler, hvor kreditten skal indfries senest 3 måneder efter aftalens indgåelse eller ved kreditkøb senest 3 måneder efter salgsgenstandens levering.

2) Kredit, der aftales i et retsforlig.

Stk. 2. Uanset bestemmelsen i stk. 1, nr. 1, gælder loven, hvis der foreligger et køb med ejendomsforbehold eller et kreditkøb i henhold til en aftale om kredit med variabelt lånebeløb.

Stk. 3. Lovens kapitel 2 gælder ikke for kreditaftaler,

- 1) hvor det samlede beløb, der skal betales, eller ved kreditaftaler med variabelt lånebeløb det samlede beløb, der skal betales ved fuld udnyttelse af kontoen, ikke overstiger 1.500 kr., eller
- 2) hvor der ikke betinges vederlag for kreditten.

ikke dermed stilles ringere end som fastsat i den oprindelige kreditaftale. Kapitel 1, § 7 b, § 7 c, stk. 3, § 8, stk. 1, § 8, stk. 2, nr. 1-9, 12 og 18, § 8, stk. 4, § 8 b, § 9, § 16, § 17, § 26, § 27 og kapitel 13 finder dog anvendelse.

Stk. 2. § 7 a, § 8, stk. 2, 3, 6 og 7, § 8 b, § 9, § 19, § 26 og § 27 finder ikke anvendelse på kreditaftaler i form af kassekredit, hvor kreditten skal betales tilbage på anfordring eller inden tre måneder.

Stk. 3. Hvis en kreditaftale er omfattet af både stk. 1, nr. 7, og stk. 2, finder stk. 1, nr. 7, ikke anvendelse.

§ 4. Ved en kreditaftale forstås en aftale om kredit i form af henstand, lån eller anden tilsvarende form for finansiel ydelse.

Stk. 2. En aftale om præstation af løbende ydelser, for hvilke forbrugeren har ret til at betale helt eller delvis bagud, anses ikke for en kreditaftale.

§ 4. I denne lov forstås ved:

- 1) Forbruger: En person, der i forbindelse med transaktioner, der er omfattet af denne lov, hovedsagelig handler uden for sit erhverv.
- 2) Kreditgiver: En fysisk eller juridisk person, der yder eller giver tilsagn om at yde kredit som led i udøvelsen af sin erhvervsmæssige virksomhed.
- 3) Kreditaftale: En aftale, hvorved en kreditgiver yder eller giver tilsagn om at yde en forbruger kredit i form af henstand med betalingen, lån eller anden tilsvarende form for finansiel ordning, undtagen aftaler om løbende levering af tjenesteydelser eller varer af samme art, hvor forbrugeren betaler for ydelserne eller varerne i rater, så længe de leveres.
- 4) Kassekredit: En udtrykkelig kreditaftale, hvorved en kreditgiver stiller midler til rådighed for en forbruger, som overstiger den løbende saldo på forbrugers løbende konto.
- 5) Overtræk: Et stiltiende accepteret overtræk, hvorved en kreditgiver tillader, at en forbruger disponerer over midler, som overstiger den løbende saldo på forbrugers løbende konto eller den aftalte kassekredit.
- 6) Kreditformidler: En fysisk eller juridisk person, der ikke optræder som kreditgiver, og som mod betaling af et honorar, der kan antage form af penge eller en anden aftalt form for finansiel modydelse, som led i udøvelsen af sin erhvervsmæssige virksomhed
 - a) præsenterer kreditaftaler for forbrugere eller tilbyder kreditaftaler til forbrugere,
 - b) bistår forbrugere ved at udføre andet forberedende arbejde med henblik på kreditaftaler end det, der er omhandlet i litra a, eller

c) indgår kreditaftaler med forbrugere på kreditgiverens vegne.

7) Samlede omkostninger i forbindelse med kreditaftalen: Alle omkostninger, herunder renter, provision, afgifter og enhver anden form for honorar, som forbrugeren skal betale i forbindelse med kreditaftalen, og som kreditgiveren har kendskab til, bortset fra notarialgebyrer. Omkostninger ved accessoriske tjenesteydelser i forbindelse med kreditaftalen, navnlig forsikringspræmier, medregnes også, såfremt indgåelsen af aftalen om tjenesteydelser desuden er obligatorisk for at opnå kreditten eller for at opnå kreditten på de annoncerede vilkår og betingelser.

8) Samlet beløb, der skal betales af forbrugeren: Summen af det samlede kreditbeløb og de samlede omkostninger i forbindelse med kreditaftalen.

9) Årlige omkostninger i procent: De samlede omkostninger i forbindelse med kreditaftalen udtrykt i procent pr. år af det samlede kreditbeløb, eventuelt omfattende de omkostninger, der er nævnt i § 16, stk. 3 og 4.

10) Debitorrente: Den rentesats udtrykt i en fast eller variabel procentsats, der anvendes på årsbasis på de udnyttede kreditmuligheder.

11) Fast debitorrente: At kreditgiveren og forbrugeren i kreditaftalen aftaler én debitorrente for hele kreditaftalens løbetid eller flere debitorrenter for delperioder, hvor der udelukkende anvendes en fast, specifik procentsats. Hvis aftalen ikke angiver alle debitorrenterne, anses debitorrenten kun som fastsat for de delperioder, for hvilke de udelukkende er fastsat ved en fast, specifik procentsats, der er aftalt ved indgåelsen af kreditaftalen.

12) Samlet kreditbeløb: Loftet for eller summen af alle beløb, der stilles til disposition i henhold til en kreditaftale.

13) Varigt medium: En indretning, som sætter forbrugeren i stand til at lagre oplysninger, rettet til forbrugeren personligt, på en måde, der muliggør senere søgning i et tidsrum, som er afpasset efter oplysningernes formål, og som giver mulighed for uændret gengivelse af de lagrede oplysninger.

14) Tilknyttet kreditaftale: En kreditaftale, ifølge hvilken

a) den pågældende kredit udelukkende tjener til at finansiere en aftale om levering af specifikke varer eller specifikke tjenesteydelser og

b) kreditaftalen og aftalen om levering udgør en kommerciel helhed, idet der anses at foreligge en kommerciel helhed, når leverandøren selv finansierer forbrugers kredit, eller, såfremt finansieringen sker gennem tredjemand, når kreditgiveren i forbindelse med indgåelsen eller forberedelsen af kreditaftalen gør brug af leverandørens tjenester, eller når den specifikke vare eller ydelsen af en specifik tjenesteydelse udtrykkeligt er angivet i kreditaftalen.

15) Kreditkøb: En kreditaftale med henblik på køb af løsøre, hvorefter

a) køberen efter aftale med sælgeren har fået henstand med betaling af købesummen eller en del af denne, eller

b) købesummen helt eller delvis dækkes ved lån indrømmet køberen af en tredjemand på grundlag af en aftale herom mellem denne og sælgeren.

16) Køb med ejendomsforbehold: Et kreditkøb, hvor det er aftalt, at sælgeren kan tage det solgte tilbage, hvis køberen ikke opfylder sine forpligtelser. Som køb med ejendomsforbehold anses også en aftale, der er betegnet som lejekontrakt, eller hvorefter betalingen i øvrigt fremtræder som vederlag for brug af tingen, såfremt det må antages at have været meningen, at modtageren af tingen skal blive ejer af den.«

§ 5. Som kreditkøb betegnes en kreditaftale med henblik på køb af løsøre, hvorefter

1) køberen efter aftale med sælgeren har fået henstand med betaling af købesummen eller en del af denne eller

2) købesummen helt eller delvis dækkes ved lån indrømmet køberen af en tredjemand på grundlag af en aftale herom mellem denne og sælgeren.

§ 6. Ved køb med ejendomsforbehold forstås et kreditkøb, hvor det er aftalt, at sælgeren kan tage det solgte tilbage, hvis køberen ikke opfylder sine forpligtelser.

Stk. 2. Som køb med ejendomsforbehold anses også en aftale, der er betegnet som lejekontrakt, eller hvorefter betalingen i øvrigt fremtræder som vederlag for brug af tingen, såfremt det må antages at have været meningen, at modtageren af tingen skal blive ejer af den.

4. §§ 5 og 6 ophæves

§ 7. Loven og de i medfør af denne udfærdigede forskrifter kan ikke ved forudgående aftale fraviges til skade for forbrugeren.

Stk. 2. (udelades)

Kapitel 2

Kreditgiverens oplysningspligt

5. I § 7, stk. 1, udgår »forudgående«.

6. Overskriften til *kapitel 2* affattes således:

»Kreditgiverens oplysningspligt mv.«

7. Efter § 7 indsættes i *kapitel 2*:

»Oplysningspligt forud for aftaleindgåelsen

§ 7 a. Før en forbruger bindes af en kreditaftale eller et kredittilbud, giver kreditgiveren og i givet fald kreditformidleren på grundlag af de kreditvilkår og -betingelser, som kreditgiveren tilbyder, og i givet fald forbrugeren præferencer og oplysninger, forbrugeren de oplysninger, der er nødvendige for at sammenligne forskellige tilbud, så der kan træffes en informeret beslutning om indgåelsen af en kreditaftale. Oplysningerne gives på papir eller på et andet varigt medium ved hjælp af formularen i lovens bilag 2.

Stk. 2. Oplysningerne i henhold til stk. 1 skal omfatte:

- 1) Kredittypen.
- 2) Navn og fysisk adresse på kreditgiveren samt i givet fald navn og fysisk adresse på den involverede kreditformidler.
- 3) Det samlede kreditbeløb og betingelserne for at udnytte kreditmuligheden.
- 4) Kreditaftalens løbetid.
- 5) Ved kredit i form af henstand med betalingen for en specifik vare eller tjenesteydelse og tilknyttede kreditaftaler, varen eller tjenesteydelsen og konstantprisen herfor.
- 6) Debitorrenten, betingelserne for anvendelsen af debitorrenten og et eventuelt indeks eller en eventuel referencesats, der skal anvendes på den oprindelige debitorrente, samt tidspunkter, betingelser og procedurer for ændring af debitorrenten. Hvis der anvendes forskellige debitorrenter under forskellige omstændigheder, angives de nævnte oplysninger for alle de relevante debitorrenter.
- 7) De årlige omkostninger i procent og det samlede beløb, som skal betales af forbrugeren, illustreret ved et repræsentativt eksempel, som angiver alle de antagelser, der er lagt til grund for at beregne pro-

centsatsen. Hvis forbrugeren har informeret kreditgiveren om et eller flere elementer i den kredit, vedkommende foretrækker, som f.eks. kreditaftalens løbetid og det samlede kreditbeløb, skal kreditgiveren tage hensyn til disse elementer. Hvis en kreditaftale giver forskellige muligheder for at udnytte kreditmuligheden med forskellige omkostninger eller debitorrenter, og kreditgiveren derfor anvender det loft for kreditten, som fremgår af antagelsen i lovens bilag 1, skal kreditgiveren angive, at andre muligheder for at udnytte kreditmuligheden for denne type kreditaftale kan medføre højere årlige omkostninger i procent.

8) Størrelse, antal og hyppighed af de betalinger, der skal foretages af forbrugeren, og i givet fald den rækkefølge, hvori betalingerne henføres til forskellige udestående saldi til forskellige debitorrenter med henblik på tilbagebetaling.

9) Hvor det er relevant, omkostningerne i forbindelse med forvaltning af en eller flere konti til registrering af både betalingstransaktioner og udnyttelser af kreditmuligheden, medmindre det ikke er obligatorisk at åbne en konto, tillige med omkostningerne ved anvendelse af et betalingsmiddel i forbindelse med både betalingstransaktioner og udnyttelser af kreditmuligheden, andre omkostninger i forbindelse med kreditaftalen og betingelserne for en eventuel ændring af disse omkostninger.

10) Hvor det er relevant, om der er omkostninger, som forbrugeren skal betale til en notar ved indgåelsen af kreditaftalen.

11) Den eventuelle forpligtelse til at indgå en aftale om en accessorisk tjenesteydelse i forbindelse med kreditaftalen, navnlig en forsikringspolice, såfremt indgåelsen af en aftale om en sådan accessorisk tjenesteydelse er obligatorisk for at opnå kreditten eller for at opnå kreditten på de annoncerede vilkår og betingelser.

12) Den gældende sats for morarenter og måden, denne sats tilpasses på, og, hvor det er relevant, eventuelle omkostninger i forbindelse med misligholdelse.

13) Oplysning om følgerne af manglende betalinger.

14) Hvor det er relevant, den sikkerhedsstillelse, som kræves.

15) Hvorvidt en fortrydelsesret finder anvendelse eller ej.

16) Retten til førtidig tilbagebetaling og, hvor det er relevant, oplysninger om kreditgiverens ret til kompensation og om, hvordan denne kompensation fastsættes i overensstemmelse med § 26.

17) Forbrugerens ret til omgående underretning uden omkostninger i henhold til § 7 c, stk. 3, om resultatet af databasesøgninger, der er foretaget med henblik på vurdering af den pågældendes kreditværdighed.

18) Forbrugerens ret til efter anmodning og uden omkostninger at få udleveret en kopi af udkastet til kreditaftale. 1. pkt. finder ikke anvendelse, hvis kreditgiveren på tidspunktet for anmodningen ikke er villig til at indgå kreditaftalen med forbrugeren.

19) Hvis det er relevant, hvor længe oplysningerne, der er afgivet forud for aftaleindgåelsen, er bindende for kreditgiveren.

Stk. 3. Eventuelle supplerende oplysninger fra kreditgiveren til forbrugeren gives i et særskilt dokument, der som bilag kan tilknyttes formularen i lovens bilag 2.

Stk. 4. Ved anvendelse af taletelefoni skal beskrivelsen af den finansielle tjenesteydelse med forbrugerens samtykke alene omfatte tjenesteydelsens karakter og væsentligste egenskaber, dog mindst de oplysninger, der fremgår af stk. 2, nr. 3-6 og 8, samt de årlige omkostninger i procent illustreret ved et repræsentativt eksempel og det samlede beløb, som skal betales af forbrugeren.

Stk. 5. Hvis aftalen på forbrugerens anmodning er indgået ved anvendelse af en fjernkommunikationsteknik, som ikke gør det muligt at give oplysningerne i overensstemmelse med stk. 1 og 2, navnlig i det tilfælde, der er omhandlet i stk. 4, skal kreditgiveren give forbrugeren de pågældende oplysninger i komplet form ved brug af formularen i lovens bilag 2 umiddelbart efter kreditaftalens indgåelse.

Stk. 6. Ud over formularen i lovens bilag 2 skal forbrugeren efter anmodning og uden omkostninger modtage en kopi af udkastet til kreditaftale. 1. pkt. finder ikke anvendelse, hvis kreditgiveren på tidspunktet for anmodningen ikke er villig til at indgå kreditaftalen med forbrugeren.

Stk. 7. Hvis der er tale om en kreditaftale, ifølge hvilken de betalinger, forbrugeren foretager, ikke umiddelbart fører til en tilsvarende amortisation af

det samlede kreditbeløb, men tjener til at opbygge kapital på de tidspunkter og betingelser, der er fastsat i kreditaftalen eller en accessorisk aftale, omfatter de oplysninger forud for aftaleindgåelsen, der kræves i henhold til stk. 1 og 2, en klar og tydelig angivelse af, at en sådan kreditaftale ikke garanterer tilbagebetaling af det samlede udnyttede kreditbeløb i henhold til kreditaftalen, medmindre der er givet en sådan garanti.

Stk. 8. Kreditgiveren og i givet fald kreditformidleren skal give forbrugeren fyldestgørende forklaringer, således at forbrugeren er i stand til at vurdere, om den foreslåede kreditaftale passer til vedkommendes behov og finansielle situation, hvor det er relevant, ved at forklare de oplysninger forud for aftaleindgåelsen, der skal gives i henhold til stk. 1 og 2, de foreslåede produkters vigtigste karakteristika og de specifikke konsekvenser, disse produkter kan få for forbrugeren, herunder konsekvenserne af forbrugers betalingsmisligholdelse.

Stk. 9. Stk. 1-8 finder ikke anvendelse på leverandører af varer eller tjenesteydelser, der accessorisk optræder som kreditformidlere. I disse tilfælde skal kreditgiveren sikre, at forbrugeren forud for aftaleindgåelsen modtager oplysningerne efter stk. 1-8.

Oplysningspligt forud for aftaleindgåelsen i forbindelse med visse særlige former for kreditaftaler

§ 7 b. Før forbrugeren bliver bundet af en kreditaftale eller et kredittilbud efter § 3, stk. 1, nr. 7, eller § 3, stk. 2, giver kreditgiveren og i givet fald kreditformidleren på grundlag af de kreditvilkår og -betingelser, som kreditgiveren tilbyder, og i givet fald forbrugers præferencer og oplysninger, forbrugeren de oplysninger, der er nødvendige for at sammenligne forskellige tilbud, så der kan træffes en informeret beslutning om indgåelsen af en kreditaftale.

Stk. 2. Oplysningerne i henhold til stk. 1 skal omfatte:

- 1) Kredittypen.
- 2) Navn og fysisk adresse på kreditgiveren samt i givet fald navn og fysisk adresse på den involverede kreditformidler.
- 3) Det samlede kreditbeløb.
- 4) Kreditaftalens løbetid.

5) Debitorrenten, betingelserne for anvendelsen af debitorrenten og et eventuelt indeks eller en eventuel referencesats, der skal anvendes på den oprindelige debitorrente, de omkostninger, der anvendes fra det tidspunkt, hvor kreditaftalen indgås, og i givet fald betingelserne for ændring af disse omkostninger.

6) De årlige omkostninger i procent illustreret ved hjælp af repræsentative eksempler, som angiver alle de antagelser, der er lagt til grund for at beregne denne procentsats.

7) Betingelserne og proceduren for opsigelse af kreditaftalen.

8) Hvor det er relevant, en angivelse af, at forbrugeren til enhver tid kan blive anmodet om at betale hele kreditbeløbet tilbage.

9) Den gældende sats for morarenter og måden, denne sats tilpasses på, og, hvor det er relevant, andre omkostninger i forbindelse med misligholdelse.

10) Forbrugers ret til omgående underretning uden omkostninger i henhold til § 7 c, stk. 3, om resultatet af databasesøgninger, der er foretaget med henblik på vurdering af forbrugers kreditværdighed.

11) Ved kreditaftaler, der er omfattet af § 3, stk. 2, oplysninger om de omkostninger, der påløber fra kreditaftalens indgåelse, og, hvor det er relevant, om betingelserne for ændring af de pågældende omkostninger.

12) Hvor det er relevant, hvor længe de oplysninger, der er afgivet forud for aftaleindgåelsen, er bindende for kreditgiveren.

Stk. 3. Oplysningerne efter stk. 1 og 2 gives på papir eller på et andet varigt medium, og alle oplysningerne skal være lige fremtrædende. Oplysningerne kan gives ved hjælp af formularen i lovens bilag 3.

Stk. 4. I forbindelse med kreditaftaler, som er omfattet af § 3, stk. 1, nr. 7, omfatter de oplysninger, der gives forbrugeren i henhold til stk. 1 og 2, også størrelse, antal og hyppighed af de betalinger, der skal foretages af forbrugeren, og i givet fald den rækkefølge, hvori betalingerne henføres til forskellige udestående saldi til forskellige debitorrenter med henblik på tilbagebetaling, samt oplysning om retten til førtidig tilbagebetaling og, hvor det er relevant, oplysninger om kreditgiverens ret til kom-

pensation og om, hvordan denne kompensation fastsættes. 1. pkt. finder dog ikke anvendelse, hvis kreditaftalen tillige er omfattet af § 3, stk. 2.

Stk. 5. Hvis der anvendes taletelefoni og forbrugeren anmoder om en kassekredit med øjeblikkelig virkning, omfatter den finansielle tjenesteydelses vigtigste karakteristika dog mindst de oplysninger, som er nævnt i stk. 2, nr. 3, 5, 6 og 8. Hvis kreditaftalen er omfattet af § 3, stk. 1, nr. 7, skal kreditaftalens løbetid endvidere angives.

Stk. 6. Ud over de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1-5, skal forbrugeren efter anmodning uden omkostninger modtage en kopi af udkastet til kreditaftale med de oplysninger, som kræves efter § 8, hvis denne bestemmelse finder anvendelse. 1. pkt. finder ikke anvendelse, hvis kreditgiveren på tidspunktet for anmodningen ikke vil indgå kreditaftalen med forbrugeren.

Stk. 7. Hvis aftalen på forbrugers anmodning er indgået ved anvendelse af en fjernkommunikationsteknik, som ikke gør det muligt at give oplysningerne i overensstemmelse med stk. 1 og 2, herunder i de tilfælde, der er omhandlet i stk. 5, skal kreditgiveren umiddelbart efter kreditaftalens indgåelse opfylde sine forpligtelser i henhold til stk. 1 og 2 ved at give de oplysninger, som kræves i henhold til § 8, hvis denne bestemmelse finder anvendelse.

Stk. 8. Stk. 1-7 finder ikke anvendelse på leverandører af varer eller tjenesteydelser, der accessorisk optræder som kreditformidlere. I disse tilfælde skal kreditgiveren sikre, at forbrugeren forud for aftaleindgåelsen modtager oplysningerne efter stk. 1-7.

Vurdering af forbrugers kreditværdighed

§ 7 c. Kreditgiveren skal inden kreditaftalens indgåelse vurdere forbrugers kreditværdighed på grundlag af fyldestgørende oplysninger, der, hvor det er relevant, indhentes hos forbrugeren og, hvor det er nødvendigt, ved søgning i relevante databaser.

Stk. 2. Hvis kreditgiveren og forbrugeren efter kreditaftalens indgåelse bliver enige om at ændre det samlede kreditbeløb, skal kreditgiveren ajourføre de finansielle oplysninger, som kreditgiveren har om forbrugeren. Før enhver væsentlig forhøjelse af det samlede kreditbeløb skal kreditgiveren atter vurdere forbrugers kreditværdighed.

Stk. 3. Hvis en anmodning om kredit afslås på grundlag af søgning i en database, underretter kreditgiveren omgående forbrugeren om resultatet af en sådan søgning og giver forbrugeren nærmere oplysninger om den pågældende database. Denne underretning skal ske uden omkostninger for forbrugeren.«

8. §§ 8-10 affattes således:

»*Krav til kreditaftalen*

Formkrav til kreditaftaler

§ 8. En kreditaftale skal udfærdiges skriftligt og indeholde de oplysninger, der er nævnt i § 9 eller § 10 og i § 14, samt aftalens øvrige væsentlige vilkår.

Stk. 2. Forbrugeren skal i forbindelse med aftalens indgåelse have overgivet en genpart af kreditaftalen.

§ 8. En kreditaftale skal udfærdiges på papir eller på et andet varigt medium. Alle aftaleparter skal have et eksemplar af kreditaftalen.

Stk. 2. Kreditaftalen skal klart og tydeligt angive:

- 1) Kredittypen.
- 2) Navn og fysisk adresse på aftaleparterne og i givet fald på den involverede kreditformidler.
- 3) Kreditaftalens løbetid.
- 4) Det samlede kreditbeløb og betingelserne for at udnytte kreditmuligheden.
- 5) Såfremt der er tale om en kredit i form af henstand med betalingen for en specifik vare eller tjenesteydelse eller om tilknyttede kreditaftaler, varen eller tjenesteydelsen og kontantprisen herfor.
- 6) Debitorrenten, betingelserne for anvendelsen af debitorrenten og et eventuelt indeks eller en eventuel referencesats, der skal anvendes på den oprindelige debitorrente, samt tidspunkter, betingelser og procedurer for ændring af debitorrenten. Hvis der anvendes forskellige debitorrenter under forskellige omstændigheder, angives de nævnte oplysninger med hensyn til alle de relevante debitorrenter.
- 7) De årlige omkostninger i procent og det samlede beløb, som skal betales af forbrugeren, beregnet på tidspunktet for indgåelse af kreditaftalen. Alle de antagelser, der er lagt til grund ved beregningen af denne procentsats, angives.
- 8) Størrelse, antal og hyppighed af de betalinger, der skal foretages af forbrugeren, og i givet fald den rækkefølge, hvori betalingerne henføres til forskellige udestående saldi til forskellige debitorrenter med henblik på tilbagebetaling.
- 9) Såfremt der er tale om amortisation af kapitalen i forbindelse med en kreditaftale med fast løbetid, forbrugers ret til på anmodning til enhver tid i løbet af kreditaftalens varighed uden omkostninger

at modtage en opgørelse i form af en amortiseringsplan. Amortiseringsplanen skal angive skyldige betalinger og tidspunkter og betingelser for betaling af sådanne beløb og den skal indeholde en specificering af den enkelte tilbagebetaling, som viser amortiseringen af kapitalen, renterne beregnet på grundlag af debitorrenten og, hvor det er relevant, eventuelle yderligere omkostninger. Hvis rentesatsen ikke er fast, eller de yderligere omkostninger kan ændres i kreditaftalens løbetid, skal amortiseringsplanen klart og tydeligt angive, at oplysningerne i planen kun er gyldige indtil næste ændring af debitorrenten eller af de yderligere omkostninger i henhold til kreditaftalen.

10) Såfremt der skal betales omkostninger og renter uden amortisation af hovedstolen, en opgørelse over tidspunkter og betingelser for betaling af renter og eventuelle dermed forbundne faste omkostninger og engangsomkostninger.

11) Hvor det er relevant, omkostningerne i forbindelse med forvaltning af en eller flere konti til registrering af både betalingstransaktioner og udnyttelser af kreditmuligheden, medmindre det ikke er obligatorisk at åbne en konto, tillige med omkostningerne ved anvendelse af et betalingsmiddel i forbindelse med både betalingstransaktioner og udnyttelser af kreditmuligheden, andre omkostninger i forbindelse med kreditaftalen og betingelserne for en eventuel ændring af disse omkostninger.

12) Den gældende sats for morarenter som fastsat på tidspunktet for indgåelse af aftalen og måden, denne sats tilpasses på, og, hvor det er relevant, andre omkostninger i forbindelse med misligholdelse.

13) Oplysning om følgerne af manglende betalinger.

14) Hvor det er relevant, at der skal betales notari-
algebyrer.

15) Den sikkerhedsstillelse og de forsikringer, som eventuelt kræves.

16) En eventuel fortrydelsesret og fristen for udøvelse af en sådan fortrydelsesret samt andre betingelser for udøvelsen, herunder oplysninger om forbrugerens forpligtelse til at tilbagebetale den udnyttede kapital med renter i overensstemmelse med § 19, stk. 4, og det rentebeløb, der påløber pr. dag.

17) Oplysninger om forbrugerens rettigheder i medfør af § 20 samt betingelserne for udøvelse af disse.

18) Retten til førtidig tilbagebetaling, proceduren for førtidig tilbagebetaling og, hvor det er relevant, oplysninger om kreditgiverens ret til kompensation og den måde, hvorpå denne kompensation fastsættes.

19) Proceduren for udøvelse af retten til at opsiges kreditaftalen.

20) Hvorvidt der er klageadgang og adgang til udenretslig bilæggelse af tvister for forbrugeren, og, hvis dette er tilfældet, hvorledes forbrugeren kan gøre brug deraf.

21) Hvor det er relevant, andre aftalevilkår og -betingelser.

22) Navn og adresse på den kompetente tilsynsmyndighed.

Stk. 3. Hvis stk. 2, nr. 9, finder anvendelse, skal kreditgiveren til enhver tid i løbet af kreditaftalens varighed uden omkostninger stille en opgørelse i form af en amortiseringsplan til rådighed for forbrugeren.

Stk. 4. Hvis der er tale om en kreditaftale, ifølge hvilken de betalinger, forbrugeren foretager, ikke umiddelbart fører til en tilsvarende amortisation af det samlede kreditbeløb, men tjener til at opbygge kapital på de tidspunkter og betingelser, der er fastsat i kreditaftalen eller en accessorisk aftale, omfatter de oplysninger, der kræves i henhold til stk. 2, en klar og tydelig angivelse af, at en sådan kreditaftale ikke garanterer tilbagebetaling af det samlede udnyttede kreditbeløb i henhold til kreditaftalen, medmindre der er givet en sådan garanti.

Stk. 5. I forbindelse med kreditaftaler i form af kassekredit i henhold til § 3, stk. 2, skal følgende angives klart og tydeligt:

- 1) Kredittypen.
- 2) Navn og fysisk adresse på aftaleparterne og i givet fald på den involverede kreditformidler.
- 3) Kreditaftalens løbetid.
- 4) Det samlede kreditbeløb og betingelserne for at udnytte kreditmuligheden.
- 5) Debitorrenten, betingelserne for anvendelsen af debitorrenten og et eventuelt indeks eller en eventuel referencesats, der skal anvendes på den oprindelige debitorrente, samt tidspunkter, betingelser og procedurer for ændring af debitorrenten. Hvis der anvendes forskellige debitorrenter under forskellige omstændigheder, angives de nævnte op-

lysninger med hensyn til alle de relevante debitorrenter.

6) De årlige omkostninger i procent og de samlede omkostninger, som skal betales af forbrugeren, beregnet på tidspunktet for indgåelse af kreditaftalen. Alle de antagelser, der er lagt til grund ved beregningen af denne procentsats, jf. § 16, stk. 3 og 4, og § 4, nr. 7 og 9, angives.

7) En angivelse af, at forbrugeren til enhver tid kan blive anmodet om at betale hele kreditbeløbet tilbage.

8) Oplysninger om de omkostninger, der påløber fra sådanne kreditaftalers indgåelse, og, når det er relevant, om betingelserne for ændring af de pågældende omkostninger.

Stk. 6. Medmindre kreditgiveren er et godkendt pengeinstitut, realkreditinstitut eller kreditinstitut, kan det i kreditaftalen alene aftales, at renten helt eller delvis skal variere med størrelsen af Nationalbankens diskonto eller lignende forhold, som kreditgiveren er uden indflydelse på.

Stk. 7. Stk. 6 finder tilsvarende anvendelse med hensyn til andre kreditomkostninger end renten.

Pantsikrede lån i fast ejendom

§ 8 a. Ved kreditaftaler, der sikres ved pant i fast ejendom, skal de oplysninger, der er nævnt i § 9 og § 14, samt aftalens øvrige væsentlige vilkår gives i kreditgiverens tilbud.

Stk. 2. Yder en sælger af en fast ejendom kredit mod udstedelse af pantebrev i den faste ejendom, skal de oplysninger, der er nævnt i stk. 1, gives i aftalen om ejendommens overdragelse. Heri skal kreditgiveren endvidere oplyse forbrugeren om, hvilket beløb der skal betales, hvis forbrugeren kan betale kontant hos kreditgiveren i stedet for at udstede pantebrev.

Stk. 3. Hvis de oplysninger, der er givet efter stk. 1 eller 2, er af foreløbig karakter, skal kreditgiveren snarest muligt sende meddelelse om de endelige kreditoplysninger til forbrugeren.

Stk. 4. I øvrigt finder § 8 tilsvarende anvendelse.

§ 8 b. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om afgivelse og opbevaring af kreditoplysninger efter § 8 a. Justitsministeren kan herunder navnlig fastsætte, at kreditoplysningerne skal afgi-

§ 8 a. Ved kreditaftaler, der sikres ved pant i fast ejendom, skal de oplysninger, der er nævnt i § 8, samt aftalens øvrige væsentlige vilkår gives forud for kreditaftalens indgåelse, jf. § 7 a.

Stk. 2. Yder en sælger af en fast ejendom kredit mod udstedelse af pantebrev i den faste ejendom, skal de oplysninger, der er nævnt i stk. 1, gives i aftalen om ejendommens overdragelse. Heri skal kreditgiveren endvidere oplyse forbrugeren om, hvilket beløb der skal betales, hvis forbrugeren kan betale kontant hos kreditgiveren i stedet for at udstede pantebrev.

Stk. 3. Hvis de oplysninger, der er givet efter stk. 1 eller 2, er af foreløbig karakter, skal kreditgiveren snarest muligt sende meddelelse om de endelige kreditoplysninger til forbrugeren.

Stk. 4. I øvrigt finder § 8 tilsvarende anvendelse på kreditaftaler efter stk. 1 og 2.

Overtræk

§ 8 b. Ved indgåelse af en aftale om oprettelse af en løbende konto, hvor det eventuelt vil kunne tillades forbrugeren at overtrække kontoen, skal aftalen indeholde de oplysninger, der er omhandlet i

ves i en anden form, og at visse aftaler om henstand helt eller delvis skal undtages fra pligten til at afgive kreditoplysninger.

Kreditaftaler med fast lånebeløb

§ 9. Ved indgåelse af en kreditaftale med fast lånebeløb skal kreditgiveren oplyse forbrugeren om:

- 1) Lånebeløbet: Det lånte beløb efter fradrag af stiftelsesomkostninger, kurstab og lignende.
- 2) Størrelsen af en eventuel udbetaling.
- 3) Kreditomkostningerne angivet som et beløb og opgjort i overensstemmelse med § 13.
- 4) De årlige omkostninger i procent: Den samlede pris for kreditten udtrykt i procent pr. år af lånebeløbet og beregnet i overensstemmelse med §§ 16-18.
- 5) Det samlede beløb, der skal betales: Summen af lånebeløbet, udbetalingen og kreditomkostningerne.
- 6) De enkelte ydelser, disses antal og forfaldstid.
- 7) Aftalens varighed og betingelserne for dens opsigelse.

Stk. 2. I kreditkøb påhviler oplysningspligten efter stk. 1 sælgeren. Denne skal tillige oplyse forbrugeren om kontantprisen, dvs den pris, for hvilken tingen ved aftalens indgåelse kunne være købt mod kontant betaling hos sælgeren.

Stk. 3. Har parterne aftalt, at kreditomkostningerne, ydelserne eller andre vilkår, der har betydning for størrelsen af de årlige omkostninger i procent, kan ændres under kreditaftalens forløb, skal kreditgiveren oplyse forbrugeren herom samt angive de betingelser, hvorunder omkostningerne således kan ændres.

Stk. 4. Er det ikke muligt at beregne de årlige omkostninger i procent, skal kreditgiveren i stedet oplyse forbrugeren om den nominelle årlige rente.

§ 7 b, stk. 2, nr. 5. Disse oplysninger skal gives regelmæssigt på papir eller på et andet varigt medium.

Stk. 2. I tilfælde af et væsentligt overtræk i en periode på over en måned skal kreditgiveren straks på papir eller på et andet varigt medium underrette forbrugeren om følgende:

- 1) Overtrækket.
- 2) Det involverede beløb.
- 3) Debitorrenten.
- 4) En eventuel bod og eventuelle omkostninger eller morarenter.

Underretning om ændringer i debitorrenten

§ 9. Kreditgiveren skal underrette forbrugeren om enhver ændring i debitorrenten. Underretningen skal ske på papir eller på et andet varigt medium og skal ske inden ændringen træder i kraft, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 2. Underretningen efter stk. 1 skal indeholde oplysning om betalingernes størrelse, efter at den nye debitorrente er trådt i kraft, og, såfremt betalingernes antal eller hyppighed ændres, oplysninger herom.

Stk. 3. Kreditgiveren og forbrugeren kan i kreditaftalen fastsætte, at oplysninger efter stk. 1 og 2 gives til forbrugeren med jævne mellemrum i de tilfælde, hvor

- 1) ændringen i debitorrenten skyldes en ændring i en referencesats,
- 2) den nye referencesats er gjort tilgængelig for offentligheden på passende vis og
- 3) oplysninger om den nye referencesats også er tilgængelige hos kreditgiveren.

Stk. 4. Ved refinansiering af variabelt forrentede lån med pant i fast ejendom, der ydes på baggrund

Kreditaftaler med variabelt lånebeløb

§ 10. Ved indgåelse af en kreditaftale med variabelt lånebeløb skal kreditgiveren oplyse forbrugeren om:

- 1) Kreditrammen: Det eventuelle højeste beløb, som må trækkes på kontoen.
- 2) De nærmere regler og betingelser for pålæg af kreditomkostninger, jf § 13, samt beregningsmåden for sådanne omkostninger, herunder den nominelle årlige rente, hvis en periodisk rente anvendes.
- 3) De årlige omkostninger i procent ved forskellige udnyttelser af kontoen: Den samlede pris for kreditten udtrykt i procent pr. år af lånebeløbet og beregnet i overensstemmelse med §§ 16-18.
- 4) Det samlede beløb, der skal betales ved forskellige udnyttelser af kontoen: Summen af lånebeløbet og kreditomkostningerne.
- 5) Hvorledes gælden skal betales.
- 6) Hvor ofte forbrugeren vil modtage kontoudtog.
- 7) Aftalens varighed og betingelserne for dens opsigelse.

Stk. 2. Bestemmelserne i § 9, stk. 3-4, finder tilsvarende anvendelse.

af obligationsudstedelse, kan underretning om en ændring i debitorrenten efter stk. 1 og 2 ske efter, at ændringen er trådt i kraft.

Kontoudtog og underretning om ændringer i debitorrenten ved kassekreditter

§ 10. Når en kreditaftale vedrører en kredit i form af en kassekredit, skal kreditgiveren jævnligt orientere forbrugeren via et kontoudtog på papir eller på et andet varigt medium.

Stk. 2. Kontoudtog efter stk. 1 skal indeholde oplysninger om:

- 1) Den nøjagtige periode, som kontoudtoget dækker.
- 2) Størrelsen på de udnyttede kreditmuligheder og datoerne for udnyttelserne.
- 3) Saldoen på det foregående kontoudtog og dettes dato.
- 4) Den nye saldo.
- 5) Datoerne for betalinger og betalingernes størrelse.
- 6) Den anvendte debitorrente.
- 7) Eventuelle omkostninger, der er pålagt.
- 8) Det eventuelle minimumsbeløb, der skal betales.

Stk. 3. Kreditgiveren skal endvidere på papir eller på et andet varigt medium underrette forbrugeren om enhver stigning i debitorrenten eller andre omkostninger, inden den pågældende ændring træder i kraft, jf. dog stk. 4.

Stk. 4. Kreditgiveren og forbrugeren kan i kreditaftalen fastsætte, at oplysningerne om ændringerne i debitorrenten gives på kontoudtog efter stk. 1 i de tilfælde, hvor

- 1) ændringen i debitorrenten skyldes en ændring i en referencesats,
- 2) den nye referencesats er gjort tilgængelig for offentligheden på passende vis og
- 3) oplysninger om den nye referencesats også er tilgængelige hos kreditgiveren.«

§ 11. For hver periode, for hvilken der ifølge en aftale som nævnt i § 10 skal tilsendes forbrugeren kontoudtog, kan der kun kræves vederlag for kreditten, såfremt der ved afslutningen af perioden tilsendes forbrugeren kontoudtog, der indeholder oplysning om:

- 1) Saldoen ved periodens begyndelse og slutning.
- 2) Størrelsen af og tidspunktet for debiteringer og krediteringer i løbet af perioden.
- 3) Den nominelle årlige rente, hvis en periodisk rente anvendes.
- 4) Tidspunktet, inden hvilket betaling i givet fald skal ske for at undgå, at der pålægges yderligere kreditomkostninger.

§ 12. Når forbrugeren med kreditgiverens stilltende accept overskrider kreditrammen som nævnt i § 10, stk. 1, nr. 1, og overtrækket vedvarer ud over tre måneder, skal kreditgiver gøre forbrugeren bekendt med den årlige nominelle rente og eventuelle omkostninger i forbindelse med overtrækket samt enhver ændring heri. Opgørelse af kreditomkostningerne

§ 13. Kreditomkostningerne omfatter alle omkostninger, herunder stiftelsesomkostninger, renter, løbende provisioner og alle andre omkostninger, som forbrugeren skal betale for kreditten, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Med henblik på opgørelsen af kreditomkostningerne ses der bort fra følgende omkostninger:

- 1) Misligholdelsesomkostninger.
- 2) Omkostninger, som forbrugeren skal betale ved køb af løsøre eller tjenesteydelser, hvad enten der købes kontant eller på kredit.
- 3) Omkostninger ved overførsel af penge.
- 4) Omkostninger ved at føre en konto til brug ved betaling af ydelserne på kreditten bortset fra omkostninger ved opkrævning af betalinger, hvad enten de opkræves kontant eller på anden måde.

9. §§ 11-15 ophæves.

5) Medlemsbidrag ved optagelse i foreninger eller sammenslutninger i henhold til en anden aftale end kreditaftalen, selv om disse bidrag har indvirkning på kreditvilkårene.

6) Forsikrings- eller garantiomkostninger, medmindre forsikringen eller garantien skal tjene til sikkerhed for kredittens tilbagebetaling.

Stk. 3. Bestemmelserne i stk. 2, nr. 3-4, finder kun anvendelse, hvis forbrugeren har rimelig valgfrihed med hensyn til, hvorledes pengeoverførslen eller betalingen skal ske, og hvis omkostningerne ikke er unormalt store.

§ 14. Kreditgiveren skal ved aftalens indgåelse oplyse forbrugeren om størrelsen af de omkostninger, der er nævnt i § 13, stk. 2, nr. 2-6, samt angive, under hvilke omstændigheder de skal betales. Hvis størrelsen af omkostningerne ikke er kendt, skal kreditgiver om muligt oplyse forbrugeren om beregningsmåden for omkostningerne eller foretage et skøn over omkostningernes størrelse.

Variable kreditomkostninger

§ 15. Lovens regler om, at der skal gives forbrugeren oplysning om renten eller om beløb, hvori renten indgår, jf. § 9 og § 10, hindrer ikke, at parterne aftaler, at renten helt eller delvis skal være variabel. Oplysningerne skal i så fald gives på grundlag af renten på tidspunktet for oplysningerne og med angivelse af, hvorledes renten er variabel.

Stk. 2. Medmindre kreditgiver er et godkendt pengeinstitut, realkreditinstitut eller kreditinstitut, kan det alene aftales, at renten helt eller delvis skal variere med størrelsen af Nationalbankens diskonto eller lignende forhold, som kreditgiver er uden indflydelse på.

Stk. 3. Stk. 1-2 finder tilsvarende anvendelse med hensyn til andre kreditomkostninger end renten.

Stk. 4. Kreditgiveren skal informere forbrugeren om enhver ændring i den årlige nominelle rente eller de øvrige kreditomkostninger, når ændringen indtræder. Oplysningen kan gives ved, at der gives forbrugeren særskilt underretning om ændringen eller ved annoncering herom i dagspressen i forbindelse med oplysning om ændringen i det førstkommende kontoudtog.

Beregning af de årlige omkostninger i procent

10. §§ 16 og 17 affattes således:

»Beregning af de årlige omkostninger i procent

§ 16. De årlige omkostninger i procent defineres som den omkostningssats, der på årsbasis giver samme nutidsværdi af de samlede nuværende eller fremtidige forpligtelser (lånebeløb, tilbagebetaling og kreditomkostninger), der følger af aftalen mellem kreditgiveren og forbrugeren.

Stk. 2. Beregningen af de årlige omkostninger i procent foretages i overensstemmelse med den matematiske formel, som findes i bilaget til loven.

Stk. 3. Justitsministeren kan fastsætte nærmere regler om fremgangsmåden ved beregning af de årlige omkostninger i procent.

§ 16. De årlige omkostninger i procent svarer til forholdet på årsbasis mellem nutidsværdien af alle fremtidige eller eksisterende forpligtelser i form af udnyttede kreditmuligheder, tilbagebetalinger og omkostninger, der er aftalt mellem kreditgiveren og forbrugeren og nutidsværdien af kreditbeløbet.

Stk. 2. De årlige omkostninger i procent beregnes ud fra den matematiske formel i lovens bilag 1.

Stk. 3. Ved beregningen af de årlige omkostninger i procent bestemmes de samlede omkostninger i forbindelse med forbrugerkreditten, bortset fra 1) andre omkostninger, som forbrugeren skal betale i forbindelse med misligholdelse af en af de forpligtelser, der er fastsat i kreditaftalen, og 2) de omkostninger ud over købsprisen, som forbrugeren skal betale i forbindelse med køb af varer eller tjenesteydelser, uanset om transaktionen foretages kontant eller på kredit.

Stk. 4. Omkostningerne ved forvaltningen af en konto til registrering af både betalingstransaktioner og udnyttelse af kreditmuligheden, omkostningerne ved anvendelse af et betalingsmiddel i forbindelse med både betalingstransaktioner og udnyttelse af kreditmuligheden og andre omkostninger i forbindelse med betalingstransaktioner skal indgå i de samlede omkostninger i forbindelse med forbrugerkreditten, medmindre det ikke er obligatorisk at åbne kontoen, og omkostningerne i forbindelse med kontoen klart er angivet separat i kreditaftalen eller i en eventuel anden aftale, der er indgået med forbrugeren.

Stk. 5. Beregningen af de årlige omkostninger i procent baseres på den antagelse, at kreditaftalen forbliver gyldig i det aftalte tidsrum, og at kreditgiveren og forbrugeren opfylder deres forpligtelser på de vilkår og datoer, der er angivet i kreditaftalen.

Stk. 6. I forbindelse med kreditaftaler, der indeholder vilkår, som tillader variationer i debitorrenten, og, hvor det er relevant, de omkostninger, der indgår i de årlige omkostninger i procent, men som ikke kan opgøres på beregningstidspunktet, beregnes de årlige omkostninger i procent ud fra den antagelse, at debitorrenten og andre omkostninger er konstante i forhold til udgangspunktet og finder anvendelse, indtil kreditaftalen udløber.

§ 17. Beregningen af de årlige omkostninger i procent foretages på tidspunktet for kreditaftalens indgåelse.

Stk. 2. Beregningen af de årlige omkostninger foretages ud fra den antagelse, at kreditaftalen løber i det aftalte tidsrum, og at kreditgiveren og forbrugeren opfylder deres forpligtelser ifølge aftalen.

§ 18. Hvis kreditaftalen åbner mulighed for at ændre rentesatsen eller størrelsen af andre omkostninger, der indgår i beregningen af de årlige omkostninger i procent, men som ikke kan kvantificeres ved beregningen, foretages beregningen af de årlige omkostninger i procent ud fra den antagelse, at rentesatsen og de øvrige omkostninger er konstante i forhold til udgangsniveauet, og at de finder anvendelse, indtil kreditaftalen udløber.

Stk. 2. Beregningen af de årlige omkostninger i procent foretages om nødvendigt ud fra følgende antagelser:

- 1) Hvis der i kreditaftalen ikke er fastsat noget loft over kredittens størrelse, anses kreditrammen for værende lig med 15.000 kr.
- 2) Hvis der i kreditaftalen ikke er fastsat nogen tidsplan for tilbagebetalingen, eller hvis en sådan ikke fremgår af aftalen i øvrigt, anses kredittens løbetid for at være 1 år.
- 3) Hvis kreditaftalen indeholder flere datoer for tilbagebetaling, anses kreditten for effektueret og ydelserne for betalt på det tidligste af de i aftalen fastsatte tidspunkter, medmindre andet fremgår af kreditaftalen.

Stk. 7. Om nødvendigt kan de supplerende antagelser i lovens bilag 1 anvendes til beregningen af de årlige omkostninger i procent.

Kreditformidlere

§ 17. Det eventuelle gebyr, som forbrugeren skal betale til en kreditformidler for kreditformidlerens ydelse, skal oplyses for forbrugeren og aftales skriftligt mellem forbrugeren og kreditformidleren på papir eller på et andet varigt medium inden indgåelsen af kreditaftalen

Stk. 2. Det eventuelle gebyr, som forbrugeren skal betale til kreditformidleren for kreditformidlerens ydelse, skal endvidere af kreditformidleren oplyses til kreditgiveren med henblik på beregning af de årlige omkostninger i procent.«

11. § 18 ophæves.

12. Kapitel 3 affattes således:

»Kapitel 3

Fortrydelsesret

§ 19. Forbrugeren kan inden for en frist på 14 kalenderdage fortryde en kreditaftale.

Stk. 2. Den periode, hvori fortrydelsesretten efter stk. 1 kan udøves, løber fra

1) den dag, hvor kreditaftalen er indgået, eller
2) den dag, hvor forbrugeren modtager aftalevilkårene og -betingelserne samt oplysningerne i henhold til § 8, hvis dette tidspunkt er senere end tidspunktet efter nr. 1.

Stk. 3. Vil forbrugeren udøve sin fortrydelsesret, skal forbrugeren meddele kreditgiveren dette inden udløbet af fristen efter stk. 1 efter de anvisninger, som forbrugeren har modtaget fra kreditgiveren i henhold til § 8, stk. 2, nr. 16. Fristen betragtes som overholdt, hvis meddelelsen, såfremt den er udfærdiget på papir eller på et andet varigt medium, som kreditgiveren råder over og har adgang til, er blevet afsendt inden fristens udløb.

Stk. 4. Hvis forbrugeren udøver sin fortrydelsesret, skal forbrugeren til kreditgiveren betale kapitalen og de renter, der er påløbet fra den dato, hvor kreditmuligheden blev udnyttet, til den dato, hvor kapitalen betales tilbage, uden unødigt forsinkelse og senest 30 kalenderdage efter at have sendt kreditgiveren meddelelsen om udøvelsen af fortrydelsesretten. Renterne beregnes på grundlag af den aftalte debitorrente. Kreditgiveren har ikke ret til nogen anden kompensation fra forbrugeren i tilfælde af udøvelse af fortrydelsesretten, bortset fra kompensation for eventuelle omkostninger, som kreditgiveren har betalt til offentlige myndigheder, og som ikke kan refunderes.

Stk. 5. Hvis en accessorisk tjenesteydelse i forbindelse med kreditaftalen ydes af kreditgiveren eller af tredjemand på grundlag af en overenskomst mellem tredjemanden og kreditgiveren, ophører forbrugeren med at være bundet af aftalen om den accessoriske tjenesteydelse, såfremt forbrugeren udøver sin fortrydelsesret med hensyn til kreditaftalen i medfør af denne lov.

Stk. 6. Hvis forbrugeren har fortrydelsesret i henhold til stk. 1-5, finder kapitel 4 i lov om visse forbrugeraftaler ikke anvendelse.

Stk. 7. Stk. 1-6 finder ikke anvendelse på lån med pant i fast ejendom, der ydes på baggrund af obligationsudstedelse.

Tilknyttede kreditaftaler

§ 20. Hvis varer eller tjenesteydelser, der er omfattet af en tilknyttet kreditaftale, ikke leveres eller kun leveres delvis eller ikke er i overensstemmelse

§ 21. I kreditkøb kan kreditgiveren ikke i forbindelse med aftalens indgåelse eller leveringen af det solgte få pant i dette til sikkerhed for, at forbrugeren opfylder sine forpligtelser.

Stk. 2. Bestemmelsen i stk. 1 hindrer ikke, at kreditgiveren efter reglerne om pantsætning af fast ejendom får pant i det solgte, når dette udgør tilbehør til eller bestanddel af en fast ejendom.

§ 23. Er kreditomkostningerne ikke oplyst i overensstemmelse med § 9, stk. 1, nr. 3, skal forbrugeren højst betale lånebeløbet og en årlig rente af den til enhver tid værende restgæld, der svarer til den fastsatte referencesats med et tillæg på 5 pct. Som referencesats anses i denne lov den officielle udlånsrente, som Nationalbanken har fastsat henholdsvis pr. 1. januar og 1. juli det pågældende år.

Stk. 2. Er kreditomkostningerne angivet efter § 9, stk. 1, nr. 3, kan kreditgiveren ikke på grundlag af aftalen i øvrigt kræve yderligere kreditomkostninger. Er oplysningen om de årlige omkostninger i procent som nævnt i § 9, stk. 1, nr. 4, for lavt angivet, kan kreditgiveren ikke kræve højere kreditomkostninger, end hvad der svarer til den procentsats, der er angivet.

Stk. 3. (Udelades)

Stk. 4. (Udelades)

§ 24. Har sælgeren i et kreditkøb ikke givet oplysninger som foreskrevet i §§ 9-10, jf. § 8, kan

med aftalen om levering deraf, har forbrugeren ret til at tage retsmidler i anvendelse mod kreditgiveren, såfremt forbrugeren ikke fra leverandøren har opnået den fyldestgørelse, som vedkommende har krav på ifølge lovgivningen eller aftalen om levering af varer eller tjenesteydelser.

Stk. 2. Forbrugers mulighed for fyldestgørelse hos kreditgiveren efter stk. 1 er begrænset til størrelsen af kreditten på det tidspunkt, hvor kravet fremsættes.«

13. I § 21 indsættes som *stk. 3*:

»*Stk. 3.* Stk. 1 finder ikke anvendelse på kreditkøb af aktier, andre former for obligationer end præmieobligationer, sparekassers garantbeviser, beviser for ansvarlig indskudskapital i pengeinstitutter, beviser udstedt af investeringsforeninger under tilsyn og lignende værdipapirer.«

14. I § 23, *stk. 1* og 2, ændres »§ 9, stk. 1, nr. 3« til: »§ 8, stk. 2, nr. 7, eller stk. 5, nr. 6«.

15. I § 23, *stk. 2*, udgår »som nævnt i § 9, stk. 1, nr. 4,«.

16. I § 24 ændres »§§ 9-10, jf. § 8« til: »§ 8«.

kreditgiveren i almindelighed ikke kræve godtgørelse for omkostninger, som ellers ville påløbe i anledning af forbrugers misligholdelse.

§ 26. Forbrugeren kan til enhver tid betale sin gæld i henhold til en kreditaftale, uanset om den helt eller delvis er forfalden. Forbrugeren har i så fald ret til reduktion af kreditomkostningerne i overensstemmelse med reglerne i § 27.

Stk. 2. Stk. 1 gælder ikke for pantebreve i fast ejendom.

17. §§ 26-28 affattes således:

»Førtidig tilbagebetaling

§ 26. Forbrugeren har til enhver tid ret til helt eller delvis at indfri sine forpligtelser i henhold til en kreditaftale. Forbrugeren har herefter ret til en reduktion af de samlede kreditomkostninger, der består af renter og omkostninger i den resterende del af aftalens løbetid.

Stk. 2. I tilfælde af førtidig tilbagebetaling af en kredit har kreditgiveren ret til kompensation for eventuelle omkostninger, der er direkte forbundet med den førtidige tilbagebetaling af kreditten, hvis den førtidige tilbagebetaling falder i en periode, for hvilken der er aftalt en fast debitorrente. Kompensationen skal være rimelig og fastsættes ud fra objektive kriterier, jf. stk. 3, jf. dog stk. 4-6.

Stk. 3. Kompensationen efter stk. 2 kan ikke overstige 1 pct. af det kreditbeløb, der tilbagebetales før tiden, hvis der er mere end et år mellem den førtidige betaling og kreditaftalens aftalte ophørstidspunkt. Hvis perioden ikke overstiger et år, kan kompensationen ikke overstige 0,5 pct. af det kreditbeløb, der tilbagebetales før tiden.

Stk. 4. Hvis kreditgiveren kan dokumentere, at de tab, som kreditgiveren har lidt som følge af den førtidige tilbagebetaling, overstiger de grænser, der er fastsat i stk. 3, kan kreditgiveren undtagelsesvis kræve en højere kompensation. Hvis den kompensation, som kreditgiveren kræver, overstiger kreditgiverens faktiske tab, kan forbrugeren kræve en tilsvarende nedsættelse.

Stk. 5. Ingen kompensation for førtidig tilbagebetaling kan overstige det rentebeløb, som forbrugeren skulle have betalt i perioden mellem den førtidige betaling og kreditaftalens aftalte ophørstidspunkt.

Stk. 6. Kompensation for førtidig tilbagebetaling kan ikke kræves,

- 1) hvis tilbagebetalingen har fundet sted i henhold til en forsikringsaftale, der har til formål at garantere tilbagebetalingen af kreditten, eller
- 2) i forbindelse med kassekreditter.

Stk. 7. Stk. 1-6 finder ikke anvendelse på pantebreve i fast ejendom.

§ 27. Vil forbrugeren betale sin gæld, før den er forfalden, eller gør kreditgiveren krav på betaling af beløb, som ellers ikke ville være forfaldne, eller på tilbagetagelse af det solgte, skal kreditomkostningerne opgøres efter stk. 2-5.

Stk. 2. I det omfang kreditomkostningerne beregnes som en procentdel af den til enhver tid værende restgæld eller som et gebyr pr. ydelse, kan kreditgiveren ikke kræve kreditomkostninger for den ubenyttede del af kredittiden.

Stk. 3. I det omfang kreditomkostningerne beregnes på andet grundlag end nævnt i stk. 2, kan afdrag, for hvilke den i aftalen fastsatte betalingstid endnu ikke er kommet, alene kræves betalt med en så stor del, som lånebeløbet udgør af summen af samtlige afdrag.

Stk. 4. Hvis omkostningerne ved stiftelsen af kreditten er særskilt opgjort i aftalen og ikke er urimelige, kan kreditgiveren kræve disse omkostninger betalt uden afkortning. Omkostningerne fragår da i de afdrag, der skal afkortes efter stk. 3.

Stk. 5. Skal der betales i afdrag, og betaler forbrugeren uden for fastsat forfaldsdag, anses den ikke udnyttede kredittid, jf. stk. 2, for at løbe fra den første aftalte forfaldsdag, som indtræder efter betalingen. Under tilsvarende omstændigheder ned sættes det første afdrag, der forfalder efter betalingen, ikke efter stk. 3.

Stk. 6. Stk. 1-5 gælder ikke for pantebreve i fast ejendom.

Afskrivning på fordringen

§ 28. Ved indbetalinger til kreditgiver kan forbrugeren bestemme, på hvilken af flere fordringer beløbet skal afskrives.

Stk. 2. Ved en kreditaftale med variabelt lånebeløb anses i denne sammenhæng kreditgiverens samlede tilgodehavende hos forbrugeren som én fordring.

Stk. 3. Uanset stk. 1 kan det i kreditkøb aftales, at beløb, som forbrugeren indbetaler, først skal af-

Opsigelse af tidsubegrænsede kreditaftaler

§ 27. Forbrugeren kan på standardvilkår og uden omkostninger opsig en tidsubegrænset kreditaftale til enhver tid, medmindre parterne har aftalt en varselsperiode. En sådan periode må ikke overstige en måned.

Stk. 2. Hvis det er fastsat i kreditaftalen, kan kreditgiveren på standardvilkår opsig en tidsubegrænset kreditaftale ved at give forbrugeren mindst to måneders varsel. Et sådant varsel skal være udfærdiget på papir eller på et andet varigt medium.

Stk. 3. Hvis det er fastsat i kreditaftalen, kan kreditgiveren ud fra objektive begrundede hensyn bringe forbrugers ret til at udnytte en kreditmulighed i henhold til en tidsubegrænset kreditaftale til ophør. Kreditgiveren skal underrette forbrugeren om et sådant ophør og begrundelsen herfor på papir eller på et andet varigt medium, om muligt før ophøret og ellers senest umiddelbart herefter.

Indfrielse før forfaldstidspunktet

§ 28. Gør kreditgiveren krav på betaling af beløb, som ellers ikke ville være forfaldne, eller på tilbagetagelse af det solgte, skal kreditomkostningerne opgøres efter stk. 2-4.

Stk. 2. I det omfang kreditomkostningerne beregnes som en procentdel af den til enhver tid værende restgæld eller som et gebyr pr. ydelse, kan kreditgiveren ikke kræve kreditomkostninger for den ubenyttede del af kredittiden.

Stk. 3. I det omfang kreditomkostningerne beregnes på andet grundlag end nævnt i stk. 2, kan afdrag, for hvilke den betalingstid, der er fastsat i aftalen,

skrives på fordringer, der hidrører fra reparation af det solgte eller andre foranstaltninger vedrørende dette. Anvender kreditgiveren i overensstemmelse med en sådan aftale indbetalte beløb til afskrivning på fordringer som nævnt i 1. pkt., forlænges den aftalte betalingsordning tilsvarende.

§ 33. Forbrugeren kan over for anden kreditor gøre samme indsigelser gældende som over for kreditgiveren, sælgeren eller leverandøren af en tjenesteydelse.

Stk. 2. I de tilfælde, der er nævnt i § 5, nr. 2, kan forbrugeren også over for anden kreditor rejse samme pengekrav på grundlag af købet som over for sælgeren. Forbrugeren må dog først sandsynliggøre, at sælgeren ikke opfylder sine forpligtelser, og kravet kan ikke overstige, hvad vedkommende kreditor har modtaget som betaling fra forbrugeren i anledning af købet.

Stk. 3. Ved kreditaftaler med henblik på opnåelse af en tjenesteydelse finder bestemmelsen i stk. 2 tilsvarende anvendelse, når vederlaget for tjenesteydelsen dækkes helt eller delvis ved lån indrømmet forbrugeren af en tredjemand på grundlag af en aftale herom mellem denne og leverandøren af tjenesteydelsen.

Stk. 4. Har kreditgiveren fået pant i fast ejendom, jf. § 31, stk. 2, gælder reglerne i stk. 1-3 kun i det omfang, andet ikke følger af reglerne om tinglyste pantebreve i fast ejendom.

§ 34. Ejendomsforbehold er kun gyldigt, såfremt

endnu ikke er kommet, alene kræves betalt med en så stor del, som lånebeløbet udgør af summen af samtlige afdrag.

Stk. 4. Hvis omkostningerne ved stiftelsen af kreditten er særskilt opgjort i aftalen og ikke er urimelige, kan kreditgiveren kræve disse omkostninger betalt uden afkorting. Omkostningerne fragår da i de afdrag, der skal afkortes efter stk. 3.

Stk. 5. Stk. 1-4 finder ikke anvendelse på pantebreve i fast ejendom.«

18. § 33, stk. 1, ophæves, og i stedet indsættes:

»Overdrages kreditgiverens rettigheder i henhold til en kreditaftale til tredjemand, har forbrugeren over for erhververen ret til at gøre enhver indsigelse gældende, som forbrugeren kunne gøre gældende over for den oprindelige kreditgiver.

Stk. 2. Forbrugeren skal underrettes om overdragelse efter stk. 1. Dette gælder dog ikke, hvis den oprindelige kreditgiver efter aftale med erhververen fortsat står for kreditten i forhold til forbrugeren.«

Stk. 2-4 bliver herefter stk. 3-5.

19. I § 33, stk. 2, der bliver stk. 3, ændres »§ 5, nr. 2« til: »§ 4, nr. 15, litra b«, i stk. 3, der bliver stk. 4, ændres »stk. 2« til: »stk. 3« og i stk. 4, der bliver stk. 5, ændres »stk. 1-3« til: »stk. 2-4«.

1) det er aftalt senest ved overgivelsen af det købte til forbrugeren,

2) det samlede beløb, der skal betales, jf. § 9, stk. 1, nr. 5, overstiger 2.000 kr.,

3) kreditkøbet ikke er sket i henhold til en aftale om kredit med variabelt lånebeløb og

4) sælgeren ved overgivelsen af det købte er fyldestgjort for mindst 20 pct. af kontantprisen.

Stk. 2. (Udelades)

Stk. 3. (Udelades)

§ 38. Vil kreditgiveren i et køb med ejendomsforbehold tage det solgte tilbage, kan denne ved opgørelsen af sit tilgodehavende kun medregne

1) den udbetalte del af fordringen med fradrag efter § 27, stk. 2-3,

2) rente af forfaldne ydelser og,

3) nødvendige omkostninger ved tilbagetagelsen, herunder inkassoomkostninger, medmindre § 24 er til hinder herfor.

§ 45. Anmodning om tilbagetagelse af det solgte skal være skriftlig og være ledsaget af en opgørelse af kreditgiverens tilgodehavende samt købekontrakten i original eller genpart. Hvis købekontrakten ikke indeholder de oplysninger, der er nævnt i § 9, stk. 1, skal det i anmodningen oplyses, om rekviritus er en forbruger. Det originale dokument skal fremlægges under fogedforretningen. Fogedretten kan om fornødent kræve, at det originale dokument skal foreligge, før fogedforretningen berammes.

Stk. 2. (Udelades)

Stk. 3. (Udelades)

§ 53. Justitsministeren kan bestemme, at lovens regler eller nogle af disse ikke anvendes på kreditkøb, der er af en særlig beskaffenhed eller angår bestemte arter af løsøre, eller kun anvendes på sådanne køb med de afvigelser, som tilsiges af de pågældende købs særlige karakter.

Stk. 2. Justitsministeren kan bestemme, at lovens regler eller nogle af disse ikke anvendes på kreditter, der ydes til en rente, der er lavere end markedsrenten, og som ikke tilbydes offentligheden i almindelighed, eller kun anvendes på sådanne kreditter med de afvigelser, som tilsiges af de pågældende kreditters særlige karakter.

20. I § 34, stk. 1, nr. 2, ændres »§ 9, stk. 1, nr. 5« til: »§ 8, stk. 2, nr. 7«.

21. I § 38, nr. 1, ændres »§ 27, stk. 2-3« til: »§ 28, stk. 2-3«.

22. I § 45, stk. 1, ændres »§ 9, stk. 1« til: »§ 8, stk. 2«.

23. §§ 53 og 54 ophæves.

§ 54. Justitsministeren kan fastsætte regler, hvorefter skriftlige aftaler og dokumenter, der er omfattet af loven, skal være påtrykt en af ministeren udarbejdet vejledning om forbrugerens retsstilling.

§ 55. Justitsministeren kan, i det omfang det betinges af prisudviklingen, ændre beløbsangivelsen i § 3, stk. 3, nr. 1, og § 34, stk. 1, nr. 2.

Stk. 2. (Udelades)

§ 56. Den, der overtræder § 31, straffes med bøde.

Stk. 2. Med bøde straffes endvidere den, der gør sig skyldig i grov eller oftere gentagen overtrædelse af § 9, § 10, § 12 eller § 14.

Stk. 3. I forskrifter, der udfærdiges i medfør af § 54, kan der fastsættes straf af bøde for overtrædelse af forskrifterne.

Stk. 4. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel.

Bilag

(Udelades)

24. I § 55, *stk. 1*, udgår »§ 3, stk. 3, nr. 1, og«.

25. I § 56, *stk. 2*, ændres »§ 8 a, stk. 1-3, § 9, § 10, § 12 eller § 14« til: »§§ 7 a, 7 b, 8, 8 a, 8 b, 9, 10 eller 17«.

26. § 56, *stk. 3*, ophæves.

Stk. 4 bliver herefter *stk. 3*.

27. Lovens *bilag 1* ophæves, og i stedet indsættes bilag 1-3, der affattes som bilag 1-3 til denne lov.

§ 2

I lov om nr. 1389 af 21. december 2005 om markedsføring, som ændret ved § 102 i lov nr. 538 af 8. juni 2006, lov nr. 1547 af 20. december 2006, § 4 i lov nr. 181 af 28. februar 2007 og § 7 i lov nr. 364 af 13. maj 2009, foretages følgende ændringer:

1. Som *fodnote* til lovens titel indsættes:

»1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomhedernes urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004, (direktivet om urimelig handelspraksis), EU-Tidende 2005 nr. L 149, side 22-39, dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked (servicedirektivet), EU-Tidende 2006 nr. L 376, side 36 samt dele af

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF, EUTidende 2008 nr. L 133, side 66.«

§ 2. Loven finder anvendelse på privat erhvervsvirksomhed samt på offentlig virksomhed, i det omfang der udbydes varer og tjenesteydelser på markedet.

Stk. 2. (Udelades)

Stk. 3. § 13, stk. 2 og 4, og §§ 15 og 16 finder ikke anvendelse på finansielle virksomheder.

2. I § 2, stk. 3, ændres »§§ 15 og 16« til: »§§ 14 a, 15 og 16«

3. Efter § 14 indsættes:

»Kreditaftaler

§ 14 a. Enhver markedsføring af kreditaftaler, der angiver en rentesats eller talstørrelser vedrørende omkostningerne i forbindelse med forbrugerkredit, skal indeholde de standardoplysninger, der følger af stk. 2.

Stk. 2. Standardoplysningerne i henhold til stk. 1 skal klart, tydeligt og på en fremtrædende måde ved hjælp af et repræsentativt eksempel angive:

- 1) Debitorrenten, fast eller variabel eller begge, tillige med oplysninger om omkostninger, der indgår i forbrugerens samlede omkostninger i forbindelse med kreditten.
- 2) Det samlede kreditbeløb.
- 3) De årlige omkostninger i procent, som beregnet efter lov om kreditaftaler.
- 4) Kreditaftalens løbetid.
- 5) Ved kredit i form af henstand med betalingen for en specifik vare eller tjenesteydelse, kontantprisen og størrelsen af en eventuel forudbetaling.
- 6) Det samlede beløb, som skal betales af forbrugeren, og raternes størrelse.

Stk. 3. Hvis indgåelsen af en aftale om en accessorisk tjenesteydelse i forbindelse med kreditaftalen, navnlig en forsikring, er obligatorisk for at opnå kreditten eller for at opnå kreditten på de annoncerede vilkår og betingelser, og en sådan aftales omkostninger ikke kan beregnes på forhånd, skal forpligtelsen til at indgå denne aftale også være angivet klart, tydeligt og på en fremtrædende måde sammen med de årlige omkostninger i procent.

Stk. 4. En kreditformidler skal i reklamer og i dokumentation henvendt til forbrugere gøre opmærksom på omfanget af sine beføjelser, navnlig om vedkommende udelukkende samarbejder med en eller flere kreditgivere eller optræder som selvstændig mægler.«

§ 30. Tilsidesættelse af et af retten nedlagt forbud eller påbud eller et af Forbrugerombudsmanden i henhold til § 23, stk. 2, eller § 27, stk. 2, meddelt påbud straffes med bøde eller fængsel i op til 4 måneder. Tilsidesættelse af et påbud om at tilbagebetale en modtaget pengeydelse straffes dog ikke.

Stk. 2. (Udelades)

Stk. 3. Overtrædelse af bestemmelserne i § 3, stk. 1 og 2, §§ 4-6, § 8, stk. 2, §§ 9-11, § 12 a, stk. 1 og 2, § 13, stk. 1-4, § 14, § 15, stk. 3, § 16, stk. 1-4, og forsætlig overtrædelse af § 18 straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning. Overtrædelse af § 3, stk. 2, der består i skadelig omtale af en anden erhvervsdrivende eller af forhold, der på særlig måde angår den pågældende, og overtrædelse af § 5 er undergivet privat påtale.

Stk. 4. (Udelades)

Stk. 5. (Udelades)

Stk. 6. (Udelades)

4. I § 30, *stk. 3*, indsættes efter »§ 14,«: »§ 14 a,«.

§ 3

Stk. 1. Loven træder i kraft den 11. juni 2010.

Stk. 2. Loven har virkning for kreditaftaler, der indgås efter lovens ikrafttræden, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 3. § 8 b, stk. 1, 2. pkt., og stk. 2, §§ 9, 10, 27 og 33 i lov om kreditaftaler, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 9, 10, 17 og 18, har tillige virkning for tidsubegrænsede kreditaftaler, der er indgået forud for lovens ikrafttræden.

Stk. 4. Ved kreditaftaler, der er omfattet af § 8 a i lov om kreditaftaler, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 8, og hvor kreditgiveren er et realkreditinstitut, finder loven anvendelse på kreditaftaler, hvor kreditgiverens tilbud er fremsat efter lovens ikrafttræden.

§ 4

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Stk. 2. Lovens § 1 kan dog ved kongelig anordning sættes helt eller delvist i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Bilag 2

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —
under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 95,
under henvisning til forslag fra Kommissionen,
under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg¹⁾,
efter proceduren i traktatens artikel 251²⁾, og
ud fra følgende betragtninger:

(1) Rådets direktiv 87/102/EØF af 22. december 1986 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om forbrugerkredit³⁾ fastlægger regler på fællesskabsplan for forbrugerkreditaftaler.

(2) I 1995 fremlagde Kommissionen en beretning om gennemførelsen af direktiv 87/102/EØF og foretog en omfattende høring af de berørte parter. I 1997 fremlagde Kommissionen en sammenfattende rapport over reaktioner på beretningen fra 1995. I 1996 blev der udarbejdet endnu en beretning om gennemførelsen af direktiv 87/102/EØF.

(3) Disse beretninger og høringer afslørede væsentlige forskelle mellem de forskellige medlemsstaters love vedrørende kredit til fysiske personer i almindelighed og i særdeleshed med hensyn til forbrugerkredit. En analyse af de nationale gennemførelsesbestemmelser til direktiv 87/102/EØF viser, at medlemsstaterne på grund af forskellige nationale forhold af retlig eller økonomisk art ud over direktiv 87/102/EØF anvender en række forbrugerbeskyttelsesmekanismer.

(4) Den faktiske og den retlige tilstand som følge af disse nationale forskelle fører i nogle tilfælde til konkurrenceforvridning mellem kreditgivere i Fællesskabet og skaber hindringer for det indre marked i de tilfælde, hvor medlemsstaterne har vedtaget forskellige ufravigelige bestemmelser, som er strengere end dem, der er fastsat i direktiv 87/102/EØF. Den begrænser forbrugernes muligheder for direkte at udnytte den gradvist stigende adgang til grænseoverskridende kredit. Disse forvridninger og begrænsninger risikerer efterfølgende at påvirke efterspørgslen efter varer og tjenesteydelser.

(5) Der er i de senere år sket en betydelig udvikling i de typer kredit, som forbrugerne tilbydes og benytter sig af. Der er dukket nye kreditinstrumenter op, og anvendelsen af disse er i stadig udvikling. Det er derfor nødvendigt at ændre de eksisterende bestemmelser og udvide deres anvendelsesområde, hvor det er relevant.

(6) I henhold til traktaten indebærer det indre marked et område uden indre grænser med fri bevægelighed for varer og tjenesteydelser samt etableringsfrihed. Det er af vital betydning, at der udvikles et mere gennemskueligt og effektivt kreditmarked inden for dette område uden indre grænser for at fremme udviklingen af grænseoverskridende virksomhed.

(7) For at få et velfungerende indre marked for forbrugerkredit bragt i stand må der indføres en harmoniseret fællesskabsramme på en række centrale områder. I lyset af den stadige udvikling af markedet for forbrugerkredit og de europæiske borgeres stigende mobilitet bør fremtidsorienterede fællesskabsbestemmelser, som vil kunne tilpasses fremtidige kredittyper, og som giver medlemsstaterne en passende grad af fleksibilitet med hensyn til gennemførelsen, kunne bidrage til at få etableret en moderne forbrugerkreditlovgivning.

(8) Det er vigtigt, at markedet bør yde en sådan grad af forbrugerbeskyttelse, at forbrugerne har tillid til det. Derved bør det være muligt for den frie bevægelighed for kredittilbud at udfolde sig under optimale forhold for både dem, der tilbyder kredit, og dem, der ønsker kredit, under behørig hensyntagen til de forhold, der gør sig gældende i de enkelte medlemsstater.

(9) Fuldstændig harmonisering er nødvendig for at sikre, at alle forbrugere i Fællesskabet nyder samme høje grad af beskyttelse af deres interesser og for at skabe et ægte indre marked. Medlemsstaterne bør derfor ikke kunne bibeholde eller indføre andre bestemmelser på nationalt plan end dem, der er fastsat i dette direktiv. Sådanne restriktioner bør dog kun gælde på de områder, hvor der er fastsat harmoniserede bestemmelser i dette direktiv. Hvor der ikke findes harmoniserede bestemmelser, bør medlemsstaterne fortsat kunne bibeholde eller indføre national lovgivning. Medlemsstaterne kan følgelig f.eks. bibeholde eller indføre nationale bestemmelser om, at sælgeren eller tjenesteyderen og kreditgiveren hæfter solidarisk. Et andet eksempel på denne mulighed for medlemsstaterne kunne være bibeholdelse eller indførelse af nationale bestemmelser om annullering af en aftale om køb af varer eller levering af tjenesteydelser, hvis forbrugeren udøver sin fortrydelsesret i forbindelse med kreditaftalen. I den forbindelse bør medlemsstaterne for tidsubegrænsede kreditaftaler kunne fastsætte en minimumsperiode, der skal strække sig fra det tidspunkt, hvor kreditgiveren anmoder om tilbagebetaling, og til den dag, hvor kreditten skal betales tilbage.

(10) Definitionerne i dette direktiv bestemmer rækkevidden af harmoniseringen. Medlemsstaternes forpligtelse til at gennemføre bestemmelserne i dette direktiv bør derfor begrænses til dets anvendelsesområde som bestemt ved dets definitioner. Dette direktiv bør dog ikke berøre medlemsstaternes anvendelse af direktivets bestemmelser på områder, der ikke er omfattet af dets anvendelsesområde i overensstemmelse med fællesskabsretten. En medlemsstat vil således kunne bibeholde eller indføre national lovgivning svarende til dette direktivs bestemmelser eller visse af dette direktivs bestemmelser om kreditaftaler uden for dette direktivs anvendelsesområde, f.eks. om kreditaftaler med beløb på under 200 EUR eller på over 75000 EUR. Desuden vil medlemsstaterne også kunne anvende dette direktivs bestemmelser på tilknyttede kreditaftaler, der ikke er omfattet af definitionen af en »tilknyttet kreditaftale« som indeholdt i dette direktiv. Bestemmelserne om tilknyttede kreditaftaler vil således kunne anvendes på kreditaftaler, der kun delvis tjener til at finansiere en aftale om levering af varer eller tjenesteydelser.

(11) I forbindelse med specifikke kreditaftaler, som kun nogle bestemmelser i dette direktiv finder anvendelse på, bør medlemsstaterne ikke kunne vedtage national lovgivning til gennemførelse af andre bestemmelser i dette direktiv. Medlemsstaterne bør imidlertid fortsat i deres nationale lovgivning kunne regulere de aspekter af sådanne typer kreditaftaler, der ikke harmoniseres ved dette direktiv.

(12) Aftaler om løbende levering af tjenesteydelser eller varer af samme art, hvor forbrugeren betaler for ydelserne eller varerne i rater, så længe de leveres, kan være meget forskellige fra de kreditaftaler, som er omfattet af dette direktiv, med hensyn til de berørte aftaleparters interesser og vilkårene for og udførelsen af transaktionerne. Derfor bør det præciseres, at sådanne aftaler ikke anses for kreditaftaler ved anvendelsen af dette direktiv. Sådanne typer aftaler omfatter f.eks. forsikringsaftaler, hvor forsikringen betales i månedlige rater.

(13) Dette direktiv bør ikke finde anvendelse på visse typer kreditaftaler såsom købekort med henstand med betalingen, hvor kreditten skal betales indenfor tre måneder, og der kun skal betales ubetydelige omkostninger.

(14) Kreditaftaler, der har til formål at yde kredit sikret ved pant i fast ejendom, bør ikke være omfattet af dette direktiv. Denne type kredit er meget specifik. Heller ikke kreditaftaler, som har til formål at finansiere erhvervelsen eller bevarelsen af ejendomsretten til grundarealer eller til eksisterende eller projekterede bygninger, bør være omfattet af dette direktiv. Dog bør kreditaftaler ikke være udelukket fra dette direktivs anvendelsesområde, udelukkende fordi de er bestemt til reovering af en eksisterende bygning eller til at øge dens værdi.

(15) Dette direktiv finder anvendelse, uanset om kreditgiveren er en juridisk eller en fysisk person. Dette direktiv berører dog ikke medlemsstaternes ret til i overensstemmelse med fællesskabsretten at bestemme, at kun juridiske personer eller visse juridiske personer må yde forbrugerkredit.

(16) Visse bestemmelser i dette direktiv bør finde anvendelse på fysiske og juridiske personer (kreditformidlere), der som led i udøvelsen af deres erhvervsmæssige virksomhed mod et honorar præsenterer

forbrugere for eller tilbyder forbrugere kreditaftaler, bistår forbrugere ved at udføre forberedende arbejde med henblik på kreditaftaler eller indgår kreditaftaler med forbrugere på kreditgiverens vegne. Organisationer, der tillader brug af deres navn til markedsføring af kreditprodukter, såsom kreditkort, og som eventuelt også anbefaler deres medlemmer sådanne produkter, bør ikke anses for kreditformidlere ved anvendelsen af dette direktiv.

(17) Dette direktiv regulerer kun visse forpligtelser for kreditformidlere i forhold til forbrugerne. Medlemsstaterne bør derfor fortsat kunne bibeholde eller indføre yderligere forpligtelser for kreditformidlere, herunder betingelserne for, at en kreditformidler kan modtage honorar fra forbrugere, der har anmodet om hans ydelse.

(18) Forbrugerne bør beskyttes mod urimelig eller vildledende praksis, navnlig med hensyn til kreditgiverens afgivelse af oplysninger, i tråd med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked (direktivet om urimelig handelspraksis)⁴. Nærværende direktiv bør dog indeholde specifikke bestemmelser om reklame for kreditaftaler og om visse standardoplysninger, som forbrugerne bør gives for navnlig at kunne sammenligne forskellige tilbud. Sådanne oplysninger bør gives koncist, klart og på en fremtrædende måde i form af et repræsentativt eksempel. Hvor det ikke er muligt at angive det samlede kreditbeløb som de samlede beløb, der er stillet til rådighed, bør der lægges et loft, især hvis en kreditaftale giver forbrugeren mulighed for at udnytte kreditmuligheden med en beløbsgrænse. Loftet bør angive den øvre grænse for den kredit, der kan stilles til rådighed for forbrugeren. Derudover bør medlemsstaterne fortsat frit kunne fastsætte oplysningskrav i deres nationale lovgivning med hensyn til reklame, der ikke indeholder oplysninger om omkostningerne i forbindelse med kreditten.

(19) For at forbrugerne sættes i stand til at træffe beslutning på et kvalificeret grundlag, bør de, før kreditaftalen indgås, modtage fyldestgørende oplysninger, som de kan tage med sig og overveje, om betingelserne og omkostningerne vedrørende kreditten og om deres forpligtelser. For at sikre størst mulig gennemskuelighed og sammenlignelighed tilbuddene imellem bør sådanne oplysninger til forbrugerne navnlig omfatte de årlige omkostninger i procent forbundet med kreditten og beregnet på samme måde i hele Fællesskabet. Da de årlige omkostninger i procent på dette stadium kun kan angives via et eksempel, bør eksemplet være repræsentativt. Det bør derfor afspejle den gennemsnitlige løbetid og det samlede kreditbeløb, der bevilges i forbindelse med den påtænkte type kreditaftale, og, hvor det er relevant, de købte varer. Når det repræsentative eksempel opstilles, bør der også tages hensyn til, hvor hyppigt visse typer kreditaftaler optræder på et specifikt marked. For så vidt angår debitorrenten, hyppigheden af raterne og kapitaliseringen af renter bør kreditgiverne anvende deres normale beregningsmetode for den respektive forbrugerkredit.

(20) De samlede omkostninger i forbindelse med forbrugerkreditten bør omfatte alle omkostninger, herunder renter, provisioner, afgifter, honorarer til kreditformidlere og andre honorarer, som forbrugeren skal betale i forbindelse med kreditaftalen, bortset fra notarialgebyrer. Kreditgiverens faktiske kendskab til omkostningerne bør vurderes objektivt, under hensyntagen til kravene til erhvervsmæssig agtpågivenhed.

(21) Kreditaftaler, hvor en debitorrente revideres regelmæssigt i overensstemmelse med ændringer i en referencesats, der henvises til i kreditaftalen, anses ikke som kreditaftaler med fast debitorrente.

(22) Medlemsstaterne bør fortsat kunne bibeholde eller indføre nationale bestemmelser, der forbyder kreditgiveren at kræve, at forbrugeren i forbindelse med kreditaftalen opretter en bankkonto eller indgår en aftale om en anden accessorisk tjenesteydelse eller betaler udgifter eller honorarer i forbindelse med sådanne bankkonti eller andre accessoriske tjenesteydelser. I de medlemsstater, hvor sådanne kombinerede tilbud er tilladt, bør forbrugerne, før kreditaftalen indgås, underrettes om eventuelle accessoriske tjenesteydelser, som er obligatoriske for overhovedet at opnå kreditten eller for at opnå kreditten på de annoncerede vilkår og betingelser. Omkostningerne, der skal betales for sådanne accessoriske tjenesteydelser, bør indgå i de samlede omkostninger i forbindelse med kreditten; alternativt bør forbrugerne, hvis sådanne omkostninger ikke kan beregnes i forvejen, forud for aftaleindgåelsen have fyldestgørende oplysninger om, at der skal påregnes

omkostninger. Kreditgiveren skal antages at have kendskab til omkostningerne i forbindelse med accessoriske tjenesteydelser, som han selv tilbyder forbrugeren, eller som han tilbyder forbrugeren på vegne af tredjemand, medmindre prisen afhænger af forbrugers specifikke særpræg eller situation.

(23) For specifikke typer kreditaftaler er det dog — for at sikre et tilstrækkeligt forbrugerbeskyttelsesniveau uden at lægge for stor en byrde på kreditgiverne eller i givet fald kreditformidlerne — hensigtsmæssigt at begrænse dette direktivs krav om oplysninger forud for aftaleindgåelsen, under hensyntagen til den særlige karakter af den type kreditaftaler.

(24) Forbrugeren har behov for at blive grundigt informeret, inden de indgår en kreditaftale, uanset om der er en kreditformidler involveret i markedsføringen af kreditten. Derfor bør kravene om oplysninger forud for aftaleindgåelsen også generelt gælde for kreditformidlere. Hvis imidlertid leverandører af varer eller tjenesteydelser accessorisk optræder som kreditformidlere, er det ikke hensigtsmæssigt at bebyrde dem med en retlig forpligtelse til at give oplysningerne forud for aftaleindgåelsen i overensstemmelse med dette direktiv. Leverandører af varer og tjenesteydelser kan f.eks. siges accessorisk at optræde som kreditformidlere, hvis deres virksomhed som kreditformidlere ikke er hovedformålet med deres erhvervs mæssige virksomhed. I sådanne tilfælde er der stadig sikret et tilstrækkeligt forbrugerbeskyttelsesniveau, eftersom det påhviler kreditgiveren at sikre, at forbrugeren får de fuldstændige oplysninger forud for aftaleindgåelsen enten af kreditformidleren, hvis kreditgiveren og kreditformidleren aftaler dette, eller på en anden passende måde.

(25) Medlemsstaterne kan fastsætte regler om den mulige bindende karakter af de oplysninger, der gives til forbrugeren forud for indgåelsen af kreditaftalen, og det tidsrum, hvor de er bindende for kreditgiveren.

(26) Medlemsstaterne bør træffe de fornødne foranstaltninger med henblik på at fremme en ansvarlig praksis i alle faser af kreditforholdet under hensyntagen til de specifikke træk, der kendetegner deres kreditmarked. Der kan f.eks. være tale om foranstaltninger vedrørende forbrugeroplysning og -uddannelse, herunder advarsler om de risici, der er forbundet med betalingsmisligholdelse og overdreven gældsættelse. På et ekspanderende kreditmarked er det navnlig vigtigt, at kreditgivere ikke giver sig af med uansvarlig kreditgivning eller giver kredit uden forudgående vurdering af kreditværdighed, og medlemsstaterne bør udføre den nødvendige overvågning for at undgå sådan adfærd og fastsætte foranstaltninger med henblik på over for kreditgivere at have sanktioner, der gælder, hvis det sker. Uden at dette berører bestemmelserne om kreditrisiko i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/48/EF af 14. juni 2006 om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut⁵⁾ bør kreditgivere bære ansvaret for at kontrollere den enkelte forbrugers kreditværdighed. De bør med henblik herpå kunne anvende ikke blot oplysninger, som forbrugeren har givet i forbindelse med forberedelsen af den pågældende kreditaftale, men også oplysninger, der er givet under et længerevarende forretningsforhold. Medlemsstaternes myndigheder vil også kunne udstede instrukser og passende retningslinjer for kreditgiverne. Forbrugeren bør også udvise forsigtighed og overholde deres kontraktlige forpligtelser.

(27) På trods af de oplysninger, der skal gives forud for aftaleindgåelsen, har forbrugeren muligvis behov for yderligere bistand for at kunne afgøre, hvilken kreditaftale blandt de foreslåede produkter der er mest hensigtsmæssig i forhold til vedkommendes behov og finansielle situation. Medlemsstaterne bør derfor sikre, at kreditgivere sørger for en sådan bistand i forbindelse med de kreditprodukter, de tilbyder forbrugeren. Hvor det er hensigtsmæssigt, bør de relevante oplysninger forud for aftaleindgåelsen samt de vigtigste karakteristika ved de foreslåede produkter forklares for forbrugeren med udgangspunkt i vedkommendes personlige forhold, så forbrugeren kan forstå de konsekvenser, produkterne kan få for vedkommendes økonomiske situation. Hvor det er relevant, bør denne pligt til at yde forbrugeren bistand også gælde for kreditformidlere. Medlemsstaterne bør kunne bestemme, hvornår og i hvilket omfang forbrugeren skal gives en sådan forklaring, idet der tages hensyn til de særlige omstændigheder, hvorunder den pågældende kredit tilbydes, forbrugers behov for bistand og arten af de enkelte kreditprodukter.

(28) For at vurdere en forbrugers kreditværdighed bør kreditgiveren også søge i relevante databaser; de juridiske og faktiske omstændigheder kan nødvendiggøre søgninger i forskelligartet omfang. For at undgå konkurrenceforvriddning mellem kreditgivere bør det sikres, at kreditgivere har adgang til private eller offentlige databaser om forbrugere i en medlemsstat, hvor de ikke er etableret, på vilkår, som er ikke-diskriminerende i forhold til kreditgivere i den pågældende medlemsstat.

(29) Hvis et afslag på en anmodning om kredit bygger på søgning i en database, bør kreditgiveren underrette forbrugeren herom og give nærmere oplysninger om den pågældende database. Kreditgiveren bør imidlertid ikke være forpligtet til at give sådanne oplysninger, hvis det er forbudt i henhold til anden fællesskabslovgivning, f.eks. lovgivning om hvidvaskning af penge eller finansiering af terrorisme. Endvidere bør sådanne oplysninger ikke gives, hvis det strider mod den offentlige orden eller den offentlige sikkerhed, såsom forebyggelse, efterforskning, afsløring og retsforfølgelse af straffelovsovertrædelser.

(30) Dette direktiv regulerer ikke aftaleretlige spørgsmål i forbindelse med kreditaftalers gyldighed. Medlemsstaterne kan derfor på dette område bibeholde eller indføre nationale bestemmelser, der er i overensstemmelse med fællesskabsretten. Medlemsstaterne kan regulere de retlige rammer for tilbuddet om indgåelse af kreditaftalen, navnlig med hensyn til, hvornår det skal afgives, og i hvilket tidsrum det skal være bindende for kreditgiveren. Hvis et sådant tilbud gives samtidig med oplysninger forud for aftaleindgåelsen som omhandlet i dette direktiv, bør det i lighed med andre supplerende oplysninger, som kreditgiveren måtte ønske at give forbrugeren, have form af et særskilt dokument, der kan knyttes som bilag til de standardiserede europæiske forbruger kreditoplysninger.

(31) For at forbrugeren kan kende sine rettigheder og forpligtelser i henhold til kreditaftalen, bør alle nødvendige oplysninger være angivet klart og koncist i aftalen.

(32) For at sikre fuld gennemskelighed bør forbrugeren have udleveret oplysninger om debitorrenten, både forud for aftaleindgåelsen, og når kreditaftalen indgås. I løbet af kontraktforholdet bør forbrugeren også underrettes om ændringer i den variable debitorrente og om de ændringer, som dette medfører for betalingerne. Dette berører ikke bestemmelser i national lovgivning, der ikke vedrører forbrugeroplysning, og som fastsætter betingelserne for eller følgerne af ændringer, bortset fra ændringer vedrørende betalingerne, af debitorrenten og andre økonomiske vilkår for kreditten, for eksempel regler om, at kreditgiveren kun kan ændre debitorrenten, hvis der er en gyldig grund dertil, eller at forbrugeren frit kan opsigte aftalen, hvis debitorrenten eller andre økonomiske betingelser for kreditten ændres.

(33) Aftaleparterne bør have ret til på standardvilkår at opsigte en tidsubegrænset kreditaftale. Kreditgiveren bør desuden, hvis det er fastsat i kreditaftalen, have ret til at suspendere forbrugers ret til at udnytte en kreditmulighed i henhold til en tidsubegrænset kreditaftale ud fra objektive begrundede hensyn. Sådanne hensyn kan f.eks. være mistanke om uautoriseret eller svigagtig brug af kreditten eller en væsentligt forhøjet risiko for, at forbrugeren ikke kan opfylde sin tilbagebetalingsforpligtelse. Dette direktiv berører ikke den nationale lovgivnings aftaleretlige bestemmelser om aftaleparternes ret til at opsigte kreditaftalen på grund af misligholdelse.

(34) Med henblik på en tilnærmelse af procedurerne for udøvelse af fortrydelsesretten på områder, der ligner hinanden, bør der fastsættes en fortrydelsesret, uden betaling af bod og uden forpligtelse til at give en begrundelse, på vilkår svarende til dem, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/65/EF af 23. september 2002 om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser til forbrugere⁶⁾.

(35) Dette direktiv bør ikke berøre medlemsstaternes regulering af spørgsmål vedrørende tilbagelevering af varerne eller dermed forbundne spørgsmål i de tilfælde, hvor en forbruger fortryder en kreditaftale, i tilknytning til hvilken vedkommende har modtaget varer, navnlig en aftale om afbetalingskøb eller en leje- eller leasingaftale, ifølge hvilken der gælder en købeforpligtelse.

(36) I nogle tilfælde fastslår nationale lovgivninger allerede, at midler ikke kan stilles til rådighed for forbrugeren før udløbet af en bestemt frist. I disse tilfælde kan forbrugeren ønske at sikre sig at modtage de

købte varer eller tjenesteydelser på et tidligt tidspunkt. I tilfælde af tilknyttede kreditaftaler kan medlemsstaterne derfor undtagelsesvis fastslå, at fristen for at udøve fortrydelsesretten i de tilfælde, hvor forbrugeren udtrykkeligt ønsker tidlig modtagelse, kan forkortes til den samme frist, inden for hvilken midler ikke kan stilles til rådighed.

(37) Ved tilknyttede kreditaftaler hersker der et indbyrdes afhængighedsforhold mellem købet af en vare eller tjenesteydelse og den med henblik på dette køb indgåede kreditaftale. Derfor bør forbrugeren, hvis vedkommende udøver en på fællesskabsretten baseret fortrydelsesret, i forhold til købsaftalen ikke længere være bundet af den tilknyttede kreditaftale. Dette bør ikke berøre national lovgivning om tilknyttede kreditaftaler i de tilfælde, hvor en købsaftale er blevet ophævet, eller hvor forbrugeren har udøvet en fortrydelsesret baseret på national lovgivning. Det bør heller ikke berøre forbrugernes rettigheder i medfør af nationale bestemmelser, hvorefter der ikke kan indgås nogen forpligtelse mellem forbrugeren og en leverandør af varer eller tjenesteydelser, og der heller ikke kan finde nogen betaling sted mellem sådanne personer, så længe forbrugeren ikke har underskrevet kreditaftalen med henblik på finansiering af købet af varerne eller tjenesteydelserne.

(38) Forbrugeren bør på visse betingelser have ret til at tage retsmidler i anvendelse mod kreditgiveren i tilfælde af problemer i forbindelse med købsaftalen. Medlemsstaterne bør dog bestemme, i hvilket omfang og på hvilke betingelser det er påkrævet, at forbrugeren tager retsmidler i anvendelse mod leverandøren, navnlig hvorvidt forbrugeren skal anlægge sag mod leverandøren, før forbrugeren kan tage dem i anvendelse mod kreditgiveren. Dette direktiv bør ikke medføre, at forbrugeren berøves sine rettigheder i henhold til nationale bestemmelser om, at sælgeren eller tjenesteyderen og kreditgiveren hæfter solidarisk.

(39) Forbrugeren bør have mulighed for at indfri sine forpligtelser forud for det tidspunkt, der er fastsat i kreditaftalen. I tilfælde af hel eller delvis førtidig tilbagebetaling bør kreditgiveren have ret til kompensation for de omkostninger, der er direkte knyttet til den førtidige tilbagebetaling, idet der også tages hensyn til kreditgiverens eventuelle besparelser. Der er dog en række principper, der skal overholdes, når der træffes afgørelse om beregning af kompensationen. Kompensationen til kreditgiveren bør beregnes på en måde, der er gennemskuelig og forståelig for forbrugerne, allerede før kreditaftalen indgås, og under alle omstændigheder når den forvaltes. Desuden bør beregningsmetoden være let at anvende for kreditgiveren, og den bør lette de ansvarlige myndigheders kontrol af kompensationen. Derfor og fordi forbrugerkredit som følge af kredittens løbetid og størrelse ikke finansieres med langfristede finansieringsordninger, bør loftet for kompensationen fastsættes i form af en fast sats. Dette afspejler forbrugerkredittens særlige natur og bør ikke berøre en eventuel anden strategi for andre produkter, der finansieres af langsigtede finansieringsmekanismer, såsom realkreditlån med fast rente.

(40) Medlemsstaterne bør have ret til at beslutte, at kreditgiveren kun kan kræve kompensation for førtidig tilbagebetaling, hvis det beløb, der skal tilbagebetales inden for tolv måneder, overstiger en tærskel, som medlemsstaterne har fastsat. Når medlemsstaterne fastsætter denne tærskel, som ikke bør overstige 10000 EUR, bør de f.eks. tage hensyn til det gennemsnitlige forbrugerkreditbeløb på deres marked.

(41) Ved overdragelse af kreditgiverens rettigheder i henhold til en kreditaftale bør forbrugers stilling ikke forringes. Forbrugeren bør også underrettes fyldestgørende, når kreditaftalen overdrages til tredjemand. Hvis imidlertid den oprindelige kreditgiver efter overenskomst med rettighedserhververen fortsat står for kreditten i forhold til forbrugeren, har forbrugeren ingen særlig interesse i at blive underrettet om overdragelsen. Derfor ville et krav på EU-plan om, at forbrugeren underrettes om overdragelsen i sådanne tilfælde, være overdrevet.

(42) Medlemsstaterne bør frit kunne opretholde eller indføre nationale regler om kollektive kommunikationsformer, når det er nødvendigt af hensyn til effektiviteten af komplekse transaktioner, såsom securitisering eller realisering af aktiver, der finder sted i forbindelse med administrativ tvangslikvidation af banker.

(43) For at fremme det indre markeds oprettelse og funktion og sikre et højt forbrugerbeskyttelsesniveau i hele Fællesskabet bør det sikres, at oplysningerne om de årlige omkostninger i procent er sammenlignelige

i hele Fællesskabet. På trods af, at der ved direktiv 87/102/EØF blev fastsat en fælles matematisk formel for beregning af de årlige omkostninger i procent, er det stadig ikke muligt fuldt ud at sammenligne de årlige omkostninger i procent i hele Fællesskabet. I de enkelte medlemsstater inddrages forskellige omkostningsfaktorer i beregningen. Nærværende direktiv bør derfor klart og udtømmende fastsætte de samlede omkostninger i forbindelse med en forbrugerkredit.

(44) For at sikre gennemskuelighed og stabilitet på markedet i afventen af yderligere harmonisering bør medlemsstaterne sikre, at der findes passende foranstaltninger til regulering eller overvågning af kreditgivers virksomhed.

(45) Dette direktiv overholder de grundlæggende rettigheder og respekterer de principper, som anerkendes i bl.a. Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder. Dette direktiv tilstræber navnlig fuld overholdelse af reglerne for beskyttelse af personoplysninger, ejendomsret, ikke-forskelsbehandling, beskyttelse af familieliv og arbejdsliv og forbrugerbeskyttelse i henhold til Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

(46) Målet for dette direktiv, nemlig fastsættelsen af fælles regler for visse aspekter af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om forbrugerkredit, kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne og kan derfor bedre gennemføres på fællesskabsplan; Fællesskabet kan derfor træffe foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. traktatens artikel 5. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går dette direktiv ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.

(47) Medlemsstaterne bør fastsætte sanktioner for overtrædelse af de nationale bestemmelser, der vedtages i medfør af dette direktiv, og sikre, at de iværksættes. Valget af sanktioner påhviler fortsat medlemsstaterne, men de fastsatte sanktioner bør være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelsen og have afskrækkende virkning.

(48) De nødvendige foranstaltninger til gennemførelse af dette direktiv bør vedtages i overensstemmelse med Rådets afgørelse 1999/468/EF af 28. juni 1999 om fastsættelse af de nærmere vilkår for udøvelsen af de gennemførelsesbeføjelser, der tillægges Kommissionen⁷⁾.

(49) Kommissionen bør tillægges beføjelse til at fastlægge de nødvendige supplerende antagelser med henblik på beregning af de årlige omkostninger i procent. Da der er tale om generelle foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv, skal foranstaltningerne vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol i artikel 5a i afgørelse 1999/468/EF.

(50) I overensstemmelse med punkt 34 i den interinstitutionelle aftale om bedre lovgivning⁸⁾ tilskyndes medlemsstaterne til både i egen og i Fællesskabets interesse at udarbejde og offentliggøre deres egne oversigter, der så vidt muligt viser overensstemmelser mellem dette direktiv og gennemførelsesforanstaltningerne.

(51) Der skal foretages en lang række ændringer af direktiv 87/102/EØF på baggrund af udviklingen i forbrugerkreditsektoren, og nævnte direktiv bør derfor af hensyn til fællesskabslovgivningens klarhed ophæves og erstattes af nærværende direktiv —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

KAPITEL 1

FORMÅL, ANVENDELSESOMRÅDE OG DEFINITIONER*Artikel 1***Formål**

Dette direktiv har til formål at harmonisere visse aspekter af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om aftaler om forbrugerkredit.

*Artikel 2***Anvendelsesområde**

1. Dette direktiv finder anvendelse på kreditaftaler.
2. Dette direktiv finder ikke anvendelse på følgende:
 - a) kreditaftaler, som er sikret enten ved pant eller ved en anden sammenlignelig sikkerhedsstillelse, der almindeligvis anvendes i en medlemsstat i forbindelse med fast ejendom, eller som er sikret i form af en rettighed relateret til fast ejendom
 - b) kreditaftaler, som har til formål at finansiere erhvervelsen eller bevarelsen af ejendomsretten til grundarealer eller til eksisterende eller projekterede bygninger
 - c) kreditaftaler med et samlet kreditbeløb på under 200 EUR eller på over 75000 EUR
 - d) leje- eller leasingaftaler, hvor der ikke er fastsat nogen pligt til at købe aftalegenstanden, hverken i selve aftalen eller i en separat aftale; der anses at foreligge en pligt, hvis dette besluttet ensidigt af kreditgiveren
 - e) kreditaftaler i form af kassekredit, ifølge hvilke kreditten skal betales tilbage inden en måned
 - f) kreditaftaler, hvor kreditten ydes rentefrit og uden andre omkostninger, og kreditaftaler, ifølge hvilke kreditten skal betales tilbage inden tre måneder, og som kun er forbundet med ubetydelige omkostninger
 - g) kreditaftaler, hvor kreditten ydes af en arbejdsgiver til sine ansatte som led i en bibeskæftigelse, rentefrit eller med årlige omkostninger i procent lavere end dem på markedet, og som ikke tilbydes offentligheden i almindelighed
 - h) kreditaftaler, som er indgået med et investeringsselskab som defineret i artikel 4, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/39/EF af 21. april 2004 om markeder for finansielle instrumenter⁹⁾, eller med et kreditinstitut som defineret i artikel 4 i direktiv 2006/48/EF med henblik på at gøre det muligt for en investor at foretage en transaktion vedrørende et eller flere værdipapirer anført i afsnit C i bilag I til direktiv 2004/39/EF, såfremt det investeringsselskab eller kreditinstitut, som yder kreditten, er involveret i den pågældende transaktion
 - i) kreditaftaler, som er resultatet af et forlig indgået for retten eller et andet ved lov beføjet organ
 - j) kreditaftaler, som vedrører gratis henstand med betalingen af en eksisterende gæld
 - k) kreditaftaler, ved hvis indgåelse forbrugeren skal deponere en genstand som sikkerhed hos kreditgiveren, og hvor forbrugeren ene og alene hæfter med den pågældende sikkerhedsgenstand
 - l) kreditaftaler, som vedrører lån bevilget til en begrænset offentlighed i henhold til en lovbestemmelse med et almennyttigt sigte og til en lavere rente end den gældende markedsrente eller rentefrit eller på andre vilkår, som er mere fordelagtige for forbrugeren end de gældende markedsvilkår, og til en rente, der ikke er højere end den gældende markedsrente.
3. I forbindelse med kreditaftaler i form af kassekredit, hvor kreditten skal betales tilbage på anfordring eller inden tre måneder, finder kun artikel 1-3, artikel 4, stk. 1, artikel 4, stk. 2, litra a)-c), artikel 4, stk. 4, artikel 6-9, artikel 10, stk. 1, artikel 10, stk. 4, artikel 10, stk. 5, artikel 12, artikel 15, artikel 17 og artikel 19-32 anvendelse.

4. I forbindelse med kreditaftaler i form af overtræk finder kun artikel 1 til 3, artikel 18 og 20 samt artikel 22 til 32 anvendelse.

5. Medlemsstaterne kan bestemme, at kun artikel 1-4, artikel 6, 7 og 9, artikel 10, stk. 1, artikel 10, stk. 2, litra a) til h) samt litra l), artikel 10, stk. 4, artikel 11 og 13 samt artikel 16-32 finder anvendelse på kreditaftaler, der indgås af en organisation:

- a) som er oprettet til gensidig fordel for sine medlemmer
- b) som ikke skaber fortjeneste for andre end sine medlemmer
- c) som opfylder et socialt formål, der kræves i henhold til national lov
- d) som kun modtager og forvalter opsparing fra medlemmerne og kun yder medlemmerne kredit
- e) som yder kredit på grundlag af en årlig omkostning i procent, der er lavere end den gældende årlige omkostning i procent på markedet eller er underlagt et loft fastsat ved national lov

og hvis medlemskab er forbeholdt personer, der er bosat eller beskæftiget i et bestemt område, ansatte og pensionerede ansatte hos en bestemt arbejdsgiver, eller personer, som opfylder andre krav, der er fastsat ved national lov som grundlag for et fælles bånd mellem medlemmerne.

Medlemsstaterne kan bestemme, at dette direktiv ikke finder anvendelse på kreditaftaler indgået af en sådan organisation, såfremt den samlede værdi af alle eksisterende kreditaftaler indgået af organisationen er ubetydelig i forhold til den samlede værdi af alle eksisterende kreditaftaler i den medlemsstat, hvor organisationen er hjemmehørende, og den samlede værdi af alle eksisterende kreditaftaler indgået af alle sådanne organisationer i den pågældende medlemsstat er mindre end 1 % af den samlede værdi af alle eksisterende kreditaftaler indgået i den pågældende medlemsstat.

Medlemsstaterne vurderer hvert år, hvorvidt betingelserne for anvendelsen af en sådan undtagelse stadig er til stede, og tager skridt til at ophæve undtagelsen, såfremt de finder, at betingelserne ikke længere er opfyldt.

6. Medlemsstaterne kan bestemme, at kun artikel 1-4, artikel 6, 7 og 9, artikel 10, stk. 1, artikel 10, stk. 2, litra a)-i) samt litra l) og r), artikel 10, stk. 4, artikel 11, 13 og 16 samt artikel 18-32 finder anvendelse på kreditaftaler, ifølge hvilke kreditgiveren og forbrugeren aftaler henstand med betalingen eller hvorledes kreditten tilbagebetales, såfremt forbrugeren allerede har misligholdt den oprindelige kreditaftale og hvor:

- a) sådanne ordninger kan forventes at afværge en retssag om den pågældende misligholdelse, og
- b) forbrugeren ikke dermed stilles ringere end som fastsat i den oprindelige kreditaftale.

Hvis kreditaftalen er omfattet af stk. 3, finder kun bestemmelserne i nævnte stykke anvendelse.

Artikel 3

Definitioner

I dette direktiv forstås ved:

- a) »forbruger«: en fysisk person, der i forbindelse med transaktioner, som er omfattet af dette direktiv, ikke handler som led i sin erhvervmæssige virksomhed
- b) »kreditgiver«: en fysisk eller juridisk person, der yder eller giver tilsagn om at yde kredit som led i udøvelsen af sin erhvervmæssige virksomhed
- c) »kreditaftale«: en aftale, hvorved en kreditgiver yder eller giver tilsagn om at yde en forbruger kredit i form af henstand med betalingen, lån eller anden tilsvarende form for finansiel facilitet, undtagen aftaler om løbende levering af tjenesteydelser eller varer af samme art, hvor forbrugeren betaler for ydelserne eller varerne i rater, så længe de leveres
- d) »kassekredit«: en udtrykkelig kreditaftale, hvorved en kreditgiver stiller midler til rådighed for en forbruger, som overstiger den løbende saldo på forbrugers løbende konto
- e) »overtræk«: et stiltiende accepteret overtræk, hvorved en kreditgiver tillader, at en forbruger disponerer over midler, som overstiger den løbende saldo på forbrugers løbende konto eller den aftalte kassekredit

- f) »kreditformidler«: en fysisk eller juridisk person, der ikke optræder som kreditgiver, og som mod betaling af et honorar, der kan antage form af penge eller en anden aftalt form for finansiel modydelse som led i udøvelsen af sin erhvervsmæssige virksomhed:
- i) præsenterer eller tilbyder kreditaftaler til forbrugere
 - ii) bistår forbrugere ved at udføre andet forberedende arbejde med henblik på kreditaftaler end det, der er omhandlet i nr. i), eller
 - iii) indgår kreditaftaler med forbrugere på kreditgiverens vegne
- g) »samlede omkostninger i forbindelse med forbrugerkreditten«: alle omkostninger, herunder renter, provision, afgifter, og enhver anden form for honorar, som forbrugeren skal betale i forbindelse med kreditaftalen, og som kreditgiveren har kendskab til, bortset fra notarialgebyrer; omkostninger ved accessoriske tjenesteydelser i forbindelse med kreditaftalen, navnlig forsikringspræmier, medregnes også, såfremt indgåelsen af aftalen om tjenesteydelser desuden er obligatorisk for at opnå kreditten eller for at opnå kreditten på de annoncerede vilkår og betingelser
- h) »samlet beløb, der skal betales af forbrugeren«: summen af det samlede kreditbeløb og de samlede omkostninger i forbindelse med forbrugerkreditten
- i) »årlige omkostninger i procent«: de samlede omkostninger i forbindelse med forbrugerkreditten udtrykt i procent pr. år af det samlede kreditbeløb, eventuelt omfattende de omkostninger, der er nævnt i artikel 19, stk. 2
- j) »debitorrente«: den rentesats udtrykt i en fast eller variabel procentsats, der anvendes på årsbasis på de udnyttede kreditmuligheder
- k) »fast debitorrente«: at kreditgiveren og forbrugeren i kreditaftalen aftaler én debitorrente for hele kreditaftalens løbetid eller flere debitorrenter for delperioder, hvor der udelukkende anvendes en fast specifik procentsats. Hvis aftalen ikke angiver alle debitorrenterne, anses debitorrenten kun som fastsat for de delperioder, for hvilke de udelukkende er fastsat ved en fast specifik procentsats, der er aftalt ved indgåelsen af kreditaftalen
- l) »samlet kreditbeløb«: loftet for eller summen af alle beløb, der stilles til disposition i henhold til en kreditaftale
- m) »varigt medium«: en indretning, som sætter forbrugeren i stand til at lagre oplysninger, sendt til ham personligt, på en måde, der muliggør senere konsultation i en periode, som er afpasset efter oplysningernes formål, og som giver mulighed for uændret gengivelse af de lagrede oplysninger
- n) »tilknyttet kreditaftale«: en kreditaftale, ifølge hvilken
- i) den pågældende kredit udelukkende tjener til at finansiere en aftale om levering af specifikke varer eller specifikke tjenesteydelser, og
- ii) kreditaftalen og aftalen om levering tilsammen objektivt set udgør en kommerciel helhed; der anses at foreligge en kommerciel helhed, når leverandøren selv finansierer forbrugeren kredit, eller, såfremt finansieringen sker gennem tredjemand, når kreditgiveren i forbindelse med indgåelsen eller forberedelsen af kreditaftalen gør brug af leverandørens tjenester, eller når den specifikke vare eller ydelsen af en specifik tjenesteydelse udtrykkeligt er angivet i kreditaftalen.

KAPITEL II

OPLYSNINGER OG PRAKSIS FORUD FOR INDGÅELSE AF KREDITAFTALEN

Artikel 4

Indhold af standardoplysninger ved reklame

1. Enhver reklame for kreditaftaler, der angiver en rentesats eller talstørrelser vedrørende omkostningerne i forbindelse med forbrugerkreditten, skal indeholde standardoplysninger i overensstemmelse med denne artikel.

Denne forpligtelse gælder ikke, hvor den nationale lovgivning kræver angivelse af de årlige omkostninger i procent ved reklame for kreditaftaler, der ikke angiver en rentesats eller nogen talstørrelser vedrørende omkostningerne for forbrugeren i forbindelse med kreditten, jf. første afsnit.

2. Standardoplysningerne skal klart, koncist og på en fremtrædende måde ved hjælp af et repræsentativt eksempel angive følgende:

- a) debitorrenten, fast eller variabel eller begge, tillige med oplysninger om omkostninger, der indgår i forbrugers samlede omkostninger i forbindelse med kreditten
- b) det samlede kreditbeløb
- c) de årlige omkostninger i procent; i forbindelse med kreditaftaler som omhandlet i artikel 2, stk. 3, kan medlemsstaterne beslutte, at de årlige omkostninger i procent ikke skal oplyses
- d) i givet fald kreditaftalens løbetid
- e) såfremt der er tale om en kredit i form af henstand med betalingen for en specifik vare eller tjenesteydelse, kontantprisen og størrelsen af en eventuel forudbetaling, og
- f) i givet fald det samlede beløb, som skal betales af forbrugeren og raternes størrelse.

3. Såfremt indgåelsen af en aftale om en accessorisk tjenesteydelse i forbindelse med kreditaftalen, navnlig en forsikring, er obligatorisk for at opnå kreditten eller for at opnå kreditten på de annoncerede vilkår og betingelser, og en sådan aftales omkostninger ikke kan beregnes på forhånd, skal forpligtelsen til at indgå denne aftale også være angivet klart, koncist og på en fremtrædende måde sammen med de årlige omkostninger i procent.

4. Denne artikel berører ikke direktiv 2005/29/EF.

Artikel 5

Oplysninger forud for aftaleindgåelsen

1. I god tid før en forbruger bindes af en kreditaftale eller et kredittilbud, giver kreditgiveren og i givet fald kreditformidleren på grundlag af de kreditvilkår og -betingelser, som kreditgiveren tilbyder, og i givet fald forbrugers præferencer og oplysninger, forbrugeren de oplysninger, der er nødvendige for at sammenligne forskellige tilbud, så der kan træffes en informeret beslutning om indgåelsen af en kreditaftale. Oplysningerne gives på papir eller på et andet varigt medium ved hjælp af formularen Standardiserede europæiske forbrugerkreditoplysninger, jf. bilag II. Kreditgiveren anses for at have opfyldt oplysningskravene i dette stykke og i artikel 3, stk. 1 og 2, i direktiv 2002/65/EF, hvis han har udleveret de standardiserede europæiske forbrugerkreditoplysninger.

De pågældende oplysninger skal angive:

- a) kredittypen
- b) navn og fysisk adresse på kreditgiveren, samt i givet fald navn og fysisk adresse på den involverede kreditformidler
- c) det samlede kreditbeløb og betingelserne for at udnytte kreditmuligheden
- d) kreditaftalens løbetid
- e) såfremt der er tale om en kredit i form af henstand med betalingen for en specifik vare eller tjenesteydelse og tilknyttede kreditaftaler, varen eller tjenesteydelsen og kontantprisen herfor
- f) debitorrenten, betingelserne for anvendelsen af debitorrenten og et eventuelt indeks eller en eventuel referencesats, der skal anvendes på den oprindelige debitorrente, samt tidspunkter, betingelser og procedurer for ændring af debitorrenten; hvis der anvendes forskellige debitorrenter under forskellige omstændigheder, angives de nævnte oplysninger for alle de relevante debitorrenter
- g) de årlige omkostninger i procent og det samlede beløb, som skal betales af forbrugeren, illustreret ved et repræsentativt eksempel, som angiver alle de antagelser, der er lagt til grund for at beregne procent-satsen; hvis forbrugeren har informeret kreditgiveren om et eller flere elementer i den kredit, vedkom-

- mende foretrækker, som f.eks. kreditaftalens løbetid og det samlede kreditbeløb, skal kreditgiveren tage hensyn til disse elementer; hvis en kreditaftale giver forskellige muligheder for at udnytte kreditmuligheden med forskellige omkostninger eller debitorrenter, og kreditgiveren anvender antagelsen i bilag I, del II, litra b), skal han angive, at andre muligheder for at udnytte kreditmuligheden for denne type kreditaftale kan medføre højere årlige omkostninger i procent
- h) størrelse, antal og hyppighed af de betalinger, der skal foretages af forbrugeren, og i givet fald den rækkefølge, hvori betalingerne allokeres til forskellige udestående saldi til forskellige debitorrenter med henblik på tilbagebetaling
 - i) hvor det er relevant, omkostningerne i forbindelse med forvaltning af en eller flere konti til registrering af både betalingstransaktioner og udnyttelser af kreditmuligheden, medmindre det ikke er obligatorisk at åbne en konto, tillige med omkostningerne ved anvendelse af et betalingsmiddel i forbindelse med både betalingstransaktioner og udnyttelser af kreditmuligheden, andre omkostninger i forbindelse med kreditaftalen og betingelserne for en eventuel ændring af disse omkostninger
 - j) hvor det er relevant, om der er omkostninger, som forbrugeren skal betale til en notar ved indgåelsen af kreditaftalen
 - k) den eventuelle forpligtelse til at indgå en aftale om en accessorisk tjenesteydelse i forbindelse med kreditaftalen, navnlig en forsikringspolice, såfremt indgåelsen af en aftale om en sådan accessorisk tjenesteydelse er obligatorisk for at opnå kreditten eller for at opnå kreditten på de annoncerede vilkår og betingelser
 - l) den gældende sats for morarenter og måden, denne sats tilpasses på, og, hvor det er relevant, eventuelle omkostninger i forbindelse med misligholdelse
 - m) en advarsel om følgerne af manglende betalinger
 - n) hvor det er relevant, den sikkerhedsstillelse, som kræves
 - o) hvorvidt der findes en fortrydelsesret eller ej
 - p) retten til førtidig tilbagebetaling og, hvor det er relevant, oplysninger om kreditgiverens ret til kompensation og om, hvordan denne kompensation fastsættes i overensstemmelse med artikel 16
 - q) forbrugers ret til omgående og gratis underretning i henhold til artikel 9, stk. 2, om resultatet af databasesøgninger, der er foretaget med henblik på vurdering af den pågældendes kreditværdighed
 - r) forbrugers ret til efter anmodning gratis at få udleveret en kopi af udkastet til kreditaftale. Denne bestemmelse finder ikke anvendelse, hvis kreditgiveren på tidspunktet for anmodningen ikke er villig til at indgå kreditaftalen med forbrugeren, og
 - s) hvis det er relevant, hvor længe oplysningerne forud for aftaleindgåelsen er bindende for kreditgiveren.
- Eventuelle supplerende oplysninger fra kreditgiveren til forbrugeren gives i et særskilt dokument, der kan knyttes som bilag til formularen Standardiserede europæiske forbruger kreditoplysninger.
2. Hvis der anvendes taletelefoni som omhandlet i artikel 3, stk. 3, i direktiv 2002/65/EF, skal beskrivelsen af den finansielle tjenesteydelses vigtigste karakteristika gives i henhold til artikel 3, stk. 3, litra b), andet led, i samme direktiv, dog mindst de elementer, som er nævnt i stk. 1, litra c), d), e), f) og h), i denne artikel, tillige med de årlige omkostninger i procent illustreret ved et repræsentativt eksempel og det samlede beløb, som skal betales af forbrugeren.
3. Hvis aftalen er indgået på forbrugers anmodning ved anvendelse af en fjernkommunikationsteknik, som ikke gør det muligt at give oplysningerne i overensstemmelse med stk. 1, navnlig i det tilfælde, der er omhandlet i stk. 2, skal kreditgiveren give forbrugeren de pågældende oplysninger i komplet form ved brug af formularen Standardiserede europæiske forbruger kreditoplysninger umiddelbart efter kreditaftalens indgåelse.
4. Ud over de standardiserede europæiske forbruger kreditoplysninger skal forbrugeren efter anmodning gratis modtage en kopi af udkastet til kreditaftale. Denne bestemmelse finder ikke anvendelse, hvis kreditgiveren på tidspunktet for anmodningen ikke er villig til at indgå kreditaftalen med forbrugeren.

5. Hvis der er tale om en kreditaftale, ifølge hvilken de betalinger, forbrugeren foretager, ikke umiddelbart fører til en tilsvarende amortisation af det samlede kreditbeløb, men tjener til at opbygge kapital på de i kreditaftalen eller en accessorisk aftale fastsatte tidspunkter og betingelser, omfatter de oplysninger forud for aftaleindgåelsen, der kræves i henhold til stk. 1, en klar og koncis angivelse af, at en sådan kreditaftale ikke garanterer tilbagebetaling af det samlede udnyttede kreditbeløb i henhold til kreditaftalen, medmindre der er givet en sådan garanti.

6. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgivere og i givet fald kreditformidlere giver forbrugeren fyldestgørende forklaringer, således at forbrugeren er i stand til at vurdere, om den foreslåede kreditaftale passer til vedkommendes behov og finansielle situation, hvor det er relevant, ved at forklare de oplysninger forud for aftaleindgåelsen, der skal gives i henhold til stk. 1, de foreslåede produkters vigtigste karakteristika og de specifikke konsekvenser, disse produkter kan få for forbrugeren, herunder konsekvenserne af forbrugers betalingsmisligholdelse. Medlemsstaterne kan bestemme, hvilken form og hvilket omfang denne bistand skal have, samt hvem der skal yde den, ud fra de særlige omstændigheder, hvorunder kreditaftalen tilbydes, hvem den tilbydes, og den særlige type kredit, der tilbydes.

Artikel 6

Krav vedrørende oplysninger forud for indgåelse af visse kreditaftaler i form af en kassekredit og af visse specifikke kreditaftaler

1. I god tid før forbrugeren bliver bundet af en kreditaftale eller et tilbud om en kreditaftale som omhandlet i artikel 2, stk. 3, 5 eller 6, giver kreditgiveren og i givet fald kreditformidleren på grundlag af de kreditvilkår og -betingelser, som kreditgiveren tilbyder, og i givet fald forbrugers præferencer og oplysninger, forbrugeren de oplysninger, der er nødvendige for at sammenligne forskellige tilbud, så der kan træffes en informeret beslutning om indgåelsen af en kreditaftale.

De pågældende oplysninger skal angive:

- a) kredittypen
- b) navn og fysisk adresse på kreditgiveren samt i givet fald navn og fysisk adresse på den involverede kreditformidler
- c) det samlede kreditbeløb
- d) kreditaftalens løbetid
- e) debitorrenten, betingelserne for anvendelsen af debitorrenten og et eventuelt indeks eller en eventuel referencesats, der skal anvendes på den oprindelige debitorrente, de omkostninger, der anvendes fra det tidspunkt, hvor kreditaftalen indgås, og i givet fald betingelserne for ændring af disse omkostninger
- f) de årlige omkostninger i procent illustreret ved hjælp af repræsentative eksempler, som angiver alle de antagelser, der er lagt til grund for at beregne denne procentsats
- g) betingelserne og proceduren for opsigelse af kreditaftalen
- h) i forbindelse med kreditaftaler som omhandlet i artikel 2, stk. 3, hvor det er relevant, en angivelse af, at forbrugeren til enhver tid kan blive anmodet om at betale hele kreditbeløbet tilbage
- i) den gældende sats for morarenter og måden, denne sats tilpasses på, og, hvor det er relevant, andre omkostninger i forbindelse med misligholdelse
- j) forbrugers ret til omgående og gratis underretning i henhold til artikel 9, stk. 2, om resultatet af databasesøgninger, der er foretaget med henblik på vurdering af dennes kreditværdighed
- k) i forbindelse med kreditaftaler som omhandlet i artikel 2, stk. 3, oplysninger om de omkostninger, der påløber fra sådanne kreditaftalers indgåelse, og, hvor det er relevant, om betingelserne for ændring af de pågældende omkostninger
- l) hvor det er relevant, hvor længe oplysningerne forud for aftaleindgåelsen er bindende for kreditgiveren.

Oplysningerne gives på papir eller på et andet varigt medium, og alle oplysningerne skal være lige fremtrædende. De kan gives ved hjælp af formularen Europæiske forbruger kreditoplysninger jf. bilag III.

Kreditgiveren anses for at have opfyldt oplysningskravene i dette stykke og i artikel 3, stk. 1 og 2, i direktiv 2002/65/EF, hvis han har udleveret de europæiske forbruger kreditoplysninger.

2. I forbindelse med kreditaftaler af den type, som er omhandlet i artikel 2, stk. 3, kan medlemsstaterne beslutte, at de årlige omkostninger i procent ikke skal oplyses.

3. I forbindelse med kreditaftaler som omhandlet i artikel 2, stk. 5 og 6, omfatter de oplysninger, der gives forbrugeren i henhold til stk. 1 i nærværende artikel også:

- a) størrelse, antal og hyppighed af de betalinger, der skal foretages af forbrugeren, og i givet fald den rækkefølge, hvori betalingerne allokeres til forskellige udestående saldi til forskellige debitorrenter med henblik på tilbagebetaling, og
- b) retten til førtidig tilbagebetaling og, hvor det er relevant, oplysninger om kreditgiverens ret til kompensation og om, hvordan denne kompensation fastsættes.

Er kreditaftalen omfattet af artikel 2, stk. 3, finder dog kun de i stk. 1 i nærværende artikel omhandlede bestemmelser anvendelse.

4. Anvendes der taletelefoni, og anmoder forbrugeren om en kassekredit med øjeblikkelig virkning, omfatter den finansielle tjenesteydelses vigtigste karakteristika dog mindst de elementer, som er nævnt i stk. 1, litra c), e), f) og h). Endvidere skal beskrivelsen af de vigtigste karakteristika i forbindelse med kreditaftaler af den type, som er omhandlet i stk. 3, omfatte en angivelse af kreditaftalens løbetid.

5. Uanset udelukkelsen i artikel 2, stk. 2, litra e), anvender medlemsstaterne mindst kravene i stk. 4, første punktum, i nærværende artikel på kreditaftaler i form af kassekredit, og hvor kreditten skal betales tilbage inden en måned.

6. Ud over de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1-4, skal forbrugeren efter anmodning gratis modtage en kopi af udkastet til kreditaftale med de aftaleoplysninger, som kræves efter artikel 10, for så vidt nævnte artikel finder anvendelse. Denne bestemmelse finder ikke anvendelse, hvis kreditgiveren på tidspunktet for anmodningen ikke er villig til at indgå kreditaftalen med forbrugeren.

7. Hvis aftalen er indgået på forbrugers anmodning ved anvendelse af en fjernkommunikationsteknik, som ikke gør det muligt at give oplysningerne i overensstemmelse med stk. 1 og 3, herunder de tilfælde, der er omhandlet i stk. 4, skal kreditgiveren umiddelbart efter kreditaftalens indgåelse opfylde sine forpligtelser i henhold til stk. 1 og 3 ved at give de aftaleoplysninger, som kræves i henhold til artikel 10, for så vidt den artikel finder anvendelse.

Artikel 7

Undtagelser fra kravene vedrørende oplysninger forud for aftaleindgåelsen

Artikel 5 og 6 finder ikke anvendelse på leverandører af varer eller tjenesteydelser, der accessorisk optræder som kreditformidlere. Dette berører ikke kreditgiverens pligt til at sikre, at forbrugeren modtager de oplysninger forud for aftaleindgåelsen, der er omhandlet i de nævnte artikler.

Artikel 8

Forpligtelse til at vurdere forbrugers kreditværdighed

1. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgiveren, inden kreditaftalen indgås, vurderer forbrugers kreditværdighed på grundlag af fyldestgørende oplysninger, der, hvor det er relevant, indhentes hos forbrugeren og, hvor det er nødvendigt, ved søgning i den relevante database. Medlemsstater, hvis lovgivning kræver, at kreditgiveren vurderer forbrugers kreditværdighed på grundlag af en søgning i den relevante database, kan opretholde denne forpligtelse.

2. Medlemsstaterne sikrer, at kreditgiveren, hvis parterne bliver enige om at ændre det samlede kreditbeløb efter kreditaftalens indgåelse, ajourfører de finansielle oplysninger, som han råder over om forbrugeren, og vurderer forbrugeren kreditværdighed før enhver væsentlig forhøjelse af det samlede kreditbeløb.

KAPITEL III

ADGANG TIL DATABASER

Artikel 9

Adgang til databaser

1. Hver medlemsstat sikrer i forbindelse med grænseoverskridende kredit, at kreditgivere fra andre medlemsstater har adgang til de databaser, der anvendes på medlemsstatens område til at vurdere forbrugeres kreditværdighed. Vilkaerne for adgang skal være ikke-diskriminerende.
2. Hvis en anmodning om kredit afslås på grundlag af søgning i en database, underretter kreditgiveren omgående og gratis forbrugeren om resultatet af en sådan søgning og giver nærmere oplysninger om den pågældende database.
3. Denne underretning skal gives, medmindre dette er forbudt i henhold til anden fællesskabslovgivning eller strider mod den offentlige orden eller den offentlige sikkerhed.
4. Denne artikel berører ikke anvendelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger¹⁰⁾.

KAPITEL IV

OPLYSNINGER OG RETTIGHEDER I FORBINDELSE MED KREDITAFTALER

Artikel 10

Oplysninger, der skal angives i kreditaftalen

1. En kreditaftale udarbejdes på papir eller på et andet varigt medium.
Alle aftaleparter skal have et eksemplar af kreditaftalen. Denne artikel berører ikke eventuelle nationale regler vedrørende gyldig indgåelse af kreditaftaler, der er i overensstemmelse med fællesskabsretten.
2. Kreditaftalen skal klart og koncist angive:
 - a) kredittypen
 - b) navn og fysisk adresse på aftaleparterne og i givet fald på den involverede kreditformidler
 - c) kreditaftalens løbetid
 - d) det samlede kreditbeløb og betingelserne for at udnytte kreditmuligheden
 - e) såfremt der er tale om en kredit i form af henstand med betalingen for en specifik vare eller tjenesteydelse eller om tilknyttede kreditaftaler, varen eller tjenesteydelsen og kontantprisen herfor
 - f) debitorrenten, betingelserne for anvendelsen af debitorrenten og et eventuelt indeks eller en eventuel referencesats, der skal anvendes på den oprindelige debitorrente, samt tidspunkter, betingelser og procedurer for ændring af debitorrenten; hvis der anvendes forskellige debitorrenter under forskellige omstændigheder, angives de nævnte oplysninger med hensyn til alle de relevante debitorrenter
 - g) de årlige omkostninger i procent og det samlede beløb, som skal betales af forbrugeren, beregnet på tidspunktet for indgåelse af kreditaftalen; alle de antagelser, der er lagt til grund ved beregningen af denne procentsats, angives

- h) størrelse, antal og hyppighed af de betalinger, der skal foretages af forbrugeren, og i givet fald den rækkefølge, hvori betalingerne allokeres til forskellige udestående saldi til forskellige debitorrenter med henblik på tilbagebetaling
- i) såfremt der er tale om amortisation af kapitalen i forbindelse med en kreditaftale med fast løbetid, forbrugers ret til på anmodning og gratis til enhver tid i løbet af kreditaftalens varighed at modtage en opgørelse i form af en amortiseringsplan.

Amortiseringsplanen skal angive skyldige betalinger og tidspunkter og betingelser for betaling af sådanne beløb; den skal indeholde en specificering af den enkelte tilbagebetaling, som viser amortiseringen af kapitalen, renterne beregnet på grundlag af debitorrenten og, hvor det er relevant, eventuelle yderligere omkostninger; såfremt rentesatsen ikke er fast, eller de yderligere omkostninger kan ændres i løbet af kreditaftalen, skal amortiseringsplanen klart og koncist angive, at oplysningerne i planen kun er gyldige indtil næste ændring af debitorrenten eller af de yderligere omkostninger i henhold til kreditaftalen

- j) såfremt der skal betales omkostninger og renter uden amortisation af hovedstolen, en opgørelse over tidspunkter og betingelser for betaling af renter og eventuelle dermed forbundne faste omkostninger og engangsomkostninger
- k) hvor det er relevant, omkostningerne i forbindelse med forvaltning af en eller flere konti til registrering af både betalingstransaktioner og udnyttelser af kreditmuligheden, medmindre det ikke er obligatorisk at åbne en konto, tillige med omkostningerne ved anvendelse af et betalingsmiddel i forbindelse med både betalingstransaktioner og udnyttelser af kreditmuligheden, andre omkostninger i forbindelse med kreditaftalen og betingelserne for en eventuel ændring af disse omkostninger
- l) den gældende sats for morarenter som fastsat på tidspunktet for indgåelse af aftalen og måden, denne sats tilpasses på, og, hvor det er relevant, andre omkostninger i forbindelse med misligholdelse
- m) en advarsel om følgerne af manglende betalinger
- n) hvor det er relevant, at der skal betales notarialgebyrer
- o) den sikkerhedsstilling og de forsikringer, som eventuelt kræves
- p) en eventuel fortrydelsesret og fristen for udøvelse af en sådan fortrydelsesret samt andre betingelser for udøvelsen, herunder oplysninger om forbrugers forpligtelse til at tilbagebetale den udnyttede kapital med renter i overensstemmelse med artikel 14, stk. 3, litra b), og det rentebeløb, der påløber pr. dag
- q) oplysninger om rettighederne i medfør af artikel 15 samt betingelserne for udøvelse af disse
- r) retten til førtidig tilbagebetaling, proceduren for førtidig tilbagebetaling og, hvor det er relevant, oplysninger om kreditgiverens ret til compensation, og den måde, hvorpå denne compensation fastsættes
- s) proceduren for udøvelse af retten til at opsige kreditaftalen
- t) hvorvidt der er klageadgang og adgang til udenretslig bilæggelse af tvister for forbrugeren, og, hvis dette er tilfældet, hvorledes forbrugeren kan gøre brug deraf
- u) hvor det er relevant, andre aftalevilkår og -betingelser
- v) i givet fald navn og adresse på den kompetente tilsynsmyndighed.

3. Hvor stk. 2, litra i), finder anvendelse, skal kreditgiveren til enhver tid i løbet af kreditaftalens varighed gratis stille en opgørelse i form af en amortiseringsplan til rådighed for forbrugeren.

4. Hvis der er tale om en kreditaftale, ifølge hvilken de betalinger, forbrugeren foretager, ikke umiddelbart fører til en tilsvarende amortisation af det samlede kreditbeløb, men tjener til at opbygge kapital på de i kreditaftalen eller en accessorisk aftale fastsatte tidspunkter og betingelser, omfatter de oplysninger, der kræves i henhold til stk. 2, en klar og koncis angivelse af, at en sådan kreditaftale ikke garanterer tilbagebetaling af det samlede udnyttede kreditbeløb i henhold til kreditaftalen, medmindre der er givet en sådan garanti.

5. I forbindelse med kreditaftaler i form af kassekredit, jf. artikel 2, stk. 3, skal følgende angives klart og koncist:

- a) kredittypen

- b) navn og fysisk adresse på aftaleparterne og i givet fald på den involverede kreditformidler
- c) kreditaftalens løbetid
- d) det samlede kreditbeløb og betingelserne for at udnytte kreditmuligheden
- e) debitorrenten, betingelserne for anvendelsen af debitorrenten og et eventuelt indeks eller en eventuel referencesats, der skal anvendes på den oprindelige debitorrente, samt tidspunkter, betingelser og procedurer for ændring af debitorrenten, og hvis der anvendes forskellige debitorrenter under forskellige omstændigheder, angives de nævnte oplysninger med hensyn til alle de relevante debitorrenter
- f) de årlige omkostninger i procent og de samlede omkostninger, som skal betales af forbrugeren, beregnet på tidspunktet for indgåelse af kreditaftalen; alle de antagelser, der er lagt til grund ved beregningen af denne procentsats, jf. artikel 19, stk. 2, sammenholdt med artikel 3, litra g) og i), angives; medlemsstaterne kan beslutte, at de årlige omkostninger i procent ikke skal oplyses
- g) en angivelse af, at forbrugeren til enhver tid kan blive anmodet om at betale hele kreditbeløbet tilbage
- h) proceduren for udøvelse af retten til at opsigte kreditaftalen, og
- i) oplysninger om de omkostninger, der påløber fra sådanne kreditaftalers indgåelse, og, når det er relevant, om betingelserne for ændring af de pågældende omkostninger.

Artikel 11

Oplysninger om debitorrenten

1. Forbrugeren underrettes, hvor det er relevant, om enhver ændring i debitorrenten på papir eller på et andet varigt medium, inden ændringen træder i kraft. Der angives oplysning om betalingernes størrelse, efter at den nye debitorrente er trådt i kraft, og, såfremt betalingernes antal eller hyppighed ændres, oplysning herom.
2. Parterne kan dog i kreditaftalen fastsætte, at de i stk. 1 omhandlede oplysninger gives til forbrugeren med jævne mellemrum i de tilfælde, hvor ændringen i debitorrenten skyldes en ændring i en referencesats, den nye referencesats er gjort tilgængelig for offentligheden på passende vis, og oplysninger om den nye referencesats også er tilgængelige hos kreditgiveren.

Artikel 12

Forpligtelser i forbindelse med kreditaftaler i form af en kassekredit

1. Når en kreditaftale vedrører en kredit i form af en kassekredit, orienteres forbrugeren jævnligt via et kontoudtog på papir eller på et andet varigt medium, der indeholder oplysninger om følgende:
 - a) den nøjagtige periode, som kontoudtoget dækker
 - b) størrelsen på de udnyttede kreditmuligheder og datoerne for udnyttelserne
 - c) saldoen på det foregående kontoudtog og dettes dato
 - d) den nye saldo
 - e) datoerne for betalinger foretaget af forbrugeren og disses størrelse
 - f) den anvendte debitorrente
 - g) eventuelle omkostninger, der er pålagt
 - h) hvor det er relevant, det minimumsbeløb, der skal betales.
 2. Endvidere skal forbrugeren på papir eller på et andet varigt medium underrettes om enhver stigning i debitorrenten eller andre omkostninger, inden den pågældende ændring træder i kraft.
- Parterne kan dog i kreditaftalen fastsætte, at oplysningerne om ændringerne i debitorrenten gives på den i stk. 1 fastsatte måde i de tilfælde, hvor ændringen i debitorrenten skyldes en ændring i en referencesats, den nye referencesats er gjort tilgængelig for offentligheden på passende vis, og oplysninger om den nye referencesats også er tilgængelige hos kreditgiveren.

*Artikel 13***Tidsubegrænsede kreditaftaler**

1. Forbrugeren kan på standardvilkår gratis opsig en tidsubegrænset kreditaftale til enhver tid, medmindre parterne har aftalt en varselsperiode. En sådan periode må ikke overstige en måned.

Hvis det er fastsat i kreditaftalen, kan kreditgiveren på standardvilkår opsig en tidsubegrænset kreditaftale ved at give forbrugeren mindst to måneders varsel udfærdiget på papir eller på et andet varigt medium.

2. Hvis det er fastsat i kreditaftalen, kan kreditgiveren ud fra objektive begrundede hensyn bringe forbrugers ret til at udnytte en kreditmulighed i henhold til en tidsubegrænset kreditaftale til ophør. Kreditgiveren underretter forbrugeren om et sådant ophør og begrundelsen herfor på papir eller på et andet varigt medium, om muligt før ophøret og ellers senest umiddelbart herefter, medmindre en sådan underretning er forbudt i henhold til anden fællesskabslovgivning eller strider mod den offentlige orden eller den offentlige sikkerhed.

*Artikel 14***Fortrydelsesret**

1. Forbrugeren har en frist på fjorten kalenderdage til at fortryde kreditaftalen uden nogen begrundelse.

Den periode, hvori denne fortrydelsesret kan udøves, løber fra:

- a) den dag, hvor kreditaftalen er indgået, eller
- b) den dag, hvor forbrugeren modtager aftalevilkårene og -betingelserne samt oplysningerne i henhold til artikel 10, hvis dette tidspunkt er senere end det i litra a) i dette afsnit nævnte.

2. Når national lovgivning i tilfælde af tilknyttede kreditaftaler, jf. artikel 3, litra n), på tidspunktet for dette direktivs ikrafttræden fastslår, at midler ikke kan stilles til rådighed for forbrugeren før udløbet af en bestemt frist, kan medlemsstaterne undtagelsesvis fastsætte, at fristen i stk. 1 i nærværende artikel kan forkortes til denne specifikke frist på udtrykkelig anmodning fra forbrugeren.

3. Hvis forbrugeren udøver sin fortrydelsesret

- a) skal vedkommende med henblik på faktisk udøvelse af fortrydelsesretten meddele kreditgiveren dette inden udløbet af den i stk. 1 omhandlede frist efter de anvisninger, vedkommende har modtaget fra kreditgiveren i henhold til artikel 10, stk. 2, litra p), på en måde, som har beviskraft i henhold til national lov. Fristen betragtes som overholdt, hvis meddelelsen, såfremt den er udfærdiget på papir eller på et andet varigt medium, som kreditgiveren råder over og har adgang til, er blevet afsendt inden fristens udløb, og
- b) betaler vedkommende kreditgiveren kapitalen og de renter, der er påløbet fra den dato, hvor kreditmuligheden blev udnyttet, til den dato, hvor kapitalen betales tilbage, uden unødigt forsinkelse og senest tredive kalenderdage efter at have sendt kreditgiveren meddelelsen om udøvelsen af fortrydelsesretten. Renterne beregnes på grundlag af den aftalte debitorrente. Kreditgiveren har ikke ret til nogen anden kompensation fra forbrugeren i tilfælde af udøvelse af fortrydelsesretten, bortset fra kompensation for eventuelle omkostninger, som kreditgiveren har betalt til offentlige myndigheder, og som ikke kan refunderes.

4. Hvis en accessorisk tjenesteydelse i forbindelse med kreditaftalen ydes af kreditgiveren eller af tredjemand på grundlag af en overenskomst mellem tredjemanden og kreditgiveren, ophører forbrugeren med at være bundet af aftalen om den accessoriske tjenesteydelse, såfremt forbrugeren udøver sin fortrydelsesret med hensyn til kreditaftalen i medfør af denne artikel.

5. Hvis forbrugeren har fortrydelsesret i henhold til stk. 1, 3 og 4, finder artikel 6 og 7 i direktiv 2002/65/EF og artikel 5 i Rådets direktiv 85/577/EØF af 20. december 1985 om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med aftaler indgået uden for fast forretningssted¹¹⁾ ikke anvendelse.

6. Medlemsstaterne kan fastsætte, at stk. 1-4 ikke finder anvendelse på kreditaftaler, som ifølge loven skal indgås ved en notars mellemkomst, forudsat at notaren bekræfter, at forbrugeren er sikret de rettigheder, der er omhandlet i artikel 5 og 10.

7. Denne artikel berører ikke national lovgivning om, at opfyldelsen af en aftale først kan påbegyndes efter et nærmere angivet tidsrum.

Artikel 15

Tilknyttede kreditaftaler

1. Hvis en forbruger har udøvet en fortrydelsesret baseret på fællesskabsretten i forbindelse med en aftale om levering af en vare eller tjenesteydelse, er forbrugeren ikke længere bundet af en tilknyttet kreditaftale.

2. Hvis de varer eller tjenesteydelser, der er omfattet af den tilknyttede kreditaftale, ikke leveres eller kun leveres delvis eller ikke er i overensstemmelse med aftalen om levering deraf, har forbrugeren ret til at tage retsmidler i anvendelse mod kreditgiveren, såfremt forbrugeren ikke fra leverandøren har opnået den fyldestgørelse, som vedkommende har krav på ifølge loven eller aftalen om levering af varer eller tjenesteydelser. Medlemsstaterne bestemmer, i hvilket omfang og på hvilke betingelser disse retsmidler kan iværksættes.

3. Denne artikel berører ikke nationale bestemmelser om, at en kreditgiver hæfter solidarisk for ethvert krav, som forbrugeren måtte have mod leverandøren, såfremt købet af varer eller tjenesteydelser fra leverandøren er blevet finansieret via en kreditaftale.

Artikel 16

Førtidig tilbagebetaling

1. Forbrugeren har til enhver tid ret til helt eller delvis at indfri sine forpligtelser i henhold til en kreditaftale. I sådanne tilfælde har forbrugeren ret til en reduktion af de samlede kreditomkostninger, der består af renter og omkostninger i den resterende del af aftalens løbetid.

2. I tilfælde af førtidig tilbagebetaling af en kredit, har kreditgiveren ret til en rimelig og objektivt begrundet kompensation for eventuelle omkostninger, der er direkte forbundet med den førtidige tilbagebetaling af kreditten, hvis den førtidige tilbagebetaling falder i en periode, for hvilken der er aftalt en fast debitorrente. Kompensationen må ikke overstige 1 % af det kreditbeløb, der tilbagebetales før tiden, hvis der er mere end ét år mellem den førtidige betaling og kreditaftalens aftalte ophørstidspunkt. Hvis perioden ikke overstiger ét år, må kompensationen ikke overstige 0,5 % af det kreditbeløb, der tilbagebetales før tiden.

3. Kompensation for førtidig tilbagebetaling kan ikke kræves

- a) hvis tilbagebetalingen har fundet sted i henhold til en forsikringsaftale, der har til formål at garantere tilbagebetalingen af kreditten
- b) i forbindelse med kassekreditter, eller
- c) hvis tilbagebetalingen falder i en periode, for hvilken der er ikke aftalt en fast debitorrente.

4. Medlemsstaterne kan beslutte, at

- a) kreditgiveren kun kan kræve en sådan kompensation, hvis det beløb, der tilbagebetales førtidigt, overstiger den tærskel, der er fastsat i national ret. Denne tærskel må ikke overstige 10000 EUR inden for enhver periode på tolv måneder
- b) kreditgiveren undtagelsesvis kan kræve højere kompensation, hvis han kan bevise, at de tab, han har lidt som følge af den førtidige tilbagebetaling, overstiger det i medfør af stk. 2 fastsatte beløb.

Hvis den kompensation, som kreditgiveren kræver, overstiger dennes faktiske tab, kan forbrugeren kræve en tilsvarende nedsættelse.

I så tilfælde udgør tabet forskellen mellem den oprindeligt aftalte rente og den rente, til hvilken kreditgiveren kan udlåne det førtidigt tilbagebetalte beløb på markedet på tidspunktet for den førtidige tilbagebetaling, under hensyntagen til den førtidige tilbagebetalings indvirkning på de administrative omkostninger.

5. Ingen kompensation må overstige det rentebeløb, som forbrugeren skulle have betalt i perioden mellem den førtidige betaling og kreditaftalens aftalte ophørstidspunkt.

Artikel 17

Overdragelse af rettigheder

1. Overdrages kreditgiverens rettigheder i henhold til en kreditaftale eller selve kreditaftalen til tredjemand, har forbrugeren ret til at gøre enhver indsigelse gældende over for erhververen, som han kunne gøre gældende over for den oprindelige kreditgiver, herunder også krav om modregning i det omfang modregning er tilladt i den pågældende medlemsstat.

2. Forbrugeren underrettes om den i stk. 1 omhandlede overdragelse, undtagen når den oprindelige kreditgiver efter overenskomst med erhververen fortsat står for kreditten i forhold til forbrugeren.

Artikel 18

Overtræk

1. Hvis det drejer sig om en aftale om at oprette en løbende konto, hvor det eventuelt vil kunne tillades forbrugeren at overtrække kontoen, skal aftalen derudover indeholde de oplysninger, der er omhandlet i artikel 6, stk. 1, litra e). Kreditgiveren skal under alle omstændigheder give disse oplysninger regelmæssigt på papir eller et på et andet varigt medium.

2. I tilfælde af et væsentligt overtræk i en periode på over én måned underretter kreditgiveren straks på papir eller på et andet varigt medium forbrugeren om følgende:

- a) overtrækket
- b) det involverede beløb
- c) debitorrenten
- d) en eventuel bod og eventuelle omkostninger eller morarenter.

3. Denne artikel berører ikke national lovgivning om, at kreditgiveren skal tilbyde en anden type kreditprodukt, når overtrækket er af væsentlig varighed.

KAPITEL V

ÅRLIGE OMKOSTNINGER I PROCENT

Artikel 19

Beregning af de årlige omkostninger i procent

1. De årlige omkostninger i procent, som på årsbasis svarer til nutidsværdien af alle fremtidige eller eksisterende forpligtelser (udnyttede kreditmuligheder, tilbagebetalinger og omkostninger), der er aftalt mellem kreditgiveren og forbrugeren, beregnes ud fra den matematiske formel i bilag I, del I.

2. Ved beregningen af de årlige omkostninger i procent bestemmes de samlede omkostninger i forbindelse med forbruger kreditten, bortset fra andre omkostninger, som forbrugeren skal betale i forbindelse med misligholdelse af en af de forpligtelser, der er fastsat i kreditaftalen, og de omkostninger ud over købsprisen, som forbrugeren skal betale i forbindelse med køb af varer eller tjenesteydelser, uanset om transaktionen foretages kontant eller på kredit.

Omkostningerne ved forvaltningen af en konto til registrering af både betalingstransaktioner og udnyttelse af kreditmuligheden, omkostningerne ved anvendelse af et betalingsmiddel i forbindelse med både betalingstransaktioner og udnyttelser af kreditmuligheden og andre omkostninger i forbindelse med betalingstransaktioner skal indgå i de samlede omkostninger i forbindelse med forbrugerkredit, medmindre det ikke er obligatorisk at åbne kontoen, og omkostningerne i forbindelse med kontoen klart er angivet separat i kreditaftalen eller i en eventuel anden aftale, der er indgået med forbrugeren.

3. Beregningen af de årlige omkostninger i procent baseres på den antagelse, at kreditaftalen forbliver gyldig i det aftalte tidsrum, og at kreditgiveren og forbrugeren opfylder deres forpligtelser på de vilkår og datoer, der er angivet i kreditaftalen.

4. I forbindelse med kreditaftaler, der indeholder vilkår, som tillader variationer i debitorrenten, og, hvor det er relevant, de omkostninger, der indgår i de årlige omkostninger i procent, men som ikke kan opgøres på beregningstidspunktet, beregnes de årlige omkostninger i procent ud fra den antagelse, at debitorrenten og andre omkostninger er konstante i forhold til udgangsniveauet og finder anvendelse, indtil kreditaftalen udløber.

5. Om nødvendigt kan de supplerende antagelser i bilag I anvendes til beregningen af de årlige omkostninger i procent.

Hvis antagelserne i denne artikel og i bilag I, del II, ikke er tilstrækkelige til at beregne de årlige omkostninger i procent på ensartet vis, eller ikke længere svarer til den kommercielle situation på markedet, kan Kommissionen fastlægge de nødvendige supplerende antagelser eller ændre de eksisterende antagelser med henblik på beregningen af de årlige omkostninger i procent. Disse foranstaltninger, der har til formål at ændre ikke-væsentlige bestemmelser i dette direktiv, vedtages efter forskriftsproceduren med kontrol, jf. artikel 25, stk. 2.

KAPITEL VI

KREDITGIVERE OG KREDITFORMIDLERE

Artikel 20

Regulering af kreditgiveres virksomhed

Medlemsstaterne sikrer, at kreditgiveres virksomhed overvåges af et organ eller en myndighed, som er uafhængig af finansieringsinstitutter eller er underlagt regulering. Dette berører ikke direktiv 2006/48/EF.

Artikel 21

Visse forpligtelser for kreditformidlere i forhold til forbrugerne

Medlemsstaterne sikrer, at:

- a) en kreditformidler i reklamer og i dokumentation henvendt til forbrugere gør opmærksom på omfanget af sine beføjelser, navnlig om vedkommende udelukkende samarbejder med en eller flere kreditgivere eller optræder som selvstændig mægler
- b) det eventuelle gebyr, forbrugeren skal betale til kreditformidleren for hans ydelse, oplyses for forbrugeren og aftales skriftligt mellem forbrugeren og kreditformidleren på papir eller på et andet varigt medium inden indgåelsen af kreditaftalen
- c) det eventuelle gebyr, forbrugeren skal betale til kreditformidleren for hans ydelse, oplyses for kreditgiveren af kreditformidleren med henblik på beregning af den årlige procentdel af omkostninger.

KAPITEL VII

GENNEMFØRELSBESTEMMELSER

*Artikel 22***Harmonisering og direktivets ufravigelige karakter**

1. I det omfang dette direktiv indeholder harmoniserede bestemmelser, kan medlemsstaterne ikke i national ret bibeholde eller indføre bestemmelser, der fraviger dem, der er fastsat i dette direktiv.
2. Medlemsstaterne sikrer, at forbrugerne ikke kan give afkald på de rettigheder, der tilkommer dem i medfør af bestemmelser i national ret, der gennemfører dette direktiv eller svarer til dette direktivs bestemmelser.
3. Medlemsstaterne sikrer endvidere, at de bestemmelser, som de vedtager til gennemførelse af dette direktiv, ikke kan omgås ved den måde, aftalerne udformes på, f.eks. ved at lade udnyttelse af kreditmuligheder eller kreditfaciliteter, der falder ind under dette direktivs anvendelsesområde, indgå i kreditaftaler, hvis art eller formål vil gøre det muligt at undgå anvendelsen af dette direktiv.
4. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at forbrugerne ikke berøves den beskyttelse, som dette direktiv giver, gennem valget af et tredjelands lov som den lov, der skal anvendes på kreditaftalen, såfremt kreditaftalen har nær tilknytning til en eller flere medlemsstaters område.

*Artikel 23***Sanktioner**

Medlemsstaterne fastsætter regler for sanktioner for overtrædelser af de nationale bestemmelser, der er vedtaget i medfør af dette direktiv, og træffer alle nødvendige foranstaltninger til at sikre, at de iværksættes. Sanktionerne skal være effektive, stå i et rimeligt forhold til overtrædelserne og have afskrækkende virkning.

*Artikel 24***Udenretslig bilæggelse af tvister**

1. Medlemsstaterne sikrer, at der findes egnede, effektive procedurer for udenretslig bilæggelse af forbrugertvister vedrørende kreditaftaler, hvor det er relevant, ved anvendelse af eksisterende organer.
2. Medlemsstaterne tilskynder sådanne organer til at samarbejde for også at løse grænseoverskridende tvister vedrørende kreditaftaler.

*Artikel 25***Udvalgsprocedure**

1. Kommissionen bistås af et udvalg.
2. Når der henvises til dette stykke, anvendes artikel 5a, stk. 1-4, og artikel 7 i afgørelse 1999/468/EF, jf. dennes artikel 8.

*Artikel 26***Underretning af Kommissionen**

Såfremt en medlemsstat gør brug af et af de reguleringsmæssige valg, der er omhandlet i artikel 2, stk. 5, artikel 2, stk. 6, artikel 4, stk. 1, artikel 4, stk. 2, litra c), artikel 6, stk. 2, artikel 10, stk. 1, artikel 10, stk. 2, litra g), artikel 14, stk. 2, og artikel 16, stk. 4, underretter den Kommissionen herom og om eventuelle efterfølgende ændringer. Kommissionen offentliggør disse oplysninger på et netsted eller på en anden let

tilgængelig måde. Medlemsstaterne træffer passende foranstaltninger til at formidle disse oplysninger til de nationale kreditgivere og forbrugere.

Artikel 27

Gennemførelse

1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør inden den 12. maj 2010 de nødvendige love og administrative bestemmelser for at efterkomme dette direktiv. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse bestemmelser.

De anvender disse bestemmelser fra den 12. maj 2010.

Bestemmelserne skal ved vedtagelsen indeholde en henvisning til dette direktiv eller skal ved offentliggørelsen ledsages af en sådan henvisning. De nærmere regler for henvisningen fastsættes af medlemsstaterne.

2. Kommissionen tager hvert femte år, og første gang den 12. maj 2013, tærsklerne i dette direktiv og bilagene hertil og de procentsatser, der anvendes til beregning af den kompensation, der skal betales i tilfælde af førtidig tilbagebetaling, op til revision for at vurdere dem i lyset af den økonomiske udvikling i Fællesskabet og situationen på det berørte marked. Kommissionen overvåger også, hvilken virkning det har på det indre marked og forbrugerne, at der er mulighed for at foretage de reguleringsmæssige valg, der er omhandlet i artikel 2, stk. 5, artikel 2, stk. 6, artikel 4, stk. 1, artikel 4, stk. 2, litra c), artikel 6, stk. 2, artikel 10, stk. 1, artikel 10, stk. 2, litra g), artikel 14, stk. 2, og artikel 16, stk. 4. Resultatet heraf forelægges Europa-Parlamentet og Rådet, i givet fald ledsaget af et forslag om ændring af tærsklerne og procentsatserne i overensstemmelse hermed samt af de i ovennævnte artikler omhandlede reguleringsmæssige valg.

Artikel 28

Omregning til national valuta af beløb udtrykt i euro

1. Ved anvendelsen af dette direktiv lægger de medlemsstater, der omregner beløbene udtrykt i euro til national valuta, ved omregningen den kurs til grund, som gælder på datoen for dette direktivs vedtagelse.

2. Medlemsstaterne kan afrunde de beløb, der fremkommer ved omregningen, forudsat at en sådan afrunding ikke overstiger 10 EUR.

KAPITEL VIII

OVERGANGSBESTEMMELSER OG AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 29

Ophævelse

Direktiv 87/102/EØF ophæves med virkning fra den 12. maj 2010.

Artikel 30

Overgangsforanstaltninger

1. Dette direktiv finder ikke anvendelse på kreditaftaler, der eksisterer på datoen for de nationale gennemførelsesbestemmelser i krafttræden.

2. Medlemsstaterne sikrer dog, at artikel 11, 12 og 13 samt artikel 17 og artikel 18, stk. 1, andet punktum, og artikel 18, stk. 2, også finder anvendelse på tidsbegrænsede kreditaftaler, der eksisterer på datoen for de nationale gennemførelsesbestemmelser i krafttræden.

Artikel 31

Ikrafttræden

Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 32

Adressater

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Strasbourg, den 23. april 2008.

På Europa-Parlamentets vegne

H.-G. Pöttering

Formand

På Rådets vegne

J. Lenarčič

Formand

BILAG I

I. Grundligning, der angiver ækvivalensen mellem udnyttede kreditmuligheder på den ene side og tilbagebetalinger og omkostninger på den anden side

Grundligningen, som bestemmer de årlige omkostninger i procent (ÅOP), sætter på årsbasis lighedstegn mellem den samlede nutidsværdi af udnyttede kreditmuligheder og den samlede nutidsværdi af tilbagebetalinger og betalinger af omkostninger:

$$\sum_{k=1}^m C_k (1 + X)^{-t_k} = \sum_{l=1}^{m'} D_l (1 + X)^{-s_l}$$

hvor:

- X er ÅOP
- m er nummeret på sidste udnyttelse af kreditmuligheden
- k er nummeret på en udnyttelse af kreditmuligheden, hvor $1 \leq k \leq m$
- C_k er størrelsen af udnyttet kreditmulighed k
- t_k er tidsintervallet, udtrykt i år eller brøkdele af et år, mellem tidspunktet for første udnyttelse af kreditmuligheden og tidspunkterne for hver efterfølgende udnyttelse af kreditmuligheden, hvor $t_1 = 0$
- m' er nummeret på sidste tilbagebetaling eller betaling af omkostninger
- l er nummeret på en tilbagebetaling eller betaling af omkostninger
- D_l er størrelsen af en tilbagebetaling eller betaling af omkostninger
- s_l er tidsintervallet, udtrykt i år eller brøkdele af et år, mellem tidspunktet for første udnyttelse af kreditmuligheden og tidspunkterne for hver tilbagebetaling eller betaling af omkostninger.

Bemærkninger:

- a) De beløb, der betales af parterne på forskellige tidspunkter, er ikke nødvendigvis lige store og betales ikke nødvendigvis med lige store tidsintervaller.
- b) Begyndelsestidspunktet er tidspunktet for første udnyttelse af kreditmuligheden.
- c) Tidsintervallet mellem de ved beregningen anvendte tidspunkter udtrykkes i år eller brøkdele af et år. Et år antages at have 365 dage (skudår 366 dage), 52 uger eller 12 lige lange måneder. Hver måned antages at have 30,41666 dage (= 365/12), uanset om der er tale om et skudår.
- d) Beregningernes resultat angives med mindst én decimals nøjagtighed. Hvis næste decimal er 5 eller derover, forhøjes den bestemmende decimal med én.
- e) Ligningen kan skrives om, så der blot bruges en enkelt sum og begrebet bevægelser (A_k), som vil være positive eller negative, dvs. henholdsvis betalt eller modtaget i perioder 1 til k, udtrykt i år, dvs.:

$$S = \sum_{k=1}^n A_k (1 + X)^{-t_k}$$

hvor S er den aktuelle bevægelsessaldo. Hvis målet er at bibeholde ækvivalensen mellem bevægelserne, vil værdien være nul.

II. Supplerende antagelser til brug ved beregningen af de årlige omkostninger i procent

- a) Hvis en kreditaftale stiller forbrugeren frit med hensyn til at udnytte kreditmuligheden, anses det samlede kreditbeløb for udnyttet i sin helhed med det samme.
- b) Hvis en kreditaftale giver forskellige muligheder for at udnytte kreditmuligheden med forskellige omkostninger eller debitorrenter, anses det samlede kreditbeløb for udnyttet ved den højeste omkostning og debitorrente anvendt på den mulighed for at udnytte kreditmuligheden, der oftest benyttes under den pågældende type kreditaftale.
- c) Hvis en kreditaftale generelt stiller forbrugeren frit med hensyn til at udnytte kreditmuligheden, men også blandt de forskellige muligheder for udnyttelse af kreditmuligheden fastsætter en begrænsning med hensyn til beløb og tidsrum, anses kreditbeløbet for at være udnyttet på den tidligste af de i aftalen fastsatte datoer og i overensstemmelse med disse begrænsninger for udnyttelse af kreditmuligheden.
- d) Hvis der ikke er en fast tidsplan for tilbagebetalingen, antages det
 - i) at kreditten er stillet til rådighed for en periode på et år, og
 - ii) at kreditten tilbagebetales i tolv lige store månedlige rater.
- e) Hvis der er en fast tidsplan for tilbagebetaling, men størrelsen af tilbagebetalingen er fleksibel, skal størrelsen af hver tilbagebetaling anses for at være den laveste, som er fastsat i aftalen.
- f) Når kreditaftalen indeholder mere end en tilbagebetalingsdato, anses kreditten for stillet til rådighed og tilbagebetalingerne for foretaget på den tidligste af de i aftalen fastsatte datoer, medmindre andet er angivet.
- g) Er der endnu ikke aftalt et loft for kreditten, anses loftet for at være på 1500 EUR.
- h) Hvis der er tale om en kassekredit, anses det samlede kreditbeløb for udnyttet i sin helhed og for kreditaftalens fulde løbetid. Hvis kreditaftalens løbetid ikke kendes, beregnes de årlige omkostninger i procent ud fra den antagelse, at kredittens løbetid er tre måneder.
- i) Hvis der i en begrænset periode eller for et begrænset beløb tilbydes forskellige rentesatser og omkostninger, anses rentesatsen og omkostningerne for at være den højeste sats i hele kreditaftalens løbetid.
- j) I forbindelse med kreditaftaler, for hvilke der er aftalt en fast debitorrente i den første periode, ved hvis udløb der fastsættes en ny debitorrente, som derefter med jævne mellemrum tilpasses i forhold til en aftalt indikator, beregnes de årlige omkostninger i procent ud fra den antagelse, at fra og med udløbet af perioden med den faste debitorrente er debitorrenten den samme som debitorrenten på tidspunktet for beregningen af de årlige omkostninger i procent baseret på værdien af den aftalte indikator på det pågældende tidspunkt.

BILAG II

STANDARDISEREDE EUROPÆISKE FORBRUGERKREDITOPLYSNINGER

1. Navn og kontaktoplysninger for kreditgiver/kreditformidler

Kreditgiver	[Navn]
Adresse	[Fysisk adresse, der skal anvendes af forbrugeren]
Tlf.nr. (*)	
E-mail (*)	
Fax nr. (*)	
Websted (*)	

Hvis relevant	
Kreditformidler	[Navn]
Adresse	[Fysisk adresse, der skal anvendes af forbrugeren]
Tlf.nr. (*)	
E-mail (*)	
Fax nr. (*)	
Websted (*)	

(*) Disse oplysninger er valgfri for kreditgiver.

Når »hvis relevant« er angivet, skal kreditgiver udfylde rubrikken, hvis oplysningerne er relevante for kreditproduktet, eller slette de pågældende oplysninger eller hele rækken, hvis oplysningerne ikke er relevante for den kredittype, der overvejes.

Teksten i skarp parentes er en forklaring til kreditgiver og skal erstattes af de pågældende oplysninger.

2. Beskrivelse af de vigtigste karakteristika ved kreditproduktet

Kredittype	
Det samlede kreditbeløb <i>Der menes loftet for eller summen af alle beløb, der stilles til disposition i henhold til en kreditaftale.</i>	
Betingelserne for at udnytte kreditmuligheden <i>Der menes, hvordan og hvornår De vil få pengene.</i>	
Kreditaftalens løbetid	
Afdrag og, hvis det er relevant, i hvilken rækkefølge afdragene vil blive fordelt	De skal betale følgende: [Størrelse, antal og hyppighed af de betalinger, der skal foretages af forbrugeren] Renter og/eller omkostninger betales på følgende måde:
Det samlede beløb, De skal betale <i>Der menes den lånte kapital plus renter og eventuelle omkostninger i forbindelse med Deres kredit.</i>	[Sum af det samlede kreditbeløb og de samlede omkostninger i forbindelse med kreditten]
Hvis relevant Kreditten ydes i form af henstand med betalingen for varer eller tjenesteydelser eller er knyttet til levering af specifikke varer eller tjenesteydelser Navn på vare/tjenesteydelse Kontantpris	
Hvis relevant Den sikkerhedsstillelse, som kræves <i>Dette er en beskrivelse af den sikkerhed, De skal stille i forbindelse med kreditaftalen.</i>	[Type sikkerhedsstillelse]
Hvis relevant <i>Tilbagebetaling fører ikke til en omgående amortisation af kapitalen.</i>	

3. Kreditomkostninger

Debitorrenten eller, hvis det er relevant, de forskellige debitorrenter, der gælder for kreditaftalen	[% – fast, eller – variabel (med det indeks eller den referencesats, der skal anvendes på den oprindelige debitorrente) – perioder]
De årlige omkostninger i procent (ÅOP) <i>Dette er de samlede omkostninger udtrykt i procent pr. år af det samlede kreditbeløb. ÅOP anføres for at hjælpe Dem med at sammenligne forskellige tilbud.</i>	[% Her anføres et repræsentativt eksempel, som angiver alle de antagelser, der er lagt til grund ved beregningen af satsen]
Er man for at opnå kreditten eller for at opnå kreditten på de annoncerede vilkår og betingelser forpligtet til at – tegne en forsikring vedrørende kreditten, eller – indgå aftale om en anden accessorisk tjenesteydelse. <i>Hvis kreditgiver ikke kender omkostningerne i forbindelse med disse tjenesteydelser, indgår de ikke i ÅOP.</i>	Ja/nej [hvis ja, angiv hvilken forsikring] Ja/nej [hvis ja, angiv hvilken accessorisk tjenesteydelse]
Tilknyttede omkostninger	
Hvis relevant Forvaltning af en eller flere konti til registrering af både betalingstransaktioner og udnyttelser af kreditmuligheden er påkrævet	
Hvis relevant Omkostninger ved anvendelse af et specifikt betalingsmiddel (f.eks. et kreditkort)	
Hvis relevant Eventuelle andre omkostninger i forbindelse med kreditaftalen	
Hvis relevant Betingelserne for ændring af ovennævnte omkostninger i forbindelse med kreditaftalen	
Hvis relevant Betingelse om betaling af notarialgebyr	
Morarenter <i>Manglende betalinger kan have alvorlige følger for Dem (f.eks. tvangsauktion) og gøre det vanskeliggere at opnå kredit.</i>	De vil blive pålagt [...] (gældende rentesats og måden, denne sats tilpasses på, og, hvis relevant, misligholdelsesomkostninger)] for manglende betalinger
4. Andre vigtige retlige aspekter	
Fortrydelsesret <i>De har ret til at fortryde kreditaftalen inden for en periode på 14 kalenderdage.</i>	Ja/nej
Førtidig tilbagebetaling <i>De har ret til helt eller delvis at tilbagebetale kreditbeløbet før tiden.</i>	

Hvis relevant Kreditgiver har ret til kompensation i tilfælde af førtidig tilbagebetaling	[Fastsættelse af kompensation (beregningsmeto- de) i overensstemmelse med gennemførelsesbe- stemmelserne for artikel 16 i direktiv 2008/48/EF]
Søgning i en database <i>Kreditgiver skal straks og gratis underrette Dem om resultatet af en søgning i en database, hvis en anmodning om kredit afslås på grundlag af en så- dan søgning. Dette gælder ikke, hvis en sådan underretning er forbudt i henhold til fællesskabs- retten eller strider mod den offentlige orden eller den offentlige sikkerhed.</i>	
Ret til et udkast til kreditaftale <i>De har ret til efter anmodning gratis at modtage en kopi af udkastet til kreditaftale. Denne bestem- melse finder ikke anvendelse, hvis kreditgiveren på tidspunktet for anmodningen ikke er villig til at indgå kreditaftalen med Dem.</i>	
Hvis relevant Hvor længe oplysningerne forud for aftaleindgå- elsen er bindende for kreditgiveren	Disse oplysninger er gyldige fra ... til ...

Hvis relevant

5. Supplerende oplysninger i tilfælde af fjernsalg af finansielle tjenesteydelser

a) om kreditgiver	
Hvis relevant Kreditgivers repræsentant i den medlemsstat, hvor De bor Adresse Tlf. nr. (*) E-mail (*) Fax nr. (*) Websted (*)	[Navn] [Fysisk adresse, der skal anvendes af forbrugeren]
Hvis relevant Registrering	[Det handelsregister, hvori kreditgiver er opført, og vedkommendes registreringsnummer eller til- svarende identifikationssymbol i dette register]
Hvis relevant Tilsynsmyndigheden	
b) om kreditaftalen	
Hvis relevant Udøvelse af fortrydelsesretten	[Praktiske anvisninger om udøvelse af fortrydel- sesretten, bl.a. den periode, hvor denne ret kan udøves; til hvilken adresse en meddelelse vedrø- rende udøvelse af fortrydelsesretten skal sendes, og konsekvenserne af ikke at udøve denne ret]
Hvis relevant	

De retsregler, kreditgiver har valgt at lægge til grund for etableringen af forbindelserne med Dem forud for kreditaftalens indgåelse	
Hvis relevant Vilkår i aftalen om, hvilken lovgivning der skal anvendes på kreditaftalen og/eller om, hvilken domstol der er kompetent	[De relevante vilkår gengives her]
Hvis relevant Sprogordning	Oplysninger og aftalevilkår gives på [det specifikke sprog]. Hvis De er indforstået hermed, vil vi kommunikere på [det/de specifikke sprog] i kreditaftalens løbetid
c) om klageadgang	
Hvorvidt der findes, og hvordan man får klageadgang og adgang til udenretslig bilæggelse af tvister	[En eventuel klageadgang og adgang til udenretslig bilæggelse af tvister for den forbruger, der er part i fjernsalgskontrakten, og, hvis dette er tilfældet, hvorledes forbrugeren kan gøre brug heraf]
(*) Disse oplysninger er valgfri for kreditgiver.	

BILAG III

EUROPÆISKE FORBRUGERKREDITOPLYSNINGER MED HENBLIK PÅ

- 1) kassekredit
- 2) forbrugerkredit tilbudt af visse kreditororganisationer (artikel 2, stk. 5, i direktiv 2008/48/EF)
- 3) gældsomlægning

1. Kreditgivers/kreditformidlers navn og kontaktoplysninger

Kreditgiver	[Navn]
Adresse	[Fysisk adresse, der skal anvendes af forbrugeren]
Tlf. nr. (*)	
E-mail (*)	
Fax nr. (*)	
Websted (*)	
Hvis relevant Kreditformidler	[Navn]
Adresse	[Fysisk adresse, der skal anvendes af forbrugeren]
Tlf. nr. (*)	
E-mail (*)	
Fax nr. (*)	
Websted (*)	

(*) Disse oplysninger er valgfri for kreditgiver.

Når »hvis relevant« er angivet, skal kreditgiver udfylde rubrikken, hvis oplysningerne er relevante for kreditproduktet, eller slette de pågældende oplysninger eller hele rækken, hvis oplysningerne ikke er relevante for den kredittypen, der overvejes.

Teksten i skarp parentes er en forklaring til kreditgiver og skal erstattes af de pågældende oplysninger.

2. Beskrivelse af de vigtigste karakteristika ved kreditproduktet

Kredittypen	
-------------	--

Det samlede kreditbeløb <i>Der menes loftet for eller summen af alle beløb, der stilles til disposition i henhold til en kreditaftale.</i>	
Kreditaftalens løbetid Hvis relevant De kan til enhver tid blive anmodet om at betale hele kreditbeløbet tilbage på anfordring	

3. Kreditomkostninger

Debitorrenten eller, hvis det er relevant, de forskellige debitorrenter, der gælder for kreditaftalen	[% – fast, eller – variabel (med det indeks eller den referencesats, der skal anvendes på den oprindelige debitorrente)]
Hvis relevant De årlige omkostninger i procent (ÅOP) (*) <i>Dette er de samlede omkostninger i forbindelse med kreditten udtrykt i procent pr. år af det samlede kreditbeløb. ÅOP anføres for at hjælpe Dem med at sammenligne forskellige tilbud.</i>	[% Her anføres et repræsentativt eksempel, som angiver alle de antagelser, der er lagt til grund ved beregningen af satsen]
Hvis relevant Omkostninger Hvis relevant Betingelserne for ændring af disse omkostninger	[Omkostninger, der påløber fra kreditaftalens indgåelse]
Morarenter	De vil blive pålagt [..... (gældende rentesats og måneden, denne sats tilpasses på, og, hvis det er relevant, misligholdelsesomkostninger)] for manglende betalinger

(*)Finder ikke anvendelse for Europæiske forbrugerkreditoplysninger med henblik på kassekredit i de medlemsstater, der i henhold til artikel 6, stk. 2, i direktiv 2008/48/EF beslutter, at ÅOP ikke skal oplyses for kassekredit.

4. Andre vigtige retlige aspekter

Opsigelse af kreditaftalen	[Betingelserne og proceduren for opsigelse af kreditaftalen]
Søgning i en database <i>Kreditgiveren skal straks og gratis underrette Dem om resultatet af en søgning i en database, hvis en anmodning om kredit afslås på grundlag af en sådan søgning. Dette gælder ikke, hvis en sådan underretning er forbudt i henhold til fællesskabsretten eller strider mod den offentlige orden eller den offentlige sikkerhed.</i> Hvis relevant Hvor længe oplysningerne forud for aftaleindgåelsen er bindende for kreditgiveren	Disse oplysninger er gyldige fra ... til ...

Hvis relevant

5. Supplerende oplysninger, som skal gives, hvis oplysningerne forud for aftaleindgåelse leveres af visse kreditororganisationer (artikel 2, stk. 5, i direktiv 2008/48/EF) eller tilbydes i forbindelse med en forbrugerkredit med henblik på gældsoplægning

Afdrag og, hvis det er relevant, i hvilken rækkefølge afdragene vil blive fordelt	De skal betale følgende: [Et repræsentativt eksempel på en afdragsoversigt med angivelse af beløb, antal og hyppighed af de betalinger, forbrugeren skal foretage]
Det samlede beløb, De skal betale	
Førtidig tilbagebetaling <i>De har ret til helt eller delvis at tilbagebetale kreditbeløbet før tiden.</i> Hvis relevant Kreditgiver har ret til kompensation i tilfælde af førtidig tilbagebetaling	[Fastsættelse af kompensation (beregningsskema) i overensstemmelse med gennemførelsesbestemmelserne for artikel 16 i direktiv 2008/48/EF]

Hvis relevant

6. Supplerende oplysninger, som skal gives i tilfælde af fjernsalg af finansielle tjenesteydelser

a) om kreditgiver	
Hvis relevant Kreditgivers repræsentant i den medlemsstat, hvor De bor Adresse Tlf. nr. (*) E-mail (*) Fax nr. (*) Websted (*)	[Navn] [Fysisk adresse, der skal anvendes af forbrugeren]
Hvis relevant Registrering	[Det handelsregister, hvori kreditgiver er opført, og vedkommendes registreringsnummer eller tilsvarende identifikationssymbol i dette register]
Hvis relevant Tilsynsmyndighed	
b) om kreditaftalen	
Fortrydelsesret <i>De har ret til at fortryde kreditaftalen inden for en periode på 14 kalenderdage.</i> Hvis relevant Udøvelse af fortrydelsesretten	Ja/nej [Praktiske anvisninger om udøvelse af fortrydelsesretten, bl.a. til hvilken adresse en meddelelse vedrørende udøvelse af fortrydelsesretten skal sendes, og konsekvenserne af ikke at udøve denne ret]
Hvis relevant De retsregler, kreditgiver har valgt at lægge til grund for etableringen af forbindelserne med Dem forud for kreditaftalens indgåelse	
Hvis relevant Vilkår om, hvilken lovgivning, der skal anvendes på aftalen og/eller om, hvilken domstol der er kompetent	[De relevante vilkår gengives her]
Hvis relevant	

Sprogordning	Oplysninger og aftalevilkår gives på [det specifikke sprog]. Hvis De er indforstået hermed, vil vi kommunikere på [det/de specifikke sprog] i kreditaftalens løbetid
c) om klageadgang	
Hvorvidt der findes, og hvordan man får klageadgang og adgang til udenretslig bilæggelse af tvister	[En eventuel klageadgang og adgang til udenretslig bilæggelse af tvister for den forbruger, der er part i fjernsalgskontrakten, og, hvis dette er tilfældet, hvorledes forbrugeren kan gøre brug heraf]
(*) Disse oplysninger er valgfri for kreditgiver.	

BERIGTIGELSER

Berigtigelse til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler og om ophævelse af Rådets direktiv 87/102/EØF

(Den Europæiske Unions Tidende L 133 af 22. maj 2008)

Side 82, artikel 27, stk. 1, første afsnit:

I stedet for: »1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør inden den 12. maj 2010 ...«

læses: »1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør inden den 11. juni 2010 ...«.

Side 82, artikel 27, stk. 1, andet afsnit:

I stedet for: »... fra den 12. maj 2010.«

læses: »... fra den 11. juni 2010.«

Side 82, artikel 27, stk. 2:

I stedet for: »2. Kommissionen tager hvert femte år, og første gang den 12. maj 2013, ...«

læses: »2. Kommissionen tager hvert femte år, og første gang den 11. juni 2013, ...«.

Side 83, artikel 29:

I stedet for: »... med virkning fra den 12. maj 2010.«

læses: »... med virkning fra den 11. juni 2010.«

- 1) EUT C 234 af 30.9.2003, s. 1.
- 2) Europa-Parlamentets udtalelse af 20.4.2004 (EUT C 104 E af 30.4.2004, s. 233), Rådets fælles holdning af 20.9.2007 (EUT C 270 E af 13.11.2007, s. 1) og Europa-Parlamentets holdning af 16.1.2008 (endnu ikke offentliggjort i EUT). Rådets afgørelse af 7.4.2008.
- 3) EFT L 42 af 12.2.1987, s. 48. Senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/7/EF (EFT L 101 af 1.4.1998, s. 17).
- 4) EUT L 149 af 11.6.2005, s. 22.
- 5) EUT L 177 af 30.6.2006, s. 1. Senest ændret ved direktiv 2008/24/EF (EUT L 81 af 20.3.2008, s. 38).
- 6) EFT L 271 af 9.10.2002, s. 16. Senest ændret ved direktiv 2007/64/EF (EUT L 319 af 5.12.2007, s. 1).
- 7) EFT L 184 af 17.7.1999, s. 23. Ændret ved afgørelse 2006/512/EF (EUT L 200 af 22.7.2006, s. 11).
- 8) EUT C 321 af 31.12.2003, s. 1.
- 9) EUT L 145 af 30.4.2004, s. 1. Senest ændret ved direktiv 2008/10/EF (EUT L 76 af 19.3.2008, s. 33).
- 10) EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31. Ændret ved forordning (EF) nr. 1882/2003 (EUT L 284 af 31.10.2003, s. 1).
- 11) EFT L 372 af 31.12.1985, s. 31.